

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ДИАМАНТИ В НОЩТА

Превод от английски: Мария Христофорова, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

С треперещи ръце Сара Макрей бавно приглади вестника на бюрото си и прочете още веднъж некролога пред себе си. Алекс и Даян Оуенс? Алекс и Даян мъртви? Как беше възможно?

Усилието да осъзнае станалото премрежи кафявите ѝ очи. Но дори след третото прочитане написаното гласеше същото. Станала бе автомобилна катастрофа на един хлъзгав път малко на север от Сан Франциско. Нито един от двамата пътници не бе оживял след инцидента.

Седеше вцепенена и шокирана, потънала в тиха скръб по двама души, които бяха толкова млади, тъй жизнени, тъй влюбени. Те бяха единствените ѝ приятели тогава, когато ѝ се струваше, че целият свят е срещу нея. Но тя бе напуснала Сан Франциско преди осем години. Оттогава нито ги беше виждала, нито беше имала възможността да им благодари за тяхната подкрепа. Скъсването беше тотално... Както Джефри без съмнение желаше.

Джефри. Изминалите осем години не бяха направили нищо, за да удържат неволното забързване на пулса, което все още чувстваше при споменаването на името му. Задъхана, тя се изправи и пристъпи към прозореца, където нощните светлини на Ню Йорк заблестяха по нежното ѝ отражение.

Беше се променила. Вече не бе наивната млада жена, която той беше открил в Колорадо преди повече от десет години. Това, което срещаша очите ѝ, го потвърждаваше.

Тогава носеше по-прости дрехи — главно джинси, пуловери и ботуши. Сега беше облечена с изискано скроени панталони от вълнен плат, копринена блуза и вносни кожени обувки. Тогава русата ѝ коса се спускаше свободно по раменете. Сега беше небрежно извита и оригинално прихваната с гребенче над ухото. Тогава кристалният, свеж въздух на Скалистите планини даряваше руменината, от която бузите ѝ се нуждаеха. Сега бе грижливо гримирана, за да прикрие бледността на човек от града.

Погледът ѝ се премести и се зарея без фокус в нощта. Да, беше се променила. Но спомените си оставаха същите. Това бяха спомени от Джефри, от семейството му, от Алекс и Даян...

Все още невярваща, Сара се обърна и се върна при бюрото, за да изучава леко зацапания вестникарски шрифт с давност два дни. Думите бяха от ясни по-ясни, а значението им — все така съкрушително, въпреки отказа ѝ да го възприеме. Би се радвала да види Алекс и Даян отново, да им разкаже за преживелиците си, да им благодари за подкрепата преди всичките тези години. Но беше късно... Твърде късно. Сега можеше да отдаде само последна почит.

С наведена глава, Сара влезе в малкия параклис и побърза да седне на едно от местата до пътеката в последната редица. Службата щеше да започне всеки момент. Стилната велурена шапка, която се спускаше ниско над очите ѝ, скриваше не само умората от безсънния полет, но и скръбта, подтикнала я да се отпрати тъй внезапно на запад. Що се отнася до треперещите ѝ ръце, можеше само да ги склочи в скута си. Откакто с Джефри се бяха развели, за пръв път идваше в Сан Франциско.

Завладяващите звуци на органа постепенно заглъхнаха, отстъпвайки накрая пред дълбокия глас на свещеника:

„Господ е моят пастир...“

Вдигайки очи за първи път, Сара погледна отвъд редиците опечалени хора към предната част на параклиса и към двата ковчега с месингови ръбове, които стояха там като безмълвно доказателство за трагедията. Алекс и Даян. Тъй внимателни, всеотдайни, разбиращи. Какво бяха сторили, та да заслужат такава преждевременна смърт?

Спомни си за времето, когато ги видя за първи път, само няколко часа преди да застанат като свидетели на венчавката ѝ с Джефри. От самото начало се бяха отнесли към нея с топлота и я приеха безрезервно; вдигнаха тост за бъдещето ѝ с Джеф; повдигаха духа ѝ по време на частния полет до Сан Франциско, окуражавайки я, с каквото могат, докато тя се готвеше за неизбежния сблъсък със света на семейство Паркър.

Но тяхната помощ се беше оказала недостатъчна. Нищо не би могло да я подготви за онази конфронтация, за сцената, която нито

щеше да бъде забравена, нито, както се бе заклела при развода, повторена.

Сара потисна обзелото я вълнение и се остави да бъде увлечена наново от прочувствения глас на свещеника, който, след като приключи със серията избрани вдъхновяващи цитати, се впусна в посмъртна възхвала на двойката свои познати, към които хранеше възхищение. Сара го слушаше съсредоточено и търсеше в думите му някакво оправдание за това, което се бе случило с Алекс и Даян. Беше ли то волята Божия?

Когато до болка разнежващите звуци на „Да се завърнеш у дома“ изпълниха параклиса, от очите ѝ бликнаха неочаквани сълзи. Свеждайки глава, почувства как по бузите ѝ бавно се търколи една сълза, а след нея и друга. Облечената ѝ в ръкавица ръка извади от дамската чанта кърпичка и я притисна към устните ѝ.

Да, бе опечалена от кончината на двама приятели. Но задушевният фон на музиката ѝ внушаваше и още нещо. Почувства се внезапно и непреодолимо самотна, както не се бе чувствала от години. Нима беше заради този град, контрастиращ с Ню Йорк, където бяха животът ѝ, кариерата, приятелите и колегите? Или заради спомена за някогашните ѝ надежди — за любов, семейство, за топлината на един дом, пълен с деца? Или просто заради усещането, че животът е кратък, твърде кратък?...

Музиката заглъхна, без да предостави отговор на нейните въпроси. При все това в заключителните думи на свещеника имаше някаква сила, която ѝ бе достатъчна, за да възвърне самообладанието си и да се изправи редом с останалите, докато носачите на ковчега бавно тръгнаха по тясната пътека.

Тя следеше приближаването им съсредоточено, а сърцето ѝ биеше все по-бързо. Погледът ѝ се плъзна от първия ковчег към втория. Пръстите ѝ се вкопчиха в дървената пейка. Беше неизбежно. Знаеше го от момента, в който прибързано реши да присъства на погребението. Джефри щеше да бъде тук. Щеше да го види за първи път след осем години.

Носачите отминаха, после и малката група роднини. Сара ги удостои съвсем бегло с вниманието си, като се взираше в лицата в далечината. После се сепна, разпознавайки едно от тях, и затаи дъх. Там стоеше той, с приведени под бремето на тъгата рамене...

Вървеше бавно, сякаш всяка стъпка го приближаваше към едно бъдеще, пред което не желаше да се изправи. Сара не можеше да откъсне очи от него — високата, стегната фигура в тъмен костюм, чиято черна вратовръзка свидетелстваше за официалния му траур; тъмнокосата, сведена глава. Той се приближаваше все повече и повече, докато стигна до последния ред.

Тя така и не разбра какво привлече вниманието му: дали силата на нейната собствена концентрация, някаква друга мистична сила или просто приближаването му към изхода на параклиса. Но точно когато достигна реда, в който стоеше тя, той спря, позабави се и повдигна глава леко, колкото да забележи облечените ѝ в ръкавици ръце, стиснали дървените перила. После бавно, почти боязливо вдигна очи.

В този момент нейното съществуване сякаш се зарея във времевия интервал от осем години. Последния път, когато бе видяла Джефри, той беше ядосан и непоколебим. Не прояви и следа от съчувствие или мъка, а което и да е от двете чувства лесно щеше да осуети заминаването ѝ.

Сега беше пропит от тъга — тъга и неверие, дори някаква уязвимост, която Сара никога не би приписала на един Паркър. Всичко, което успя да направи, бе да се въздържа да не посегне към него. Но той вече не беше неин — не и сега...

Устните му се раздвижиха и почти беззвучно промълвиха: „Сара?“ Тя прехапа долната си устна и също тъй леко кимна, като учудено си даде сметка, че той може би не я бе разпознал веднага. После се почуди дали ще се ядоса, че си е позволила да се натрапи в това, което сигурно беше такава огромна лична трагедия за него. Последното, което бе желала, бе да направи всичко още по-тежко за него.

Но вместо гняв тя видя обърканост, неориентираност, колебание — чувства, които се вселиха и у нея, когато очите му омекнаха в една негласна молба и ръцете му се устремиха, търсеци, към нейните. След миг на колебание Сара осъзна, че въпреки случилото се в миналото, днес споделяше една малка част от неговата печал. И ако Джефри търсеше нейната утеха, то и тя се нуждаеше от неговата. Без повече да се замисля, тя стисна ръката му и му позволи да я привлече към себе си и да продължи към изхода на параклиса.

Късният есенен въздух бе свеж, а яркото слънце изглеждаше безполезно, даже неуместно. Джефри държеше ръката ѝ близо до бедрото си, а пръстите му се бяха сключили около нейната по-фина, облечена в ръкавица ръка. Гледаше право пред себе си, както и тя. И двамата мълчаха. Когато стигнаха до колата, която чакаше до тротоара, Сара се качи и седна в далечния край на задната седалка. Той бързо я последва, като нито за миг не пусна ръката ѝ.

Колата бавно потегли и се присъедини към редицата на чакащите, докато тези отзад приемаха пътници. Сара забеляза с учудване, че ако тя не беше тук, Джефри би бил съвсем сам. Сам. Изглеждаше абсурдно. Докато бяха женени, той се радваше на безкрайната върволица от светски ангажименти, които я хвърляха в трескаво безпокойство.

Бе следила предано вестниците от Сан Франциско и знаеше, че не се е оженил повторно. Но въпреки това някак си винаги си го представяше заобиколен от хора. Президент на компанията „Паркингтън Ентърпрайзиз“, член на управителните съвети на множество образователни и благотворителни институции, уважаван член на клуба за голф, на клуба на мъжете и на самото висше общество...

Осмели се да го погледне, но ѝ беше трудно да повярва, че този угрижен мъж е същият човек, чийто живот бе следила през годините. О, той беше все така тъмнокос, красив, покоряващ посвоему. Но бе разсеян, замислен. Дори би помислила, че той не забелязва присъствието ѝ, ако не беше ръката, която стискаше нейната като сламка сред водите на потопа.

Сякаш прочел мислите ѝ, Джефри премести поглед и зараглежда изучаващо сплетените им пръсти. После направи нещо смайващо — пусна ръката ѝ, свали ръкавицата и отново пое голите ѝ пръсти в своите. Предвид трагичната причина за повторното им свързване, Сара почти разбираше желанието му за тази жива топлина. Почти... Но не съвсем. Понеже, освен всичко друго, мъжът, за когото се бе омъжила, бе въплъщение на сдържаността. Джефри никога не се бе нуждал от нея истински, така, както, по ирония на съдбата, изглежда се нуждаеше сега.

Придържайки ръката ѝ плътно до бедрото си, той нежно потърка с палец меката ѝ кожа. Пряко волята си, Сара изпита удоволствие от

този жест. Но пък, припомни си тя, винаги бе изпитвала удоволствие от докосването му. Това поне не се бе променило. Това никога нямаше да се промени.

Изведнъж въздухът в колата сякаш се сгъсти. Като не знаеше какво друго да направи, Сара затаи дъх. Когато Джефри плъзна палеца си по един от лакираните ѝ нокти и поглади овала му, тя си спомни, че той никога не беше виждал ръцете ѝ толкова добре поддържани. Той, изглежда, също обмисляше промяната и леко смръщи чело в объркване от малката, но красноречива разлика. После бавно вдигна поглед.

Когато срещна очите му, сърцето на Сара щеше да изскочи. Мъжът, когото бе познавала преди години, беше уверен в себе си и в избраната посока. Този мъж, сега само на сантиметри от нея, изглеждаше самотен и изгубен, сломен от мъка, както никога не си го бе представяла.

Какво си бе мислила, когато се втурна да резервира място за първия полет от Ню Йорк снощи? Възнамеряваше да присъства на погребението, да отдаде последна почит на двама души, които никога нямаше да забрави, може би да кимне на Джефри мимоходом; това бе всичко. Никога не би си въобразила, че ще се озове насаме с него, а още по-малко, че ще му предлага един вид душевен отдушник. Неговият объркан и разсеян вид бе нещо, което не проумяваше. Той определено я бе оставил да си отиде съвсем безропотно.

Бавното движение на автомобила разсея сянката на горчицината, която беше неуместна при създалите се обстоятелства. Сега Сара бе различна. И беше тук само за да поднесе закъснялата си благодарност към двама души, които се бяха отнесли мило с нея. Това бе всичко. Да види отново Джефри — това нямаше никаква връзка.

Но неуместността бе едно, а любопитството — съвсем друго. Когато колата набра скорост и Джефри обърна скръбния си поглед към преминаващия край тях пейзаж, Сара се възползва от неговата разсеяност, за да се запознае отново с профила, който някога познаваше така добре. Наистина, това си беше Джефри — от дълбоко разположените стоманеносиви очи, през аристократичната линия на носа до устата с твърдо изражение и отсечената челюст.

Беше поостарял. Осем години могат да направят това с човек. В неговия случай имаше мрежа от малки бръчици, сякаш от смях, около

очите и устата и нови, по-строги резки между веждите и под очите. Имаше вид на уморен и страдащ човек.

Болката се усили още повече с пристигането им на гробището, където сърцераздирателното усещане за неизбежност се прибави към мразовития въздух. Джефри бе едно високо, тъмно очертание до нея и полагаше видимо усилие да запази самообладанието си и изправената си стойка. Но натискът на пръстите му върху ръката ѝ издаваше, че това е само фасада, и Сара безпомощно потъна в неговата болка. Сълзи изпълниха очите ѝ, превръщайки ги в кафяви езера, които отразяваха болката на цяла планина от изгубени възможности. Животът беше кратък и скъпоценен... Усещането за неговата крехкост я потресе дълбоко.

След като прочете последната молитва, свещеникът затвори книгата си и бавно си проправи път през тълпата опечалени. Сара стоеше до Джефри със сведена глава, в знак на скръб и уважение. Натрапникът беше тя. Ако Джефри не беше сграбчил ръката ѝ така конвулсивно, би се отдръпнала далеч настрани и би го оставила в уединение да приема тихите съболезнователни думи. Опечалените се приближаваха един по един — някои промърморваха по нещо в израз на съчувствие, други просто му стискаха ръката. Когато най-накрая Сара се осмели да вдигне очи, двамата бяха останали сами.

После, за първи път, откакто я бе видял в параклиса, Джефри пусна ръката ѝ. Вървейки бавно напред, поспря пред двата ковчега, като посегна първо към единия, после — към другия, с безсмислен жест на нежност. Сара прочете изписаната по лицето му жестока болка, и отново чувствайки се като натрапница, се извърна да си ходи. Не бе направила и две крачки, когато гласът му я спря.

Той пристъпи напред, после още веднъж, движейки се бавно, фатално приближавайки...

— Сара...

Тя зачака, замръзнала на мястото си, несигурна какво да предприеме. По право, след като бе отдала последна почит на Алекс и Даян, беше време да се отправи към летището. Беше отменила срещи, отложила уговорки. Ню Йорк я очакваше.

Но нещо в гласа му я задържа, нещо, което бе копняла да чуе преди осем години, но напразно. Просто не бе в състояние да помръдне.

— Сара? — остър и безутешен, гласът му прозвуча точно зад гърба ѝ. — Върни се вкъщи с мен.

Когато се обърна и повдигна глава към него, той сложи ръка в нейната. Едва тогава тя усети как без неговото докосване пръстите ѝ бяха изстинали.

Джефри не изчака отговора ѝ. С един последен прощален поглед към приятелите си сведе глава и се отправи към колата. Тя беше друга, различна от официалната лимузина за погребението. Беше сребристосива, с номер, който регистрираше един автомобил на „Паркингтън Ентърпрайзиз“, РПЕ-1. Докато Сара беше член на семейство Паркър, колата на Сесилия Паркър винаги носеше такива табели. И наистина, шофьорът, който отвори вратата, беше също така и шофьор на Сесилия Паркър.

Стресната от това разпознаване, Сара се зачуди дали то ще бъде взаимно. Домашният персонал ѝ хвърляше намръщени погледи почти толкова често, колкото и майката на Джефри. Но окото на мъжа не трепна. Той кимна учтиво, невинно, в очакване на указания.

— Прибираме се у дома, Сайръс — промълви тихо Джефри.

— Разбира се, г-н Паркър.

У дома. Думите отекнаха в съзнанието на Сара, докато отново влизаше в колата. Джефри бързо се вмъкна след нея, положи ръката ѝ в скута си и я загледа умислено.

У дома. Великолепното имение, в което толкова бе страдала. За миг се почуди защо изобщо се бе съгласила с тази лудост. После погледна Джефри и си отговори. Нямаше сърце да спори с него. Той бе тъй очевидно съкрушен от смъртта на най-близките си приятели, че ако простичкият факт на нейното присъствие можеше да го утеши, в името на доброто старо време, така да бъде.

Сред тишината, наложила се по време на пътуването към южните предградия на Сан Франциско, Сара бе обхваната от засилващо се неспокойствие. Заедно с познатите пътища се върна и потокът от спомени. Колкото ѝ да се опитваше да го пресече, да се съсредоточи върху настоящето, това изглеждаше една неизпълнима задача.

Пред очите ѝ отново изплува невинното, звездооко момиче, което бе дошло като младата булка на Джефри преди десет години. Кожата ѝ все така настръхна, когато колата премина през портите на имението

Паркър и моторът забръмча под балдахина от избуяли вечнозелени растения по дългата, извита алея. Отново я заля смаяно възхищение, когато величествената сграда се появи пред погледа ѝ, изпита същото чувство на тревожно очакване, когато колата спря под широкия портал, същата вълна от притеснение, когато Джефри ѝ подаде ръка и я поведе към добре познатата входна врата, която се отвори като по команда. За част от секундата затаи дъх в очакване на неизменната вълна шокирани членове на семейство Паркър.

Но такава не последва. Наоколо цареше притихнала печал. Освен камериерката, дошла да отвори вратата, не се виждаше жива душа. Явният контраст между спомени и реалност бързо върна Сара към настоящето.

Лицето на камериерката не ѝ беше познато, а и Джефри не се спря да я представи. Вместо това той кимна небрежно и влезе право в широкия преден салон, а оттам в библиотеката. Озовал се вътре, затвори двойните врати, прекоси стаята и отиде до масивното дъбово бюро, където остана с гръб към Сара.

Тя зачака.

След като замислено мълча цяла вечност, Джефри изправи широкоплещестата си фигура, вдигна глава и се обърна. Сара моментално настръхна. Но това беше излишно. В погледа му нямаше нищо заплашително, нищо, освен една дълбока тъга.

— Мисля, че не бих се отказал от едно питие — продума тихо той. — А ти?

Предвид безсънието от предишната нощ, едно питие би ѝ се отразило ужасно.

— Не, благодаря... — Стоеше сковано, докато Джефри покри дъното на тумбестата чаша за коняк с бледата кехлибарена течност и я изпи на една глътка. После остави чашата с отмерено движение, прекара ръка през косата си и в продължение на минута просто попиваше топлината на алкохола.

За разлика от него, напрежението на Сара нарастваше. При условие че вече беше тук, сега не знаеше какво би следвало да прави. Ръката на Джефри, която трескаво държеше нейната, ѝ бе давала усещането за някаква посока, но сега това го нямаше. Отново зачака той да ѝ подсказе как да се държи.

Това се случи след секунди, когато Джефри я удостои със сериозен поглед:

— Би ли ме извинила за минута. Трябва... да свърша нещо.

— Разбира се — кимна тя, като сви рамене и погледна зад себе си към огромния кожен диван.

Джефри проследи мисълта ѝ.

— Настани се удобно. Ще се върна веднага.

След миг Сара седеше тихо, потънала уютно и защитено в ъгъла на дивана, като се питаше какво, за Бога, прави тук, в тази библиотека, в тази къща... Когато си беше тръгнала преди осем години, желаше никога вече да не се върне.

Тогава нямаше никаква представа какво иска — знаеше само, че не желае нищо нито от семейство Паркър, нито от парите, които така безчувствено ѝ бяха предложили. Беше се впуснала в света с намерението просто да си изкарва прехраната, а бе намерила себе си. Сега нямаше защо да се бои от семейство Паркър, или поне така я убеждаваше разумът ѝ, докато тя приглади меката вълнена пола, небрежно пхна в кока една изплъзнала се кърпичка, порови в чантата си за бледото коралово червило, с което да навлажни внезапно пресъхналите си устни.

Нямаше от какво да се бои — освен от спомените, но пък нямаше и как да ги отпъди, докато си седеше, безупречно елегантна, сред декора на това отдавнашно фиаско. В последен опит да отклони мисълта си, огледа преценяващо библиотеката. Стаята беше просторна, доминирана като усещане от масивното дъбово бюро и, на второ място, от издигащите се от пода до тавана лавици с книги, които сякаш неохотно допускаха съществуването на двойната врата и на трите високи прозореца.

За разлика от много от останалите стаи, пренаредени както си му е редът, тази беше запазила уникалната си атмосфера, подобно на отлежало, уханно вино. На Сара би ѝ харесало да прекарва повече време в нея, докато беше омъжена за Джефри, само да не беше тук крепостта на майка му. Тя бе властвала тук, изпълнявала бе длъжността на президент на управителния съвет. И, ако става въпрос, тук за първи път бе изразила гласно презрението си към Сара.

Като акули, които се скупчват веднага щом усетят мириса на кръв, спомените ѝ се върнаха. Тогава беше осемнайсетгодишна, току-

що завършила гимназия, и работеше като сервитьорка в един елитен курорт в Сноумас. Винаги бе искала да се научи да кара ски, но парите не стигаха, а и житните полета на Айова бяха далеч от Скалистите планини на Колорадо. Когато работата като сервитьорка — нейният паспорт към външния свят — се бе уредила, Сара беше на седмото небе, особено след като зърна спиращата дъха гледка на планините.

Беше започнала работа с безкраен ентузиазъм, решена да живее спокойно, простичко, да се наслаждава на живота и да заделя по някоя пара за евентуално университетско образование. Беше работила едва месец, когато Джефри дойде на ски.

Той веднага привлече погледа ѝ, въпреки предупрежденията, които сама си отправяше, да не се забърква с богатите гости на курорта. Колкото и да си напомняше, че едно младо работещо момиче, без маниери и образование, е напълно несъвместимо с мъж с неговото социално положение, тя се чувстваше безпомощно привлечена от смуглата му красота, атлетичната му фигура и небрежното държание на светски човек.

Тогава не осъзнаваше неговата собствена раздвоеност. Едва по-късно той ѝ призна, че е споделял много от опасенията ѝ, които накрая пренебрегнал. Два дни по-късно я покани на среща.

Предугаждайки къде се крие причината за колебанието ѝ, подходът му към нея беше нежен и постепенен. В началото просто я извеждаше за едно питие след работа, като прекарваше времето си с нея в разговор, а не се опитваше да я вкара по-бързо в леглото си, както тя донякъде се бе опасявала. Някак си двамата успяха да открият помежду си общи неща, които нямаха пряка връзка с произхода им. И Сара бързо се влюби.

Първата седмица измина, а те прекарваха все повече време заедно. С края на работното ѝ време се появяваше Джефри, готов да предложи някакво ново приключение. Говореха си, играеха като деца, а привличането помежду им се увеличаваше. Всичко бе тъй топло и невинно, докато... Дойде последната вечер, а с нея и предвиденото на следващата сутрин заминаване на Джефри. И тогава взаимните им задръжки паднаха.

Обзе я лек трепет от спомена за екстаза и вълнението и Сара обви ръце около кръста си. Беше прекрасно, просто прекрасно. Той беше нежен любовник, много умел. Загубата на девствеността ѝ беше

съвсем малка цена в сравнение със сърцето ѝ, цяло-целеничко, което той бе грабнал.

Когато, с настъпването на зората, ѝ бе предложил да се оженят, тя бе приела без колебание. Обичаше го, и той я обичаше. Различията помежду им бяха нищо, нищо пред тяхната любов.

За съжаление, Сесилия Паркър не бе и наполовина толкова въодушевена, когато, след кратко спиране в Рино, пристигнаха в Сан Франциско като мъж и жена. Когато пълнокръвната сцена от онази вечер се разгърна на екрана на паметта ѝ, Сара потрепери.

Лицето на Сесилия Паркър бе придобило оловен цвят.

— Вие сте се... Какво?

— Оженили, майко. Сара и аз се оженихме този следобед — Джефри стоеше с изправен гръб и държеше Сара плътно до себе си за по-голяма красноречивост. Но в началото майка му отказваше дори да благоволи да забележи присъствието ѝ.

— Коя е тя? — попита с тон, достатъчно изразителен и обиден, та Сара беше като ужилена. Джефри се бе опитал да я подготви за неизбежната съпротива, също както Алекс и Даян. Но една неприкрита грубост бе нещо, което Сара, въпреки ниското си социално положение, знаеше, че трябва да избягва. Това, изглежда, не важеше за госпожа Паркър.

— Коя е тя? — повтори въпроса си, когато Джефри бе погледнал Сара в безмълвен опит да облекчи нанесената ѝ рана.

— Казва се...

— Вече ми каза как се казва. Коя е тя?

— Тя е моята съпруга — беше отвърнал той с ледено спокойствие, отказвайки да бъде подлаган на заплахи.

Но Джефри се бе учил от майка си. Истинският експерт по тази стратегия беше тя. Дори и сега, десет години по-късно, Сара можеше да си припомни заучената ѝ поза и изпълненото с достолепие държание — сребристо сивата коса, стегната в кок, безукорната кройка на костюма ѝ, ушит от известен дизайнер, излъсканите до блясък върхове на вносните ѝ обувки. А лицето ѝ... То носеше маската на съвършено спокойствие, разваляна само от искрите в очите и от отровата на езика ѝ.

— Това го чух вече — отговори строго тя. — Но откъде е? Къде се запозна с нея? Кой са родителите ѝ?

Преживяла отново унижителното изпитание, Сара се надигна от дивана, закрачи към прозореца, а накрая реши, че глътка бренди може да ѝ се отрази добре.

Откъде беше? От Айова, петото от шест деца. Къде се беше запознал с нея? Тя беше една от сервитьорките в ски курорта, а той един от гостите с много пари. Кои бяха родителите ѝ? Фермери, които се бореха за оцеляването си, които не можеха да дадат на децата си нищо друго, освен любов.

Джефри, разбира се, не се бе държал толкова рязко, макар че от самото начало му бяха известни всички факти. Стараеше се да изглажда противоречията, акцентираше върху положителното, което бяха открили един в друг. Дори в нейните собствени уши обаче разликите в произхода им бяха ужасяващи. А Сесилия Паркър старателно изтъкваше всяка една от тях. В нейната книга на живота любовта бе нещо съвсем странично.

Оттук нататък, въпреки подкрепата на Джефри и любовните му клетви, нещата бяха тръгнали стремглаво към пропастта. Колкото пъти той заставаше на страната на Сара пред майка си, госпожа Паркър проникателно анализираше опонента си и изнамираше по някой добре пресметнат план. Нямахме разгорещени обвинения за прибързаността на женитбата, нито възмутено се изтъкваше, че Сара е заложила на своята непорочност, за да принуди Джефри да се обвърже с нея. Никой разгневено не настояваше бракът да бъде анулиран, нито ядосано заплашваше положението на Джефри в компанията. Това бе далеч под нивото и стила на Сесилия Паркър. Тя по-скоро се бе опитала постепенно да докаже на сина си, че Сара не я бива за съпруга.

За Сара това бе един кошмар с постоянно стъстяващи се черни краски, а зад поредицата провали на обществената сцена като някаква зловеща сила стоеше свекърва ѝ. Нищо от възпитанието ѝ не я бе подготвило за внезапното ѝ изстрелване към висините на висшето общество. Нямахме познания относно начините на обличане, относно това, как следва да се пие, как да се поддържа празен разговор по време на коктейл, камо ли да бъде домакиня на вечери за по дванайсет души и повече, провеждани веднъж на всеки две седмици.

Месец след месец все повече се ужасяваше от дните и седмиците, прекарани с приятелите на Джефри. Чувстваше се недодялана и не на място и накрая започна да търси поводи да

отсъства винаги, когато бе възможно. Макар че се стараяше с всички сили, Джефри не успя да я разбере.

По-късно бе стигнала до извода, че вината бе у нея. Беше твърде млада, за да осъзнае, че собствената ѝ несигурност беше по-страшен враг от свекърва ѝ. Когато трябваше да сподели нещо с Джефри, пазеше всичко заключено в себе си. Искреността, която бе играла толкова важна роля в дните на бурното им ухажване, стана жертва на склонността към отбранителна позиция, която бавно, седмица след седмица, месец след месец, задълбочаваше пропастта помежду им. Накрая, след две години, една от друга по-нещастни, Сара просто се бе предала. А Джефри я бе оставил да си отиде.

— Извинявай.

Един дълбок глас нахлу в тъжните ѝ размишления и тя вдигна стресната глава. Трябваша ѝ няколко секунди, за да схване смисъла на извинението му. Той стоеше до вратата, току-що върнал се, от каквото там го бе забавило толкова много. И определено не ѝ се извиняваше, задето преди осем години я бе оставил да си отиде!

— Не, не — каза меко тя. — Не се извинявай. Аз просто... събирах мислите си. — В известен смисъл, това бе самата истина.

— Виждам, че си си взела питие.

Сара подозираше, че е видял много повече в няколкото непредпазливи секунди, преди да осъзнае присъствието му, но отказа да отмести виновно погледа си.

— Не съм мигнала от вчера сутринта. Ако припадна на дивана, ще трябва да ме извиниш.

Джефри изглеждаше по-добре — все още уморен, но някак поуспокоен. И наистина ѝ се усмихна. За пръв път тя зърна мъжа, чието лице се бе озарявало от усмивка тъй често в онези дни. От самото начало малката трапчинка на дясната му буза ѝ правеше пакостливи номера. Дори сега пулсът ѝ се ускори. Не, разсъди, някои неща няма никога да се променят.

— Няма да ти е за пръв път — подкачи я нежно той и, изглежда, събра увереност от руменината, която заля бузите ѝ. — Но госпожа Флеминг би трябвало да е готова с обяда. Това ще ти помогне да се почувстваш по-добре.

— О, Джефри. Не зная. — Поизправи се и повдигна маншета на ръкава си, поглеждайки часовника. — Наистина трябва да си тръгвам.

Надявах се да хвана някой следобеден полет до Ню Йорк. — Не беше предвидила отклонения, най-малко това. Просто искаше да присъства на погребението.

— Искаш да кажеш, че си прелетяла цялото това разстояние само за да прекараш няколко часа тук? — В дълбокия му глас звучеше неприкрита изненада, но Сара реагира на слабата нотка скептицизъм.

— Реших в последната минута. Исках... да направя нещо за Алекс и Даян. Те бяха добри с мен.

Загадъчният поглед на Джефри остана скрит за нея, когато той наведе очи. Не се бе отместил от вратата, а стоеше пред нея с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. Беше го виждала в тази поза само веднъж досега, в деня, когато го чакаше със стегнати чанти багаж да се върне от работа. Тогава я бе разтълкувала като израз на заплахата. Сега й навяваше безпомощност, която отдаде на споменаването на днешното тъжно събитие.

Когато отново я погледна, гласът му бе по-нисък, а погледът му — по-пряк.

— Винаги ли се пресилваш толкова много напоследък? Спомням си, че преди обичаше свободното време.

— Това — отвърна също тъй тихо Сара — бе в Колорадо, преди да открия колко тягостни могат да бъдат преситените от свободно време дни. — Това бе един не особено тънък намек по отношение на безделното богато съсловие, но тя бързо продължи: — Сега съм доста заета.

— Изглеждаш бледа. Преди имаше такъв тен през цялото време...

— Тогава бях различна в много отношения. Доста време мина, Джеф.

Истината в думите ѝ го накара да смръщи чело. При вида на сянката, преминала през лицето му, Сара се почуди дали някога бе съжалявал за развода им. През всичките тези години той нито веднъж не бе потърсил контакт с нея, не бе поискал да я види. Не беше ли поне малко любопитен да разбере какво е станало с нея?

Гърдите му се разшириха в тежка въздишка:

— Осем години — каза той, изпусвайки дъха си, а после направи пауза. — Доста заета си била.

Е, значи все пак знаеше нещо.

— Да. Сигурна съм, ти също.

Когато кимна, тъмнокосият перчем падна върху веждите му и закри бръчките на притеснение и тревога, които беше забелязала. Внезапно ѝ се стори, че Джефри сякаш се подмлади и стана досущ като мъжа, за когото се бе омъжила. Преглътна с пресъхнало гърло надигащото се вълнение. Странно как споменът за любовта към него беше надживял понесената болка.

— Моля те, Сара — започна той, сякаш мислите им бяха споделени, — остани да обядваш с мен. Ако после искаш да си тръгнеш, ще те откарам до летището.

— Трябва да си тръгна — каза тя, едновременно на него и на себе си. — Имам уговорени срещи в офиса си от осем утре сутринта.

Споменаването на работата ѝ го накара да стисне зъби. „Досущ като майка си“, помисли си Сара. Спокоен, сдържан... Издаваше го само някой поглед, потрепването на някое мускулче.

— Тогава защо не отидем в другата стая — каза, като отвори вратата и ѝ предложи ръката си в знак на покана.

Именно тази ръка, която бе смекчавала болката ѝ с топлината си, наклони везните в полза на предложението му. Ръката ѝ се устреми с охота към неговата и Сара се надигна от дивана. В края на краищата, все някога трябваше да хапне нещо. А после идваше ред и на любопитството ѝ.

В живота ѝ бяха станали много промени през изминалите години; неговият също се бе променил. Кънтящата тишина в този дом, който преди години бе огласян от монотонния шум на трескава дейност, свидетелстваше за това. Сара бе подготвена за отсъствието на Сесилия. Но какво се бе случило с останалите от клана Паркър — помладите брат и сестра на Джефри, както и чичото и лелята, които живееха в западното крило? А приятелите, които сякаш никога не липсваха, прислугата, която вечно сновеше насам-натам? Но бе най-любопитна да узнае какво се бе случило с Джефри през годините, след като го бе познавала.

В този момент не чувстваше горчивина. Преживяла бе бурята на спомените по-леко, отколкото някога бе предполагала. Може би брeндитo бе помогнало, разсъди тя. Но по-вероятно това, което я бе подкрепило, беше нейната собствена увереност в силите ѝ.

Наистина беше различна жена от онази, която преди осем години бе напуснала Джефри в поражение. Нямаше и помен от омекналите колена и потните длани, които я спохождаха винаги, когато влезеше в тази стая. Беше спокойна и напълно се владееше — по ирония на съдбата, член на семейство Паркър повече сега, отколкото преди.

В известен смисъл, беше благодарна. Ако бракът ѝ не се бе разпаднал така трагично, може би вечно щеше да следва примера на Джефри — дори още по-лошо, този на майка му. Сега обаче бе постигнала успех сама за себе си. И именно от тази позиция на силата се поддаде на любопитството си.

— Ще тръгваме ли? — меко предложи, като пренебрегна с лека усмивка внезапното объркване на Джефри. И направи първата крачка.

ВТОРА ГЛАВА

Времето, което им бе нужно да минат от библиотеката през фойето, салона и по-широката трапезария до не толкова официалната стая за закуска, позволи на Джефри да възвърне самообладанието си. Сякаш го бяха проснали на земята — чувстваше се така, както когато зърна Сара в параклиса тази сутрин. Потиснатото настроение от последните няколко дни не му остави време да се сети, че е възможно и тя да дойде на погребението.

Все още беше изненадан. Доколкото му бе известно, от развода насам тя не се бе доближавала до Сан Франциско. Предвид факта, че много от спомените ѝ бяха неприятни, трябва да ѝ е било трудно да се реши. При все това бе дошла.

Сега, докато придържаше стола ѝ, наблюдаваше как сяда с елегантност, която преди не беше притежавала. Тогава беше скована, що се отнася до установените порядки, и сякаш негодуваше срещу начина на живот, налагащ ограничения в замяна на привилегии. Поукротена? Това ли беше думата, която я характеризираше? Или просто — по-зряла?

След като седна от дясната ѝ страна, той се облегна назад и започна да я изучава. По-зряла, май че беше това. В библиотеката бе успял да зърне частица от емоционалния поток, който я беше залял — от изражението на почти физическа болка, през постепенното утихване до заученото спокойно изражение. Сега тя притежаваше вътрешна сила. Само да я беше имала тогава!

Заета с повторно опознаване на обстановката, Сара бе в неведение за изучаващия му поглед.

— Винаги съм предпочитала тази стая — изрече гласно мислите си, — макар че само закусвахме тук. Беше по-тихо, по-интимно.

Стаята бе един преголям осмоъгълник, свързан с кухнята посредством двукрила врата. Стените бяха от чисто стъкло, фрагментирано на малки парченца, които разпръскваха весело слънчевата светлина. Сутрин атмосферата тук бе светла и бодра. Дори

сега, един час след пладне, въздухът бе някак ефирен и освежаващ. Джефри отбеляза гласно нейната оценка:

— Сега винаги се храня тук. По-просто е...

С появяването на същата жена, която беше отворила вратата при пристигането им, той веднага отмести поглед и каза:

— Госпожо Флеминг, това е бившата ми жена, Сара Макрей.

Изявлението му предизвика ахване от изненада, даже радост в очите на жената, но Джефри вече се бе обърнал отново към Сара.

— Госпожа Флеминг е при мен вече две години. Не знам какво бих правил без нея — това не беше просто похвала, говореше сериозно.

Сара кимна и размени усмивка със слабичката жена на средна възраст, чиято униформа беше обикновена пола и блуза, за разлика от сивите колосани дрехи, носени от служителите на Сесилия Паркър. Когато жената постави щедро парче пъпеш пред нея, изрече едно тихо „Благодаря“, а после учтиво почака, докато с Джефри останаха отново сами.

— Изглежда ми приятна, някак по-човечна от... останалите.

Джефри се усмихна замислено:

— Никога не си си падала особено по персонала на майка ми, нали?

— Мисля, че по-скоро беше обратното — контрира го Сара.

— Може би — призна ѝ точката той, преди да заключи: — Както и да е. Сега тях ги няма.

Няма ги. Думите отекнаха между стените, преди Сара да успее да реагира на мрачната нотка на окончателност. Съсредоточи поглед върху нежната извивка на лъжичката от чисто сребро до чинията си.

— Джеф — започна меко, — съжалявам за майка ти.

— Как би могла? Тя се държеше ужасно с теб.

Сара вдигна очи.

— Съжалявам, че я изгуби. Зная колко близки бяхте всички...

Той сви рамене.

— Има близост и близост. Майка ми беше жена, която държеше всички ни в ръцете си и ни следеше с поглед на орлица. В много отношения нейната смърт беше истинска благословия. — След кратка пауза добави иронично: — Мисля, че разбираш. Нали не се втурна да присъстваш на нейното погребение?

— Смятах да го направя.

— Но?...

Тихо и откровено, Сара обясни мотивите си:

— Чувствах, че ако можеше да узнае, щеше да бъде обидена. Презираше ме от самото начало.

Джефри замислено забодде лъжичка в пъпеша.

— Всъщност, тя не презираше теб. Как би могла? Никога не успя да те опознае. Беше заради факта, че ти принадлежеше към един друг свят... Както и заради това, че се бяхме опълчили срещу нея, като дръзнахме да се оженим без нейното съгласие.

— Тогава ти беше на двадесет и осем!

— Това ми е известно, както и на теб — каза той с равен глас, — но майка ми изобщо не я интересуваше. Тя искаше къщата да бъде управлявана по нейния начин. Или така, или никак. Затова казах, каквото казах за смъртта ѝ. Тя върна свободата на всички ни.

Това напомни на Сара нещо.

— А къде са другите, Джеф? Нима живееш в тази къща сам?

— Да.

— Ами Горди? А Емили?

— Горди тъкмо стана на трийсет. Ръководи научния отдел в Пало Алто и си има собствен дом недалеч оттам. Що се отнася до Емили — въздъхна и отправи поглед към канадските ели в далечината, сякаш я виждаше, — тя замина за някъде с гуруто си. Май този месец е в Париж.

— Нейният гуру? — усмихна се Сара с някакво възхищение. Три години по-малка от нея, Емили можеше дори да ѝ бъде приятелка, ако не беше толкова заета с това да се опълчва срещу всичко, на което Сара тъй отчаяно се мъчеше да подражава. — Емили винаги е била свободен дух. Спомням си разправиите, които имаше с майка ти.

Джефри също ги помнеше, и то — доста добре.

— Двете бяха като огъня и водата. Емили просто отказваше да бъде моделирана по някакъв калъп.

— Ами ти, Джеф? Това не те ли притесняваше?

Той я погледна косо.

— Когато бяхме женени, никога не задаваше въпроси като този.

— Никога не ми е хрумвало — отвърна тихо тя. — Когато живееш в тази къща, ми се струваше, че нямам право да поставям нищо под

въпрос. Майка ти беше... доста властна.

Джефри се замисли над думите ѝ, съзнавайки, че има много други, далеч по-горчиви, които Сара можеше да употреби. Гледайки я втренчено, той се почуди на хладнокръвието ѝ. После си позволи да прояви малко спонтанност.

— Ако беше жива сега, щеше ли да бъде прекалено властна за теб?

В погледа и във въпроса му имаше някаква напрегнатост, която за миг стресна Сара. Но когато проговори, гласът ѝ прозвуча уверено.

— Не, не мисля — едва забележимо повдигна брадичка, макар че понижи глас. — Сега тя не би могла да ми предложи нищо, което вече да не притежавам — това бе излагането на един чист факт, напълно лишено от арогантност.

Джефри също го усети.

— Добре си се справила, Сара. Ще ми се да можем да си припиша, макар и най-дребната заслуга за това, което постигна, откакто се разделихме, но не мога. Така и не докосна парите, нали?

Тя остави лъжичката и поклати глава.

— Не. Все още са в банката. Знаеше, че не искам...

Той вдигна отбранително ръка.

— Знаех. Но бяха замесени и егоистични мотиви. Исках да съм сигурен, че няма да търпиш лишения — усмихна се накриво. — Изглежда, добре си се погрижила за себе си. Преди не можеше да си позволиш цената на самолетния билет от Денвър до тук, а сега би могла да хванеш кой да е полет, само за да спестиш няколко часа — усмивката му избледня и той изведнъж стана по-сериозен. — Как разбра за Алекс и Даян?

— Аз... Прочетох във вестника.

— В „Ню Йорк Таймс“? — Доколкото му бе известно, там не беше публикувано съобщение.

Сара поклати глава.

— Не, в „Кроникъл“.

— Нашият вестник? — когато кимна, той отново я изгледа преценяващо. — И защо ще го четеш?

Тя изведнъж се почувства неловко. Получаваше вестника на Сан Франциско от години, като си казваше, че иска да бъде в крак със събитията, ставащи в града, който беше неин дом, макар и за кратко.

— Аз... Периодично обмислям възможността да се захвана с бизнес по Западното крайбрежие — импровизира тя. Всъщност, това бе една идея, предложена от финансовите ѝ съветници. Сара лично бе наложила вето върху нея.

— Разбирам. — Джефри вдигна поглед, когато госпожа Флеминг се появи на вратата, и продължи разговора едва когато тя излезе, оставяйки след себе си две големи чинии със свежа салата от морски плодове. Пренебрегвайки храната, той се облегна на стола си. — Разкажи ми за бизнеса си, Сара — съсредоточеният му вид говореше за нещо повече от обикновено любопитство.

Тя сви рамене, като се отърси от неудобството си.

— Не е нищо чак толкова изключително. Правя бижута.

— Поне това знам — смъмри я с по-нежен тон Джефри. — Но разкажи ми как започна. Не се случва всеки ден една бивша сервитьорка да се превърне в знаменита дизайнерка на бижутерия.

— Предполагам, че не — промърмори тя и после продължи поотчетливо, — но пък и не се случва всеки ден една бивша сервитьорка да преживее интензивна двугодишна среща с висшето общество. Удивително е колко много можеш да придобиеш, дори само от кучешката колибка — гласът ѝ се бе повишил; тя бързо го сниши и превключи на други обороти. — Нали знаеш, че обичах да рисувам.

Сивите му очи я гледаха безизразно.

— Знаех само, че когато беше разстроена, обикновено се скриваше в солариума. Едва след като си замина, намерих там куп твои скици.

— Скицирането беше вид отдушник. Помагаше ми да се отпусна.

— Но пътят от рисунки върху хартия до истински бижута — как се случи?

Освен глътката вода от време на време, Сара не удостои с повече внимание от Джефри обяда на госпожа Флеминг. Погледна го смутено.

— Когато човек остане без пари в чужд град, започва да се зачита в малки обяви тук и там. В моя случай градът беше Тъксън, а табелата на витрината на бижутерийния магазин гласеше „Дизайн на бижута. По един долар на парче“.

Той седеше, мъртвешки притихнал.

— Какво правеше в Тъксън?

Сега сякаш вървяха по тънък лед, приближавайки се сантиметър по сантиметър към оня ден, в който се бяха разделили. Проектирайки мислите си назад във времето, към онези болезнени седмици, Сара почувства как тънката маска на спокойствието ѝ започва да се пропуква. Всичко, което успя да направи, бе да запази външно самообладание.

— Мисля, че можеш да го наречеш скитничество. Напуснах този дом, а не можех да се прибера обратно в Айова.

— Не можеше?

Чувствайки се така, сякаш изтърпява телесно наказание, пряко волята си тя отмести поглед. Но той попадна върху ръката му, която лежеше на страничната облегалка на стола. Фините тъмни косми се бяха изправили изпод маншета, а силните пръсти бяха отпуснати в заучена спокойна поза. Тя си спомни как обожаваше да гали тези пръсти, как ги бе придумвала да правят толкова възбуждащи неща. Не че в онези дни се нуждаеха от много увещания. Телата им си пасваха напълно, като някаква скандална взривоопасна смес, и така беше до самия край.

Отбранително насочи вниманието си към бялата ленена салфетка в скута си. А после, отвратена от собствената си слабост, го погледна по-смело.

— Роднините ти не бяха единствените хора, които не одобряваха брака ни, Джеф. Макар че вероятно са искали да ме подкрепят, родителите ми смятаха, че съм допуснала ужасна грешка. Защо мислиш, че така и не дойдоха да ни видят? — попита тя с трескаво блеснали очи. — Причината не беше единствено в парите. Един Господ знае само колко пъти им предлагам да им изпратя сумата, която им трябваше за самолетния билет. Причината бяха самите те. Нямаше да бъдат добре приети в твоя свят и го съзнаваха.

С каменно лице, Джефри поседя тихо няколко секунди.

— Никога не си ми казвала това.

— Има много неща, които никога не съм ти казала — прошепна Сара, — но проблемът не беше само в това — тъжен поглед, въздишка и тя продължи историята си. — Е, аз също си имах гордост. Не можех да побягна към Демойн с подвита опашка. Струваше ми се по-лесно да им пиша за раздялата ни и да им съобщя, че възнамерявам да пътувам за известно време.

— Не се ли тревожеха?

„А ти не се ли тревожеше?“, запита се тя, но после потисна обидата.

— Казах им да не се притесняват и че ти си се погрижил за финансовата ми независимост. Което не беше пълна лъжа.

Погледът му беше изпълнен с укор, но думите му просто изказаха едно твърдение.

— И така, всичко започна в Тъксън?

Сара вдигна вилицата си и разсеяно побутна едно парченце хрускава скарида.

— Едва ли искаш да чуеш цялата история.

— Искам.

Неговият нисък, сериозен тон не търпеше възражения. Нито пък съсредоточеният израз на тъмносивите очи, които съзнателно я пронизваха. Тя почувства същото смущение, което беше отхвърлила преди малко; чувството, че зад въпросите му се крие нещо повече от обикновена сантименталност. Накрая заключи, че просто си въобразява и че напрежението у него е продукт на изтощението му след трагедията със семейство Оуенс.

— Продала си рисунките си в Тъксън? — Тя кимна. — Що за проекти бяха те?

— О, в началото предимно обеци — направи малка пауза и набоде на вилицата си едно зелено гроздово зърно. Деликатно го постави в устата си и погледна Джефри, а устните ѝ заблестяха свежо от сладкия сок. — Наистина трябва да хапнеш. Много е вкусно!

Той пропусна думите ѝ покрай ушите си.

— Как си могла изобщо да се издържаш, продавайки рисунките си тук-там за по един долар?

— Това беше... едно предизвикателство. — При спомена за онези дни ъгълчетата на устните ѝ се извиха в иронична усмивка. — Нека кажем просто, че известно време живях доста скромно.

Нямаше смисъл да се впуска в подробности относно стаята, която беше наела — истинска схлупена колиба, или да се спира по-обстойно на лекия си, за щастие, апетит.

— Изкарвах достатъчно от рисунките, за да си купя някои материали — мъниста, тел и други такива — и да започна да изработвам собствени обеци. Когато ги продадох, можах да си позволя

по-добри материали и по-фини инструменти — изгледа го подозрително. — Хайде, Джефри, знаеш как тръгва един бизнес. Използвай въображението си.

Някакво мъждукащо огънче пламна в очите му.

— Опитвам се, принцесо, но умът ми не го побира, как за осем кратки години си стигнала от няколкото еднодоларови рисунки до многомилионната търговия със скъпоценности.

Сара щеше да поиска да узнае източника му на информация, ако не беше думичката, която той употреби така нехайно: „Принцесо“. Така я наричаше винаги в най-интимните моменти; едно мило обръщение, родено под лунното небе на Колорадо, когато ѝ бе разправил за своя свят. Принцеса... Тя беше наистина такава само в прегръдките му.

Като изтри смаяния израз от лицето си, Сара се прокашля леко.

— Ъ-ъ-ъ, осем години не ми изглеждаха толкова кратък период, докато ги изживея. Дори сега понякога дните ми са сякаш безкрайни.

Той повдигна вежди.

— Безкрайни не от отегчение?

— Не. Обожавам работата си — гласът ѝ беше тих и искрен, а очите ѝ — разнежени от гордост. — Би трябвало да я обичам, за да ѝ посвещавам седемдесет часовите работни седмици, както правя.

Всъщност не очакваше реакция, макар че отдавна беше свикнала и с изненадата, и с възхищението. Джефри не показа ни едно от двете. За нейно изумление, изражението му стана по-твърдо.

— Една работна седмица от седемдесет часа не оставя човек с много свободно време. А какво ще кажеш за себе си, Сара? Кога намираш време за нещата, които искаш да правиш?

Тя дори не мигна.

— Искам бизнесът ми да е успешен. Работата ми е това, което искам да правя.

— Никога не си искала да се омъжиш повторно?

Това бе така, но не поради липса на предложения. Никога не бе обичала друг мъж. Щом се бе провалила веднъж, дори и при наличието на любов, то...

— Не.

— А и не искаше деца.

Първото беше въпрос, а второто — твърдение. Сара се ококори.

— Какво ти дава право да мислиш така — изстреля думите си, без много да му мисли.

Погледът му не трепна.

— През тези две години, докато бяхме женени, непрекъснато настояваше да взимаш противозачатъчни, макар че знаеше колко много исках деца.

Сърцето ѝ изтуптя глухо.

— Никога не си го казвал толкова направо. А и как би могло да ти хрумне да имаме деца, когато бракът ни беше толкова разклатен? — гласът ѝ премина в шепот. — Аз самата бях почти дете. В толкова много отношения...

Задавена от вина, как би могла да му каже, че никога не беше пила онези хапчета, че ги бе изхвърляла в тоалетната всяка вечер и че така и не събра кураж да му признае опасенията си, че може би никога няма да може да има деца. Тогава беше млада, неуверена, неспособна да повярва, че той ще я обича въпреки всичко.

И двамата, потънали в собствените си мисли, се хранеха известно време в мълчание. Сара отдавна бе започнала просто да побутва храната в чинията си, когато Джефри рязко стана, хвърли салфетката на масата и закрачи към вратата. Спря, без да се обръща.

— Какви са плановете ти сега?

Гласът му се изтръгна дълбоко от гърдите му. Сара се загледа в широките му рамене, после остави вилицата, облегна се назад и сведе поглед в скута си.

— Трябва да се върна в Ню Йорк — отвърна тихо.

— А ако не се върнеш?

Извърна се бавно и я изгледа внимателно.

— Какво ще стане, ако решиш да прекараш няколко дни тук? Ами ако се разболееш или възникне нещо непредвидено, което известно време да те задържи далеч от „Сара Макрей Ориджиналс“?

Тя долови някаква лека презрителна нотка в гласа му, но отказа да бъде подведена.

— Бизнесът далеч не е едноличен — ще оцелее. Имах късмет да попадна на способни хора. Те лесно ще се справят с положението.

Джефри присви очи.

— Но ти си сърцето и душата на компанията?

— Предполагам, че е така — Сара погледна часовника си и стана отмерено от стола, като предусещаше, че времето е дошло. — Наистина трябва да тръгвам. Моля те, благодари от мое име на госпожа Флеминг за обяда — беше много вкусен. Ако можеш да ми повикаш такси...

Думите замръзнаха на устните ѝ, когато Джефри се материализира точно пред нея. Инстинктивно тя повдигна лицето си. Внушителният ръст, силната фигура, зашеметяващата смугла красота на чертите му заляха с вълна от жадно очакване нервни окончания, потънали от дълго време в сън.

Погледът му падна върху устните ѝ, преди да се взре отново в очите ѝ.

— Ами ако те помоля да останеш — започна Джефри, като пренебрегна изплашеното ѝ изражение, — само до утре? Ако те помоля да ми правиш компания...

Но Сара вече клатеше глава в знак на отрицание.

— Не, не мога...

— Само компания. Нищо повече.

— Джеф, аз...

Макар че говореше с достойнство, в изражението му имаше неприкрита молба.

— Не искам да съм сам, Сара. Не и днес.

Докато траеше обяда, бе успяла да прогони от съзнанието си настоящата трагедия. Сега тя я заля отново, като оттегли руменината от бузите ѝ и впи нокти в сърцето ѝ. Тази сутрин, в параклиса, Джефри бе протегнал ръка към нея. Сега Сара усети същата болка, както при щракването на капан от жалост върху сърцето ѝ. Но този път бе някак по-дълбока и лична.

— Не мога... — прошепна с треперещ глас.

Той бе чул всяка нейна неизречена дума и тонът му, омекнал, сякаш я галеше.

— Само каквото желаеш...

— Но аз не мога да ти дам това, което ти желаеш — промърмори тя с някаква настойчивост. Чувстваше как твърдото ѝ решение отслабва, но беше важно той да я разбере.

Дланите му нежно обхванаха раменете ѝ.

— Само малко време, Сара, един ден от твоето време. Това е всичко, за което те моля.

Ако не се мъчеше отчаяно да успокои пулса си, който препускаше лудо, може би щеше да се позамисли по-дълбоко за този обрат на нещата. Това, което беше в сила по време на погребението сутринта, важеше и сега: Джефри изпитваше нужда от нея. Това беше една мисъл, която хвърчеше бясно и се блъскаше в стените на съзнанието ѝ, която я потапяше в неизпитано досега опиянение. Бе по-опияняваща, но и по-плашеща от всичко на света.

— Не зная...

— Моля те, Сара.

Преизпълнени с тъга, очите му говореха, говореха... Той бе човешко същество, което изпитваше болка, нужда. Още повече, някога беше неин съпруг, мъжът, когото бе обожавала години наред. Как бе възможно да му обърне гръб?

С инстинктивното желание да го успокои, тя вдигна ръка към гърдите му, но се възпря и я отпусна. Погледът ѝ последва ръката. Веднъж взела решение, въздъхна дълбоко:

— Ще трябва да се обадя на някои хора по телефона...

Спадът в напрежението му се усети веднага, от пръстите, които бяха обгърнали раменете ѝ, през жилестите му ръце и тяло. Когато отново се осмели да го погледне в лицето, то излъчваше светлината на тиха благодарност. После, сякаш навивайки обратно кълбата от емоции, разплели се така внезапно и неочаквано, той се отдръпна.

— Защо не използваш телефона в библиотеката? Там ще ти бъде по-удобно.

Тя кимна, мина покрай него и излезе от стаята, като се стараяше с всички сили да прикрие своята несигурност. Но това бе нищо в сравнение с несигурността, която изпита мигове по-късно, когато, седнала на разкошното дъбово бюро, вдигна телефонната слушалка, за да проведе делови разговор, точно както Сесилия Паркър бе правила толкова много пъти.

Със слушалката в ръка, стрелна с очи наблюдаващата я фигура, която внезапно бе изпълнила рамката на вратата. Ако не се беше появил той, май щеше да се поддаде на силното желание да загризе нокътя с прекрасен маникюр, който бе погалил. Вместо това стисна зъби и набра номера на офиса си в Ню Йорк.

Джефри следеше всяко нейно движение, съзнавайки, че трябва да я остави насаме, но му беше невъзможно да се отлепи от вратата. Когато Сара заговори тихо в слушалката, бе заинтригуван от чувството ѝ за самоконтрол. Напълно владееща себе си... И седнала не къде да е, а на майчиния му стол.

Тя пасваше добре на стола и му придаваше някаква царственост, каквато никой от семейството не беше притежавал въпреки знатния си произход. Бе обещал да я направи принцеса; тя се бе коронясала за кралица. Сега говореше с дясната си ръка в компанията с такова мило изражение на лицето, че Джефри бе готов да се закълне в обожанието на придворните ѝ.

Кой друг я обожаваше? Сигурно през годините бе имала мъже в живота си. Една красива жена, талантлива, богата... Беше апетитна хапка за всеки мъж — тоест, ако мъжът не възразяваше да свири втора цигулка на Сара Макрей „Ориджинал“.

О, знаеше достатъчно за бизнеса ѝ. Редовното четене на „Уол Стрийт Джърнъл“ го държеше в течение за развитието и феноменалния му успех. Знаеше, че тя проектира частни колекции за някои от най-скъпите бижутери на Пето авеню; че работи ръка за ръка с неколцина от най-прочутите създатели на висша мода в Ню Йорк, изработвайки бижута за провежданите два пъти в годината ревюта; че нейните уникали биваха поръчвани и разграбвани от най-бляскавите политически, театрални и обществени личности.

Онова, което не знаеше, бяха подробностите и именно те го озадачаваха. Как го бе направила — сладката, наивна Сара, която никога не беше ходила на театър, преди той да я заведе в Сан Франциско? Сега тя бе в Ню Йорк и вероятно посещаваше премиери, като нещо напълно в стила ѝ... Тоест, ако отделеше от времето си. Сърцето му се сви от мъка, когато се запита дали не се бе превърнала в същия автомат в женски образ като майка му. Но не... Склонила бе да остане, нали така? Сесилия Паркър никога не би отстъпила пред една лична молба, особено ако ставаше дума за бизнеса ѝ.

Със стиснати челюсти и мрачно изражение наблюдаваше как Сара кимна, усмихна се, подхвърли като за финал нещо приятно на човека от другата страна на линията и затвори телефона. После сдържано зачака.

След минута, колкото да събере мислите си, тя най-накрая вдигна поглед към очите му.

— Всичко е уредено — промърмори. — Дейвид ще отложи ангажиментите ми и ще ме замества, когато може. За щастие, в момента не работим нищо спешно.

— А това случва ли се често?

— Не много. Гледам да го избягвам винаги когато е възможно. Няма нищо по-лошо от това да се опитваш да изработиш произведение на изкуството под натиска на времето — дръзна да се усмихне извинително. — Има моменти, когато нямам избор — изведнъж някой темпераментен клиент решава, че нещо трябва да бъде променено или проектирано наново, и то веднага. За мой късмет, сега всичко е спокойно.

Последва неловка тишина — и двамата осмисляха факта, че решението Сара да пренощува в Сан Франциско е взето. После, като отлепи гръб от рамката на вратата, където се беше подпрял, Джефри се приближи към бюрото.

— Ако ми кажеш къде си оставила чантата си, ще изпратя Сайръс да я вземе.

— Ето там е — рече Сара с открито лице и посочи към дамската чантичка, която лежеше на дивана.

— И това е всичко? Само дамската ти чанта?

— Смятах да се прибера със самолета директно — обясни тя, развеселена от учудването му. — Нося със себе си малко козметика и един гребен. Така съм си, както ме виждаш, друго няма.

Джефри потърка леко брадата си, която едва забележимо бе набола след сутрешното бръснене — вече беше пет следобед, — но тя само допринасяше още повече за мъжествения му чар.

— Смятах, че деловите жени винаги са подготвени за неочакваното — каза.

— Така е! Имам чекова книжка и кредитни карти. Каквото ми потрябва, мога да си го купя. Доколкото си спомням — подразни го тя, — в Сан Франциско има универсални магазини.

Той продължи да я гледа още минута, после поклати глава, но не се усмихна накриво.

— Заслужих си го. Ако става въпрос, и така изглеждаш много добре.

Въпреки комплимента му, Сара вече се чувстваше леко изтощена. Носеше същия костюм, който бе облякла, преди да напусне апартамента си в ранните часове на деня. Изведнъж я налегна умора, сякаш, веднъж решила да остане, просто не можеше да помръдне.

Джефри споделяше нарастващата ѝ умора.

— Слушай — трезво каза той, — защо не се качиш горе да си починеш? Избери си някоя от стаите за гости. А после можем да се поразходим с колата по крайбрежието.

Някаква сянка премрежи очите му.

— Може да ни се отрази добре... Да свали напрежението... — добави.

Сара нямаше възражения. Стана от бюрото, взе чантата си и се извини. Очите му я проследиха по целия път — чувстваше как оставят отпечатък върху гърба ѝ, докато върви през фойето и бавно се изкачва по извитото стълбище към втория етаж.

Изминалите осем години не бяха замъглили спомена ѝ за разпределението в къщата. Зави наляво и се насочи по коридора към крилото за гости, където влезе в последната стая отдясно.

Тя бе любимата ѝ, винаги беше била. Ъгловото ѝ разположение даваше прозорци на две стени, които я правеха по-просторна и светла. Настроението в нея също беше такова. Тук Сара се бе чувствала по-отдалечена от останалата част на къщата и от пипалата, които протягаше към нея животът на семейство Паркър.

За нейна радост, обзавеждането не бе претърпяло значителни промени от мига, в който за последен път бе прекрачила прага ѝ. Истински австрийски щори все така покриваха прозорците, а пода — весел килим в лимоновожълти краски. Все същият флорален десен в жълто, синьо и бяло застилаше огромното легло и опасваше четирите стени. Същите мебели, лакирани в бяло, придаваха на стаята приятна провинциална атмосфера.

Беше си същото, все така безупречно поддържано. Сара въздъхна и потъна в креслото, покрито с възглавничка, което стоеше край прозореца. Отметна назад глава и затвори очи. Толкова отдавна не го беше правила. Помисли за километрите, изминати днес, и разбра, че физическото разстояние бе само една малка част от пътешествието.

Бе видяла Джефри отново. Години наред се бе чудила кога ще се случи това. Знаеше, че все някога пътищата им ще трябва да се

пресекат; само обстоятелствата да не бяха свързани с тази трагедия...

Ясно отпечатаните в съзнанието ѝ спомени я заляха с вълна от умора. С голямо усилие се надигна от креслото, съблече се и потърси облекчението на душа. След минути, само по сутиен и бикини, отметна кувертюрата и се пъкна под чаршафите, за да потъне в сън почти мигновено.

Изтощението си каза думата и Сара заспа толкова дълбоко, че не чу нито тихото почукване на вратата, нито последвалото щракване на бравата. Няколко мига Джефри остана на прага. После бавно пристъпи в стаята.

Беше дошъл само да провери дали гостенката му не се нуждае от нещо, но тя очевидно се бе ориентирала добре. С тихи стъпки, заглушени от плюшения килим, той се приближи към леглото като потънал в транс.

Беше много красива така, както си лежеше по корем под завивките, с оголени рамене, а върху гладката, съвършена кожа се забелязваха само презрамките на сутиена ѝ с мънички панделки. Лицето ѝ бе обърнато настрана; русата, копринена коса, освободена от кока, покриваше възглавницата. Протегна ръка да я докосне, но разсъдливо я отдръпна.

Заспала, без строгата линия на деловия костюм или силата на самообладанието си, които да му напомнят в какво се бе превърнала, Сара бе все тъй свежа и невинна, както когато се бе влюбил в нея преди десет години.

Какво бе станало с любовта им, с клетвите, че тя ще оцелее въпреки изпитанията? Сара беше млада, да, но се бе предала твърде лесно... Беше го разочаровала.

С болезнена гримаса прекара ръка през косата си, а после разтърка схванатите мускули на врата си. Вината беше и негова. Едва наскоро беше в състояние да си го признае. Тогава той също беше млад, съвсем неопитен, що се отнася до изискванията на любовта. Да се разсъждава върху това, че никога не беше виждал пряко проявление на любовта, че бе израснал с всеки друг лукс, освен този, бе бледо извинение за начина, по който я бе оставил да си иде.

Освен това, приемайки за даденост собствената си способност да се справи с диктата на майка си, не бе успял да предвиди в пълна степен ефекта, който доминиращият матриархат щеше да окаже върху

непосветената. Едва след като Сара си замина, той атакува майка си открито. Ала тогава беше твърде късно, за да спаси брака си.

Изпълни го презрение към самия себе си, отслабено единствено от нежното наблюдение на спящата в леглото жена. Беше прелестна... По-хубава от всякога. И сега усети познатото напрежение в слабините. Беше ли направил грешка, като я покани да остане? Щеше ли да може да устои на думата си да не я насилва, когато това, което желаше най-много, бе да захвърли дрехите си и да се присъедини към нея в леглото? Ако не друго, присъствието ѝ бе отклонило мислите му в друга посока, помисли си иронично той.

Но не задълго. Почти веднага онези мрачни и сериозни мисли го заляха отново. Алекс и Даян си бяха отишли... Най-близките му приятели ги нямаше вече. А малкото? Какво щеше да прави с него?

Когато Сара се събуди цял час по-късно, нищо не подсказваше, че е имала посетител. Чувствайки се освежена, тя се облече, събра отново в кок косата си и оправи грима си. После слезе по стълбите, за да потърси Джефри.

Не откри и следа от него в библиотеката или в предния салон. Зърна го в по-голямата всекидневна, проснат в огромния фотьойл пред старата мраморна камина.

Явно потънал в мислите си, зареял поглед в студената камина, с пръсти, притиснати към устните, от първо той не я видя. Тя направи крачка напред, а после се поколеба, напомняйки си за преживяната от него загуба, като се зачуди дали той не се нуждае от тези мигове на самота. Едва се бе обърнала да си върви, когато Джефри излезе от вцепенението си.

— Сара? — изправи се той в креслото. — Не си тръгвай.

— Може би предпочиташ...

— Не. Остани. По-добре ли се чувстваш?

Тя се усмихна в отговор на нежната му проява на загриженост.

— М-м, да, наистина съм по-добре. Съжалявам, че спях толкова дълго. Мислех да подремна двайсетина минути...

— Имаше нужда да поспиш.

Докато си припомняше колко дълбоко бе спала, когато той стоеше до леглото ѝ, поогледа руменината, заляла бузите ѝ.

— Изглеждаш по-добре.

Тя кимна, чувствайки се странно стеснителна. Беше я гледал и преди, но бе успявала да запази самообладание. Сега обаче в погледа му се четеше нещо по-лично, нещо, което я отвеждаше в миналото. Почувства се отново млада и невинна, но огънят във вените ѝ контрастираше с наивността. Беше жена, зряла жена, която реагираше съвсем разбираемо на присъствието на един мъж с изискана красота. Химията беше налице, както винаги.

Магията се развали, когато Джефри помръдна. Изпращайки живот в дългите си крайници, той се надигна от стола.

— Моля те, не ставай. Ако си уморен...

— Трябва — разтри схваналия се раменен мускул. — Иначе ще пусна корени тук и повече няма да мога да помръдна.

Сара се разсмя тихо, защото си спомни, че за него липсата на физическа активност бе анатема.

— Съмнявам се.

При все това у него се долавяше някакво отчаяние, което ѝ се стори тревожно.

— Ами разходката с кола, която ми обеща? Мисля, че глътка свеж въздух ще се отрази добре и на двама ни.

Свеж въздух имаше в изобилие. С Джефри зад волана на малкия син „Мерцедес“ поеха по бавния, живописен път покрай брега, който водеше на юг към Монтерей. Никой не говореше много. Никой не изпитваше нужда. В тишината имаше някаква проста утеха; в безмълвната компания — спокойствие. Движейки се между величествените гънки на планините и ритмично пулсиращия Пасифик, мислите им за живота, смъртта и непреходността на природната сила се сливаха в едно.

Слънцето се спусна ниско в прозореца на Сара, а после залезе над рамото на Джефри малко след като тръгнаха обратно на север. Когато фаровете на колата осветиха малък крайпътен ресторант, спряха да хапнат по нещо. Това бе като символичен опит да се държат естествено. Никой не беше чак толкова гладен, а разменените по време на вечерята мисли бяха кратки и изречени с тих глас.

Ако Сара се бе надявала да разведри настроението на Джефри, може да се каже, че позорно се бе провалила. Защото колкото повече се приближаваха към дома му, налегналото го бреме изглеждаше по-

тежко, а в тишината отново се прокрадна тъжната нотка на трагичността.

Докато колата спре на обичайното си място в полупразния гараж за четири автомобила, Сара беше вече толкова разстроена, колкото в най-мрачните моменти от погребението. Сърцето я болеше за Алекс и Даян, за Джефри, за нея самата. И се почувства напълно безпомощна.

Извървяха пътя до къщата рамо до рамо и минаха през задния вход и кухнята. В салона се спряха и се спогледаха безмълвно. От тук накъде? Имаше толкова много различни врати, толкова много посоки. Погледът му беше объркан; нейният съвсем не бе по-ясен. Думите убягваха и на двамата.

Накрая, като схваната и с чувство на неловкост, Сара отмести погледа си от неговия и се заизкачва по стълбите, стиснала излъскания махагонов парапет за подкрепа.

Най-после сама в стаята си, тя се отказа от преструвките. Без да си даде труда да запали лампата, събу обувките си и тихо пристъпи към прозореца. Но тъмнината отвън изглеждаше още по-дълбока, като проекция на вътрешната ѝ празнота, като глухо огледало.

По-рано се бе запитала в какво се бе превърнал Джефри. Сега насочи въпроса към себе си. В очите на света бе една преуспяла жена, със свой бизнес, с власт, с всички хубави неща в тоя живот. Само тя знаеше за онези самотни среднощни часове, когато я спохождаха видения за вчерашния ден. Само тя знаеше, че седемдесет часовите работни седмици бяха такива по неволя.

С тъжни очи, започна да се съблича. Едва бе закачила сакото си в гардероба и разкопчала блузата си, когато едно тихо почукване я извади от вцепененото ѝ състояние. Вдигна глава стресната и впери ококорени кафяви очи във вратата, която бавно, бавно се отвори.

ТРЕТА ГЛАВА

Джефри стоеше, изправен и неподвижен, в сребристия кръг светлина, която се разливаше в тъмната стая от салона. Със свалено сако и вратовръзка, с разкопчани горни копчета на ризата, чиито краища бе измъкнал от панталона, той изглеждаше така, сякаш докато се бе събличал, го бе озарила някаква идея. От ръката му висеше чиста бяла риза.

Замръзнала на мястото си, Сара се ококори, чувствайки осезаемо светлината върху кожата си под разкопчаната блуза. Пряко волята ѝ я заля вълна от остро чувствено желание.

Той не сведе очи, но тъмнината не можа да скрие внезапния им блясък. Някога беше неин съпруг; беше я виждал във всяко едно положение между състоянието на облеченост и разсъблеченост. И все пак, сега имаше нещо различно... Нещо...

— Помислих си, че това може да ти потрябва — прочисти гърлото си той, за да обясни, — понеже нямаш нощница. По-добре е от... нищо.

Интимността на думите му накара нещо в Сара да потрепери. Нищо не беше свършено... Но това тук приличаше на контрааргумент. Тя сведе поглед към разкопчаната яка на ризата му, а представата за широките гърди под нея спря дъха ѝ. Но се уплаши от самоволната посока на мислите си и се застави да вдигне очи.

Чертите му бяха напрегнати, а в играта на светлосенките изглеждаха още по-ъгловати. Изглеждаше така, както се чувстваше самата тя — разкъсан между вчера и днес, неспособен да мисли ясно нито за едното, нито за другото. Но краката му не бяха парализирани, както тя усещаше своите. Направи крачка напред, после още една, движейки се бавно, неотменно приближавайки.

Когато вдигна лице, очите на Сара се разшириха. Без обувки беше толкова по-нисичка, по-уязвима. Джефри се извисяваше до нея, на един дъх разстояние, а донесената риза, пусната на леглото, лежеше забравена.

Всичките инстинкти ѝ казваха да бяга — всички, освен два. На първо място, това беше нуждата от опиянението, желанието да изтрие за момент от съзнанието си всички мисли за смъртта и самотата. А после идваше и онази друга нужда, по-егоистична и женска, която я караше да копнее да почувства с тялото си този мъж отново. За осем години не беше забравила стегнатата му плът, топлината, неизбродимите полета на мъжествеността му. А устните му, тъй добре оформени и убедителни...

Тръсна глава под напора на сполетелите я отрезвяващи мисли, но той хвана нежно брадичката ѝ. Когато се опита да каже нещо в знак на протест срещу онова, което знаеше, че ще последва, от устата ѝ не излезе и звук. В явно неподчинение на волята ѝ, пулсът ѝ се ускори и разпрати нови потоци от пламтящо желание из тялото ѝ. Това беше неизбежното, а тя бе свършено безпомощна да му устои.

Устните му се задържаха за секунда върху нейните, сякаш да се запознаят отново, преди да ги докоснат леко. Когато ги разтвориха и вкусиха, тя усети заслепяваща вълна от желание. Това ли бе наистина утехата, която търсеше? Изведнъж събитията от деня загубиха остротата си. Нима това беше отпускането, което разходката с кола по крайбрежието трябваше да донесе?

— Сара — прошепна Джефри, поемайки си дъх. Обхвана с ръце лицето ѝ, после ги плъзна под брадичката. — Прегърни ме, Сара. Имам нужда от теб точно сега.

Тя чувства припряната напрегнатост в гласа му, в тялото му. Докато се колебаеше, през паметта ѝ като светкавица премина видението на дълги дни, прекарани в самота, и на още по-дълги, болезнени нощи. Колко отчаяно се мъчеше да го забрави, потапяйки се като обсебена в работата си... Но той се носеше като остатъчно видение в мислите ѝ, докато тя реши да облекчи болката по друг начин. Но безуспешно. Тялото ѝ реагираше на един-единствен мъж и само на него.

— Сара — прозвуча гласът му дрезгаво.

— Знам — въздъхна тя. Ако той се нуждаеше от нея, тя се нуждаеше от него не по-малко. Тъгата от изминалия ден може и да беше катализаторът, но пламъкът на страстта бе субстанцията, а нуждата на осем дълги години — движещата сила. Ръцете ѝ разкъсаха прегръдката му и обхванаха раменете му в трескав порив. С тяло,

плътно притиснато о неговото, тя долепи буза до топлината на врата му и вдиша мъжествения аромат, от който бе лишена толкова дълго.

Освободен от нейната реакция, Джефри я притисна към себе си, а ръцете му се свиха конвулсивно около нея. Сара почувства всяка жила в издълженото му, силно тяло. Когато той се отдръпна назад, тя тихо извика, протестирайки, но викът ѝ се удави в дълбините на целувката му, както и болезнената въздишка, разкриваща окончателната ѝ капитулация.

Ако някой от тях бе чувствал колебание, то си бе отишло. Оставаше само зашеметяващата нужда на двама души един от друг — двама души, които споделяха миналото си, тъгата и изпепеляващото ги привличане.

С нарастващото темпо на желанието си Джефри задълбочи целувката, сякаш искаше да я изпие цялата. Сара реагира бурно, сякаш желяеше да заличи всичко друго в полза на избухналия в нея екстаз.

Почувства как ръцете му се плъзгат по гърба ѝ с нарастваща пламенност нагоре-надолу. Усети как подът изчезва под краката ѝ, когато с устни, притиснати о нейните, Джефри я повдигна и нежно я положи на леглото. Когато застана полуприведен над нея, тя инстинктивно се сгуши в него.

Негови ли бяха ръцете, които погалиха шията ѝ, които се спуснаха надолу и се прокраднаха под блузата, докосвайки фината дантела на бельото ѝ? Нейните ръце ли разкопчаха трескаво няколкото останали копчета на ризата му и разпериха пръсти върху стегнатия му корем, проследявайки релефа на мускулите към гърдите му?

В тъмнината бе отприщен един взаимен ненаситен глад, който бе успокоен само временно от настървеното пътешествие на ръцете им, от пресеченото дишане и бездиханни стонове. Когато Джефри свали блузата от раменете ѝ, тя направи същото с ризата му. Когато наведе глава и покри с изгарящи целувки шията ѝ, тя зарови пръсти в гъстата му коса и го притисна още по-плътно към себе си. Когато той смъкна сутиена ѝ и покри прелестната ѝ кожа с устни, почувства, че ще експлодира от напрежение.

— Джефри — изстена, впила нокти в раменете му. Затвори очи и главата ѝ се отпусна настрана. — М-м-м-м-м... — истинска агония. Търсеците му устни се спуснаха още по-надолу, докато ръката му се бореше с копчето на полата ѝ отстрани.

Но търпението му беше нещо крехко. Когато копчето оказа съпротива, той го изостави и отново пое устните ѝ във всепоглъщаща целувка. Възбудата му бе пълна. Прикована към леглото, Сара почувства как възбудата приижда на вълни от дълбините ѝ.

После дъхът му опари ухото ѝ, а гласът му бе дрезгав от стаеното напрежение.

— Съблечи се — прошепна и се извъртя, за да разкопчае колана си.

Не по-малко разгорещена, Сара се подчини незабавно. Дишаше на пресекулки, докато разкопчаваше полата си. Дошлият в отговор звук от ципа на панталоните му повиши с още няколко градуса напрежението ѝ.

Една след друга, дрехите им падаха от леглото на пода, а телата им се извиваха, за да ги улеснят. Сара не сваляше очи от смътно осветената фигура на Джефри, а той — от нейните очи. Но сега не беше време за бавно вкуване с наслада от още по-зрелия с годините плод. Действителността бе техният враг. Нито Сара, нито Джефри желаеха да рискуват нейното нахлуване.

Най-накрая останали без дрехи, телата им се разкриха едно пред друго сред споделени стонове на удоволствие. Тя чувстваше как кожата ѝ изгаря от неговото докосване, ръцете и устните му още повече разпалваха огъня.

Нарастването на страстта им беше експлозивно, затъмнявайки всичко друго, освен неизбежното блаженство. Тихи въздишки и дрезгави стонове допълваха шумоленето на чаршафите под извиващите се тела, но никой не промълви нито дума, която да разруши безумното заслепение на желанието им.

После, с ожесточеност, която отговаряше на нуждите и на двамата, Джефри претърколи Сара по гръб и се озова между бедрата ѝ, намирайки я, влизайки в нея, докосвайки най-дълбинните ниши на женствеността ѝ, потъвайки там. Тя го прегръщаше с изтерзана, крещяща нужда, движеше се с неговото темпо, инстинктивно се нагаждаше към неговия ритъм. Все по-твърди и потвърди, телата им се сливаха, издигаха се почти ожесточено към сияйния връх, после все по-високо, още веднъж, по-високо... Докато моментът експлодира ослепително, спазматично и бавно затрептя, сливайки се с реалността, която никой от двамата любовници не искаше.

Тя неохотно настъпваше, първо с постепенното успокояване на пулса, после с преместването на тежестта на Джефри до тялото на Сара. Тишината беше дълбока, тъмнината на нощта — всепоглъщаща. Малко по малко съзнанието за случилото се разкъса остатъчния воал на страстта.

Сара лежеше по гръб, схваната и неподвижна под увеличаващото се бреме на изумлението. Едва когато спазмите на разочарованието станаха непоносими, тя се претърколи настрани, далеч от издълженото мъжествено тяло на Джефри, и се сви на кълбо, плътно и сякаш в защита. Почти не усети кога той се раздвижи и събра дрехите си, след няколко мига разбра само, че е сама.

Сама. Ето как бе започнало всичко. Търсила бе изход от мислите за самотата, породени от погребението. Но това не беше всичко... И там се кореняха угризенията ѝ. Тя го желаше! Повече от всичко желаше него!

Треперейки, придърпа завивките, само за да разбере, че тръпките, които разтърсваха тялото ѝ, нямаха нищо общо със студа. Джефри беше като наркотик за тялото ѝ преди осем години. Тогава се бе наложило да понесе рязката абстиненция и бе успяла. Какво я бе прихванало, та да му се отдаде сега, запита се изумено. Нима не беше научила урока си веднъж завинаги?

Поглеждайки в миналото, както беше правила стотици пъти, се зачуди дали именно силното физическо привличане не бе стояло зад женитбата им от самото начало. О, да, той не бе прибързвал тогава, през първите им дни в Колорадо, когато се бяха опознавали. Но от онази нощ... От онази нощ...

Колко нежен беше той тогава; и как ясно си го спомняше тя сега. Водеше я по нагорещената до червено пътека на страстта, запалвайки най-напред една част от тялото ѝ, после друга, докато тя не бе извикала невинно, с молба да я обладае. Той не знаеше, че е девствена. Когато бе простенала от болка, той се бе вцепенил, сякаш не тя, а той бе този, чиято плът бе разкъсана. Последвалата нежност у него бе тъй пълна, та Сара бе сигурна, че двамата имат едно тяло и едно съзнание. А славният път, по който я бе повел, си заслужаваше всяка болка, изпитана в началото.

Мятайки се насам-натам в леглото, за да успокои треперенето си, предизвикано от нахлулите спомени, издърпа одеялото до брадичката и

зарови глава във възглавницата. Но не беше толкова лесно да избяга от образа на Джефри. Дори тази вечер, в мрачината на нощта, нито за миг не бе забравила неговата идентичност. Щеше да звучи много глупаво, ако кажеше, че кой да е мъж би могъл да ѝ помогне да заглуши скръбта си.

Страх. Това бе единственото, сломяващо я чувство, което я владееше, докато лежеше сама в леглото си. Най-накрая се бе предала в ръцете на Джефри; сега трябваше да се върне в Ню Йорк и да забрави за случилото се тази нощ. То нямаше място в живота ѝ повече, отколкото самия Джефри. Но, вкусила от него наново, щеше ли да може да заживее постарому?

Нощта пълзеше агонизиращо, бавно, а стрелките на часовника лениво отмерваха часовете. Когато най-накрая Сара заспа, то бе само за да засънува полета на страстта си и да се събуди след минути, плувнала в студена пот и много самотна. Същата тъмнина, която бе послужила да заличи действителността, докато беше в прегръдките на Джефри, сега я обвиваше в своя пашкул от празнота. Едва когато сивата светлина на зората потече по стъклата на прозорците, Сара се осмели да потъне в дълбок, дълбок сън.

Минаваше девет, когато Джефри бавно, безшумно отвори вратата и я намери сгушена под завивките. Приближи се тихо към леглото, леко подпъкна под нея одеялото и съсредоточено загледа лицето ѝ. Беше бледо, но изглеждаше така, сякаш си е починала добре. Докато той бе крачил нагоре-надолу из стаята си, тя бе спала. Но пък тези едва забележими, засъхнали вадички сълзи под очите...

Наведе глава и затвори очи, масажирайки разсеяно болезненото място около слепоочието. После я погледна отново, някак по-тъжно, и се свлече в стола до леглото ѝ. Остана да бди край нея.

Тя беше тук. Трудно му бе да повярва, дори след случилото се миналата нощ. За какво бе всичко това, питаше се не за първи път. След всичко, което беше застанало помежду им, защо му се бе отдала по този начин?

Той се нуждаеше от нея. Както си седеше, отпуснат на стола, с лакът, подпрян на страничната облегалка, и юмрук на челюстта, той си призна, без уговорки и задръжки, че се нуждае от нея. Не беше успял да се напие до безчувственост. Защо не? Или да замине с колата в планините. Бог му е свидетел, че го беше правил в миналото, когато

беше разстроен. Но той бе дошъл при нея. При нея... И, по дяволите, тя също го бе потърсила. Защо, защо? Предвид начина, по който се бе отнесъл с нея, тя щеше да има право, ако беше настояла да се прибере в Ню Йорк вчера. Но беше останала. Защо?

Беше се променила. Помисли си го отново. Дори от начина, по който реагираше на ласките му, личеше, че е друг човек. Можеше да отдаде дължимото на споделената и от двамата нужда от разтуха след преживяната трагедия, но имаше и нещо друго. У Сара нямаше нищо покорно. Не, това не беше точната дума. Никога не бе била покорна, не и в отрицателния смисъл на думата. Но в миналото той беше водещата фигура. Сега се запита дали с игривия си език и умели пръсти Сара не бе направлявала вещо и двамата. Беше успяла да прогони всяка мисъл от главата му, освен тази за собственото ѝ присъствие... А после се бе отдръпнала.

С премрежен от учудване поглед, Джефри продължи да я гледа. Тя се бе отдръпнала. Имаше право на това. Но защо, след като бе стигнала дотук? Какво бе очаквала да последва, след като бе обвинила тъй плътно ръце около врата му? Какво, по дяволите, бе искала?

Когато поглади страните си, наболата брада боцна ръката му. Погледна старите джинси и пуловер, които беше навлякъл, прокара пръсти през косата си и отпусна глава на облегалката на стола, но под полуспуснатите клепачи очите му не изпускаха от поглед лицето на Сара. Неговото собствено изражение бе мрачно, в унисон с мислите му.

Тя се беше върнала. Може би щеше да бъде по-добре, ако не го бе сторила. Защото нейното завръщане бе вдъхновило един план, който не му позволи да мигне през цялата нощ. Отново и отново го отхвърляше, а той отново и отново се промъкваше в съзнанието му. Сара никога нямаше да се съгласи. Или пък щеше?... Ако бизнесът ѝ означаваше толкова много за нея, може би никога нямаше да приеме. От друга страна, ако той направеше примамката неустоима...

Сара се размърда леко и сънливо потърка буза о възглавницата. Протегна се, изпъвайки дългата си, гола ръка към таблата на леглото, отвори едното си око и замръзна.

— Джефри — ахна тя. Разсъни се на мига. Докато се поизправяше, за да се облегне, сграбчи одеялото, осъзнавайки голотата си. В очите ѝ се четеше някакво мрачно предчувствие.

— Успокой се — рече тихо Джефри. — Няма да ти сторя нищо лошо.

— Откога седиш тук?

— От половин час... Може и повече — сви рамене той. Тя се вгледа в него по-съсредоточено и се почуди къде ли бе прекарал остатъка от нощта. С разрешена коса и хлътнали, мрачни очи, Джефри изглеждаше така, сякаш изобщо не бе спал.

— Какво искаш?

Ако се бе надявал да повтори изпълнението от предишната нощ, то Сара не желаше да има нищо общо с това. Ако преднамерено бе седнал край леглото ѝ с изтерзан и самотен вид и, по дяволите, толкова мъжествен... Очакваше го изненада.

Той дълго поседя така, без да каже нищо. За негова изненада, от момента, в който се бе измъкнал от леглото ѝ снощи, сега се чувстваше най-добре. Макар и изпълнена с подозрение, присъствието ѝ беше една утеха.

Най-сетне, поемайки дълбоко въздух, Джефри се поизправи и каза:

— Искам да поговорим, Сара.

— Ако е за снощи...

— Какво за снощи?

Тя усети как губи самообладание.

— Това... Това не трябваше да се случва.

— Защо не? И двамата изпитвахме нужда.

— Знам. Но аз... Предполагам... Това, което се опитвам да ти кажа е, че няма да се повтори. Обикновено не постъпвам... така.

Той се поусмихна.

— Искаш да кажеш, че невинаги лягаш с най-близко стоящия мъж, когато си разстроена?

— Донякъде — Сара пренебрегна подигравката и рече тихо, но убедено: — Освен това исках да кажа, че нямах това предвид, когато долетях от Ню Йорк.

Цялата шеговитост изчезна от устните му.

— Това ми е известно, Сара. Но не смятам, че трябва да се измъчваш — каза. Спомни си за следите от сълзи по бузите ѝ и си представи разкаянието, което бе изпитала. — Случи се. И това е

всичко. Не съм дошъл тук, за да обсъждам дали е било правилно, или не.

— Защо тогава си дошъл? — прошепна тя. Окончателно разбудена от готовите думи, с които беше отхвърлил страстта им, почувства се необяснимо наранена и наистина разголена. — Какво искаше да обсъдим?

Джефри се намръщи и внезапно се почувства неловко. Бе прекарал ранните часове на деня в търсене на най-подходящите думи. А сега те му убягваха. Надигна се от стола и пристъпи към прозореца. Няколко секунди постоя с гръб към Сара, като се опитваше да прецени как най-добре да повдигне въпроса. Отново беше катапултиран напред затрудненото си положение и тежестта на бремето му го смазваше.

— Джеф?

Той се обърна.

— Искам да ти покажа, ъ-ъ, нещо — каза.

Не го беше планирал така, но можеше да излезе нещо. Определено щеше да бъде по-лесно, отколкото да се впусне в предълги обяснения. Направи крачка към леглото и протегна ръка.

— Ще дойдеш ли с мен за малко?

— Сега? Веднага ли?

— Да.

Така бе стиснала краищата на одеялото, че не можеше да отметне с ръка падналите върху страните ѝ рошави кичури коса.

— Но аз не съм облечена!

Джери се намръщи, а после порови под измачканата кувертюра, която снощи тъй набързо бе махната от леглото. Вдигна ръка, а в нея стискаше бялата риза, която бе донесъл в стаята миналата вечер.

— Ето. Това би трябвало да свърши работа.

Сара далеч не беше убедена.

— Не мога да облека само... само това.

— Отиваме просто до другата страна на къщата.

— Какво?!

— Моля те, Сара. Само облечи ризата.

Тя нямаше никаква представа какво си е наумил; просто знаеше от опит, че когато решише нещо, беше неумолим. А и когато я гледаше по този начин...

— Ще ми дадеш ли една минута? — попита с по-спокоен тон.

Той кимна, подаде ѝ ризата, наблюдавайки я как посегна към нея.
— Ще те чакам в салона — каза.

След като чу вратата да се затваря след него, Сара стана от леглото, насочи се към банята и докато правеше тоалета си, се зачуди какво ли иска да ѝ покаже Джефри. В почуда облече ризата, която за щастие покриваше по-голямата част от бедрата ѝ, погрижи се да я закопчее плътно и се присъедини към домакина си.

Нямаше и представа колко привлекателна изглежда с дългата си руса коса, падаща свободно по гърба ѝ, с чистата бяла риза с навити ръкави и със стройните си, дълги крака, които се подаваха отдолу. Бе олицетворение на чистата, семпла невинност.

— Джефри?

Едва не се отдръпна, когато видя изражението му, но той бързо си спомни за целта си.

— Да не ти е студено? — попита, отправяйки се с бърза крачка към стълбището.

— Нищо ми няма. Но се чувствам малко глупаво. Надявам се само, че знаеш какво правиш.

— Знам — промърмори той, но сериозно се съмняваше. Нима наистина очакваше от нея да го разбере? — Отиваме за малко до западното крило.

— Западното крило? Когато живеех тук, единствено леля ти и чичо ти го използваша. Къде са те сега?

— Преместиха се на юг. Сан Диего.

— Аха.

Когато стигнаха до централното стълбище, завиха наляво, прекосявайки вестибюла, който се разклоняваше към семейните спални — където би трябвало да бъде стаята на Джеф, където беше и тяхната стая, докато бяха семейство — и преминаха през салона в западното крило.

Докато вървяха, Сара почувства тръпка на злорадо удоволствие. Само да можеше Сесилия Паркър да я види сега! Иронията на нейното облекло — или степен на разсъблеченост — не си оставаше само за нея. С помощта на най-изтънчените дизайнерски похвати от гардероба ѝ в Ню Йорк, дългата бяла риза на Джефри беше едно пакостливо отклонение от протокола. Преди осем години обаче нещата бяха по-различни. Тогава Сара не би се осмелила...

— Ето тук — промърмори тихо Джефри, като кимна по посока на единствената отворена врата от общо четирите наоколо. Без да спре, той влезе в стаята. Сара го последва по-внимателно, а като влезе, почувства, че предпазливостта ѝ бе оправдана. Защото, ако беше предполагала, че няма да срещне никого, жестоко се лъжеше.

Озова се в една просторна всекидневна, но не това бе изненадата. Знаеше, че западното крило се състои от малки апартаменти, идеални за лели и чичовци, както и за други роднини, които идваха на гости и оставаха завинаги. Изненадата беше свитата на един стол жена, която четеше сутрешния вестник. Когато Джефри се появи, тя бързо понечи да се изправи, но протегнатата му ръка я възпря.

— Не, Карин, не ставай. Ние само ще влезем вътре за минутка. Станала ли е?

Жената беше млада, може би година-две по-млада от Сара, тъмнокоса и привлекателна. Беше облечена семпло, с пуловер и панталони, и беше или срамежлива по природа, или просто сащисана от нетрадиционното облекло на Сара. Изчерви се, когато отговори.

— Не съм сигурна. Тъкмо я внесох вътре.

„Внесох вътре“?... Сара смръщи чело, забравила за своето смущение пред лицето на тази загадка. Когато Джефри изчезна през полуотворената врата в онова, което, доколкото ѝ бе известно, беше спалня, тя погледна въпросително жената, която беше нарекъл Карин. Но младата жена бързо избегна погледа ѝ, като я остави без избор, освен да последва Джефри.

Приближи се колебливо до вратата, застана на прага с ръка на дръжката и после замръзна на място при вида на гледката пред очите си. Джефри стоеше в дъното на стаята с гръб към нея. Сара затаи дъх, а после, когато той се наведе над едно детско креватче, ахна.

Легълце. Бебе. Неговото бебе? Гледаше го неразбиращо, докато той раздвижи ръката си в нежно, кръгово движение, изправи се и бавно се обърна. Сърцето ѝ заби лудо от притеснение, когато той ѝ направи знак да се приближи.

Тя не искаше. Имаше много причини, но те бяха предшествани от странно предчувствие и тя не искаше да види какво лежи в легълцето. Но пристъпи, тихо, разтреперано, едно привидение в бяло с разширени очи и бледност, която подхождаше на ризата ѝ. Когато най-

накрая застана до Джефри, погледна първо него, а едва после се осмели да надникне в креватчето.

Вътре по гръб лежеше малко дете, с палец в уста, с широко ококорени очи, залепени за тези на Джеф. Светлорозовото гащеризонче подходеше до съвършенство на бледорозовите бузки — едно малко момиченце, от чудната сламеноруса главичка до миниатюрните пръстчета на босите крачета.

Сара безпомощно затаи дъх, но задиша още по-учестено, когато погледът на бебето се спусна надолу и срещна нейния над малкото като копче носле и хлабаво сплетените пръстчета. Сиво сините очи на детето не трепнаха, макар че ръчичката му потрепери от учестеното смукане.

Сара не можеше да откъсне поглед от бебето. Лицето ѝ беше познато — толкова познато. Нима беше заради универсалността на детството? Но детето изглеждаше почти на годинка. Чертите ѝ би трябвало да носят известна прилика с тези на родителите. Джефри... Това неговите очи ли бяха, неговите бузи, брадичка?

Докато Сара го гледаше с трескаво очарование, бебето се търкулна настрани, изправи се на коленца и протегна мъничките си ръчички към Джефри, като през цялото време гледаше Сара уплашено. Джефри я вдигна свойски като родител и я настани удобно в ръцете си, едната под подплатеното с пеленка дупенце, а другата около гръбчето под мишницата ѝ. Не се чувстваше неудобно, нито несигурно с нея. Очевидно познаваше това дете добре и то — него.

— Коя е тя? — попита Сара, когато вече не издържаше на напрежението. Детето щастливо се беше сгушило в Джефри, с ухо до гърдите му, усърдно засмукало палец. Само ако двамата с Джефри бяха намерили такава една простичка утеха в тъгата си, помисли си Сара.

После очите ѝ се разшириха; сърцето ѝ подскочи. Загледа се по-отблизо в детето, протегна страхливо ръка да докосне меката, златиста косица... Изглеждаше толкова познато. Един двоен образ се проектира в съзнанието ѝ и създаде малкото личице пред нея.

— Боже мой — прошепна Сара, изпълнена със страх по съвсем друг повод. — О, Господи...

Потресена, обърна очи към Джефри за потвърждение. Тъгата в очите му ѝ казваше всичко. Гушкайки бебето по-плътно до себе си, той сведе глава да целуне уханното ѝ челце, а после нежно я полюля.

— Сара, това е Елизабет. Елизабет Оуенс.

— О, не... — Сара беззвучно помръдна устни, задавена от емоции. Алекс и Даян бяха оставили дете! Картината на трагедията се допълни. Едно дете — сега сираче. Толкова мъничко, безпомощно, съвсем зависимо и самичко. — О, Джеф! — този път успя да възкликне с шепот. — Нямах представа!

— Нямаше как да знаеш.

— Колко е голяма?

— Почти на единайсет месеца.

— А родителите ѝ са... — почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи и не можа да довърши изречението.

Джефри кимна сериозно.

— Точно така.

— Господи! — прошепна отново Сара и протегна ръка да погали главицата на детето. — Толкова е мъничка... Толкова красива... Виждам Алекс в очите ѝ. Всичко друго е на Даян — усмихна се срамежливо на детето. — Елизабет. Толкова голямо име за толкова малко момиченце.

— Казвах ѝ Лизи. Обожаваха я.

Гласът му потрепери. Зарови глава в детската косица.

Сара постави нежно ръка на рамото му, едва сега разбирайки в пълна степен скръбта му. — Съжалявам, Джеф. Толкова съжалявам. Тя... Има ли си някого?

С дълга, уморена въздишка, той вдигна глава и я изгледа сериозно.

— Има мен. Ето за какво трябва да поговоря с теб.

Озадачена, Сара смръщи вежди. Но бебето избра тъкмо този момент да зарови главичка в гърдите на Джефри с тихо изскимтяване.

— Уморена е — каза загрижено. — Обикновено по това време е вече заспала. — Повдигна я, така че малкото личице се изравни с неговото. — Спи сладко, скъпото ми — целуна я по бузата. — Ще дойда пак по-късно.

После със същата отработена вещица остави детето в креватчето, този път по корем, като нежно разтри гръбчето му няколко секунди, преди да хване Сара за лакътя и да я поведе навън.

Зашеметена от видяното, Сара не можа да каже нито дума по пътя обратно към стаята ѝ. Не беше прочела нищо за дете, но пък през

годините не срещаше никаква информация за Алекс и Даян, освен по някоя снимка в обществото, неизбежно в компанията на Джефри. Дори не можеше да си спомни вчера свещеникът да е споменал нещо, свързано с детето. Но пък самата тя беше толкова сломена и объркана, че лесно би могла да пропусне нещо.

Елизабет. Горката малка Елизабет. Мисълта за трагичните обстоятелства, които я заобикаляха, накара Сара да почувства ледени тръпки по гърба си, от които се помъчи да се спаси, като се мушна отново в леглото, веднага щом се върна в стаята си. Джефри зае мястото си до прозореца с ръце в задните джобове на джинсите си. Сега изглеждаше едва ли не още по-напрегнат от преди.

— Съжалявам, Джеф.

Сара отново промълви тихи съчувствени думи, но те не ѝ достигаха. Имаше толкова много въпроси, които искаше да зададе. Но ги потисна в себе си, придърпвайки колене към гърдите си и опирайки глава на тях.

„Тя си има мен“, беше казал Джефри. Думите му отекнаха в съзнанието на Сара. Искрената му обич към детето беше очевидна. Дори във водовъртежа на собствените си чувства, когато бе разбрала за детето, Сара не бе пропуснала да забележи нежността в очите му, когато бе вдигнал малката, милото обещание, докато я слагаше обратно в леглото, че ще дойде да я види по-късно.

Той би бил прекрасен баща. Бе видяла това сега. Нима бе важало за него през цялото време, или изминалите осем години го бяха направили по-зрял? През краткия период на женитбата им той беше постоянно зает. Дори отвъд нестабилността на връзката им ѝ беше трудно да си го представи като нещо повече от вечно липсващия къщи баща. Но вчера той твърдеше, че е искал деца. Нима е била просто прекалено млада, за да го разбере?

А ето я и тази огромна, празна къща, създадена по право да кънти от смеха и гласовете на многобройно семейство, помисли си Сара, притворила очи, заслушана в тишината. Джефри имаше нужда от това. Бе го видяла. Той беше сам, тъжен. На свой ред сърцето ѝ я заболя за него.

Вдигна очи, когато той бавно се обърна. Погледът, който срещна нейния, беше неразгадаем.

— Искам да я осиновя, Сара.

Очите ѝ се разшириха.

— Да я осиновиш? — прошепна тя.

— Да бъде моя. Искам да я отгледам като член на фамилията Паркър, с всички привилегии, които това име може да ѝ донесе.

— Но, Джеф... Ами — искам да кажа, няма ли някой роднина, който да настоява...

Изречението му стана по-твърдо.

— Ти ги видя на погребението. — Не беше ги видяла. Беше заета с това да го търси с очи. — Те са по-възрастни. Средствата им са много по-ограничени.

— Парите не са всичко — напомни му тихо Сара. — Родителите ми нямаха нищо и все пак...

— Нямах това предвид — стреснато я прекъсна той. — Става въпрос за едно законово положение. — Когато искаше да защити някаква теза, винаги бързаше да изложи аргументите си. — Нито Алекс, нито Даян произхождаха от богати семейства. Когато се запознахме в колежа, Алекс получаваше пълна стипендия. Парите, които спечели в бизнеса, бяха първите в семейството.

Това обясняваше до голяма степен слабостта, която Алекс и Даян бяха имали към Сара.

— Но... — понечи да каже нещо тя.

— Всички лели и чичовци на Лизи са възрастни. Повечето от братовчедите ѝ скоро ще бъдат на години за колеж. И ако това не е голяма отговорност... А изведнъж да поемеш грижите за едно малко дете отново... — гласът му звучеше уверено, влагайки нещо повече от смисъл в думите му. — Аз мога да се справя. Искам да се заема.

— Но те не искат ли? Имам предвид, няма ли да си навлечеш неприятности? Можеш ли просто така да претендираш за нея? Ами завещанието?

Джефри погледна разочаровано към тавана и сложи ръце на хълбоците си.

— Завещание? Хм. Алекс никога не си е правил труда. Може би заради чувството си за безсмъртие... Не зная. Един човек, който току-що е навършил трийсет и осем, не очаква двамата с жена му да си отидат ей така!

Сега бе ред на Сара да подскочи стреснато.

— Каква ирония, той самият беше адвокат — промълви тъжно.

— Адвокат и моята дясна ръка в офиса. През годините беше се замогнал, да не говорим за значителното количество акции, което беше придобил. Лизи има добро състояние.

— И тъкмо заради това някой от роднините ѝ може да ти създаде неприятности — изтъкна меко Сара, доколкото можа. — Ако има фонд, който да задоволява основните ѝ нужди, това не елиминира ли проблема за финансите?

Джефри я изгледа остро.

— Аз знам какво биха искали Алекс и Даян за детето си, а не някой роднина, който въобще не я познава. Аз присъствах в нощта, когато се роди; редувах се да я държа, когато имаше колики; помагах да разтриват бренди по венците ѝ, когато ѝ никнеха зъбите — потупа се по гърдите с патос. — Аз съм този, който я обича, по дяволите! Проблеми? О, да, сигурен съм, че когато излязат от шока, някой ще осъзнае, че малката струва цяло състояние. Но аз съм единственият, който иска нея! И съм готов да се боря!

Сара не се усъмни в думите му нито за минута. Ако стоманената сивота на очите му не я бе убедила, строгата гънка на устните или стиснатите челюсти щяха да сторят това. Ала се запита дали емоционалната привързаност към детето не го кара да се чувства по този начин. Той обичаше момиченцето. Може би просто се страхуваше да не я загуби.

— Мислиш ли, че някой роднина ще се опита да получи попечителство върху Лизи само заради парите?

— Ами! — махна с ръка Джефри. — Не знам, Сара. Не искам да мисля най-лошото за тях и няма да го правя — при условие, че не се стигне до съд. Те, изглежда, приеха, че сега аз се грижа за нея.

— И тя е тук, откакто...

— Да. Доведох я веднага след катастрофата.

— И вчера, когато изчезна, отиде при нея да я видиш? — не беше сигурна защо я бе оставил толкова задълго в библиотеката; просто бе предположила, че е зает с някакви дела, свързани с погребението. Сега разбираше.

— Да. Исках да прекарам малко време с нея. Джефри наведе поглед и направи гримаса при мисълта за цялата тази несправедливост.

— Направо ми се къса сърцето, като си помисля — едно дете като нея, внезапно лишено от родителите си. Може и да не разбира

какво става, но усеща, че нещо не е наред. Толкова е тиха напоследък, сякаш знае, че трябва да се държи прилично. Сигурен съм, че Алекс и Даян ѝ липсват. Никога не я оставяха сама, освен от време на време за по някоя вечер, прекарана навън. — Отново вдигна очи и каза разпалено: — Алекс ми е като брат. Лизи е част от моето семейство. Искам я тук.

Сара видя още нещо, издържайки цялата сила на погледа му: Алекс наистина беше като брат за Джефри. Да има Лизи до себе си, бе за него като компенсация за загубата.

Но сигурно имаше и други, за които загубата щеше да бъде също толкова тежка.

— Нито едно от семействата ли не попита за детето?

— О, да. Това беше един от първите им въпроси.

— Ти какво им каза?

— Че засега ще задържа Лизи при себе си.

— И те не протестираха?

Краткият му смях бе лишен от всякакво чувство за хумор.

— Напротив, отдъхнаха си. Както ти казах, от доста време никой от тях не се е занимавал с ревящи бебета.

— Тя е толкова миличка! — възкликна спонтанно Сара. — Не мога да си я представя да реве.

Когато погледът на Джефри омекна, стрелата на ревността прониза Сара.

— О, и тя преминава през разни периоди — рече Джефри. — Имай ми вяра.

Сара задържа погледа му за минута, преди да отвърне очи и задълбочено да започне да изучава гънките на чаршафа. Той наистина обичаше детето. Тази нежна искрица в очите му не можеше да бъде сбъркана. Толкова често я беше виждала в ранните дни на брака им. Но онези дни бяха безвъзвратно отминали... Въпреки случилото се снощи.

За да пресече нахлуването тъкмо на такива мисли, Сара се застави да съсредоточи вниманието си върху казаното от Джефри.

— Не зная — каза тихо тя и погледна към него колебливо. — Мога да те разбера и съм съгласна с това, което възнамеряваш да направиш. — Малката Лизи я бе трогнала дълбоко. Даже ако оставеше настрана въпроса за родителите ѝ, Сара можеше да разбере защо

Джефри бе тъй захласнат по нея. — Но... Просто не знам, Джеф. Ако се стигне до съд за попечителство, ще бъде трудно. В последните години може да сме постигнали много, но все още е трудно за сам мъж да осинови дете.

Едва бе изрекла тези думи и някакви странни тръпки полазиха по гърба ѝ. Защо изведнъж ѝ се струваше, че в мозайката липсваше едно парченце, за да бъде картината пълна? Нима във въздуха витаеше нещо неуловимо, въплъщение на интуицията ѝ, може би? Или беше заради тази странна бдителност, която витаеше около Джефри?

Потрепери, несигурна, а гласът ѝ бе едва чут шепот.

— Защо ми казваш всичко това? — попита накрая. Положително имаше някаква причина, заради която той обсъждаше личните си планове с жената, която някога бе излязла от живота му, която, всъщност, се канеше да го направи отново днес. — Защо, Джеф?

Той се приближи до леглото, като не сваляше очи от нейните. С всяка крачка предчувствието, което си играеше с пулса ѝ, ставаше все по-силно. Когато най-накрая спря, Джефри изправи гръб.

— Искам да се омъжиш за мен, Сара.

Сара се задави от набързо поетата глътка въздух. После, с ръка на гърдите, го погледна невярващо.

— Ти се шегуваш.

Той бавно поклати глава.

— Не. Напълно сериозен съм. Искам да се омъжиш за мен.

— Отново?

— Отново.

Този път тя тръсна глава, а русите ѝ къдри се разпиляха по гърба. Но докато нейното равновесие бе напълно разрушено, Джефри оставаше самото въплъщение на самообладанието. А за Сара това бе доста разколебаващо.

— И за какво ти е притрябвало такова нещо? — прошепна с подрезгавял глас тя.

— Защото искам да осиновя Лизи. А наличието на съпруга — майка на Лизи — би го направило много по-лесно.

— Защото искаш да осиновиш Лизи — слисано повтори думите му тя, а челюстта ѝ увисна, преди да я затвори рязко. Да го вземат дяволите, кипеше кръвта ѝ, доста направо го каза! Никакви преструвки и залъгалки. Искаше да се ожени за нея, за да може да осинови Лизи.

Каква пълна липса на романтика; всъщност, това бе обида за женската ѝ гордост. Коя жена със здрав разум би приела такова коравосърдечно предложение?

— Е, Сара? — тънкият слой на външното му спокойствие не издържаше вече пред нейното ужасено изражение. — Ще се омъжиш ли за мен?

— Не! И не мога да повярвам, че изобщо ме питаш, Джеф! Веднъж се опарихме доста жестоко. Би било лудост да опитваме отново.

— Не те моля за обикновена женитба. Всичко, което искам, е един привиден брак. Колко трудно мислиш, че може да бъде това?

Сякаш бе сипал сол в раната ѝ. Не можа да се сдържи да не трепне под удара.

— Би могло да бъде много трудно, като се има предвид, че живея в Ню Йорк.

— Това може да се промени.

Кафявите ѝ очи проблеснаха като разтопен метал.

— Чакай малко! Имам свой живот и работа там! Не мога просто така да се местя из страната.

— Успя да дойдеш съвсем лесно за погребението.

— Това трябваше да бъде за един ден! — възкликна възмутено Сара, а после изведнъж стана подозрителна. — И кога изобщо те споходи тази блестяща идея? Само не ми казвай, че сцената с прелъстяването от снощи е била част от плана.

Чувствайки почти органическо присвиване в стомаха, се облегна на таблата на леглото. Когато, за нейно огорчение, Джефри се осмели да седне на леглото, тя се залепи с изправен гръб за лакираното в бяло дърво.

— Не, Сара. Това не беше просто сцена от един режисиран спектакъл. Случилото се миналата вечер беше нещо много лично, само между теб и мен. Не бяха включени никакви странични мотиви.

— Но ти хрумна снощи, нали? Тази сутрин забелязах нещо странно в очите ти...

Почувствал някакъв страх у нея, Джефри рече по-меко:

— След като си тръгнах, прекарах остатъка от нощта в размисъл. Не знам точно кога ме споходи тази мисъл, но смятам, че е добра.

— За теб може би! Но не и за мен. И определено не за Лизи.

— А защo не?

— Тя има нужда от майка, за Бога! Аз съм заета целодневно с работата си, а и разбирам от майчинство точно толкова, колкото...

— Колкото която и да е майка, която гледа първото си дете. Няма да те моля да вършиш нищо, Сара. С голяма готовност се наемам да бъда край Лизи, когато се нуждае от мен, а ще наема и сестра — Карин или някой друг — който да се грижи за нея през останалото време.

— Това е жестоко. На нея ѝ трябва майка.

— Знам това, дяволите да го вземат! — избухна раздразнено той и се поизправи, подпрян на свитите си юмруци. — Но Лизи току-що изгуби своята и аз се опитвам да ѝ осигуря една приемлива на първо време алтернатива. Искам да я осиновя и да го сторя веднага. Колкото повече расте, толкова по-голяма е вероятността да преживее някакво сътресение. Децата на три-четири години могат да бъдат много проникателни. Искам да уредя нещата сега!

Сара прехапа устни, чувствайки се не толкова шокирана, колкото объркана. Колкото и невъобразимо да беше предложението на Джефри за женитба, причината за него заслужаваше някакво внимание.

— Защо аз? — изстена. — Защо аз? Ти сигурно можеш да намериш някоя друга жена, която би се съгласила да...

— Не ми трябва друга жена! — избухна шумно той, а после понижи глас, за да прикрие изблика на чувства. — Това, което искам — добави, подбирайки думите си внимателно, — е нещата да се развият благоприятно с оглед осиновяването на Лизи.

— Но защo аз?

— Защото се познаваме. Защото сме преживели това преди и нямаме никакви заблуди и илюзии. Защото ти си тук сега, а не би била, ако нямаше никакви чувства към Алекс и Даян — сивият му поглед стана остър и проникателен. — Толкова ли много искам — един привиден брак, от уважение към това, което Алекс и Даян биха желали?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не беше честно — прошепна Сара при нанесения ѝ под пояса удар, чувствайки го почти физически осезаем.

Но Джефри отказваше да отстъпи.

— Нима е честно, че това бебе никога вече няма да види родителите си? И докато говорим по темата, нека да разсъдим и да преценим нещата. Да видим кой и какво би загубил от твоето решение.

Заради формулирането на тези аргументи не беше спал цяла нощ. Спря за малко, колкото да си поеме дъх, и после продължи с дълбок и решителен глас.

— Ако откажеш, Лизи може да загуби най-безболезненото преминаване от онова, което имаше допреди седмица, към това, което я очаква в бъдеще. По мои сметки, загубата е достатъчно голяма за едно дете, изгубило почти всичко останало. — Сега нека погледнем теб — продължи систематично той. — Очевидно, ти би предпочела по-скоро да се качиш на самолета днес и да се върнеш в Ню Йорк, като оставиш Алекс и Даян, и всичко друго от Сан Франциско в миналото. Но да предположим — просто да предположим — че се съ согласиш да се омъжиш за мен: какво ще загубиш?

За част от секундата Сара остана без отговор. После, реагирайки инстинктивно на опасението, че може и да започне да обмисля предложението му, се вкопчи в най-очевидния факт.

— Ще загубя собствения си живот, Джеф — той е там, в Ню Йорк. Всичко, което съм днес, е заключено в този град.

— „Сара Макрей Ориджиналс“?

— Да.

— Открий свой офис тук. Спомена, че си го обмисляла. Защо не го направиш?

Не можеше просто така да му каже, че бе отхвърлила възможността именно поради присъствието му на Западното крайбрежие. А ако приемеше предложението му, и бездруго твърдението би било много спорно.

— Ами... Би било доста трудно. Всички са в Ню Йорк.

— Има цял куп хора тук, Сара — смъмри я Джефри. — Би могла да удвоиш бизнеса си.

— Но аз не искам да го правя! Вече е достатъчно голям! В това бе смисълът да наложим някои ограничения. Когато твърде много хора притежават „оригинали“, цената неизбежно пада.

— Тогава прояви изборителност. Можеш да се справиш успешно, работейки от едното крайбрежие до другото — вдигна ръка в успокоителен жест. — Виж, обмислил съм всичко. В началото можеш да пътуваш до Ню Йорк всяка седмица и да се връщаш тук само за уикенда. Това ще ни даде шанс да разгласим брака си и да започнем с необходимите процедури по узаконяването на осиновяването. Междувременно аз мога да се погрижа за предекорирането на къщата за гости.

При споменаването на малката кокетна къщичка, разположена в пределите на имението, Сара моментално я извика в съзнанието си. Пулсът ѝ се ускори.

— Онази в гората ли?

— Ти винаги си я харесвала — добави Джефри с по-мек тон.

— Аз исках ние двамата да живеем там. Но ти упорито твърдеше, че е твърде далеч и изобщо...

При леката проява на укор от нейна страна, той извърна поглед за първи път. Стана рязко и седна на другия край на леглото. Подпря се на таблата и, леко приведен напред, загледа как Сара си играе с едно от копчетата на ризата, която меко падаше по тялото ѝ, свито на кравай в другия край на леглото. Изглеждаше толкова млада, тъй ранима.

— Не аз бях този, който можеше да вземе подобно решение, Сара. Къщата е част от имението, а то принадлежеше на майка ми. Колкото пъти си ме молила да се преместим там, толкова пъти исках от нея да ни позволи да използваме къщата. — Гласът му прозвуча някак твърдо. — Но тя не искаше и да чуе. Желаше да сме около нея. Да ни държи под око.

Неговата собствена неприязън някак си освобождаваше Сара от необходимостта да изрази нещо подобно. Но на нейно място дойде обърканост.

— А защо аз винаги приемах, че ти не искаш да живеем в къщичката? — попита го с намръщен поглед тя.

— Може би защото така и не ти обясних нещата както трябва.

— А защо не го направи?

— Бях точно между чука и наковалнята, Сара — ти от едната страна, а от другата майка ми. Тогава ми се струваше, че е по-добре да понеса лично недоволството ти от това конкретно разочарование, отколкото да ти дам още един повод да я ненавиждаш.

Първият импулс на Сара бе да отрече, че е ненавиждала майка му, но в името на честността се спря навреме. Наистина бе започнала да мрази Сесилия Паркър, макар че подобно признание бе безсмислено сега, толкова дълго след случилото се.

— Просто ми се ще да бях разбрала истината — промърмори тихо, като си мислеше за женитбата си с Джеф. Да беше го разбрала по-добре тогава... Но сега колата се бе обърнала, а пътищата... Ала той ѝ предлагаше да обзаведе наново къщичката.

— Това би бил идеалният офис за теб, Сара. Можеш да разполагаш с няколко стаи на приземния етаж, а таванът да бъде превърнат в ателие.

Биваше си я идеята, наистина, помисли си с ново чувство на уважение тя, представяйки си ателието, сгушено под островърхия покрив.

— Аз вече не върша кой знае колко от действителната работа — произнесе гласно, коментирайки един блян. — Макар че би ми било приятно да се върна към нея. Май сега работя предимно с молив и хартия, като се занимавам с дизайн и адаптирам проектите към различни модни тенденции и личности.

Очите ѝ се устремиха отново към тези на Джефри, когато той изрече окуражителните си думи.

— Би могла да вършиш каквото решиш, Сара. Нима не разбираш? Можеш да си устроиш офис тук, да, наемеш хората, които ти трябва, да посещаваш Ню Йорк, когато сметнеш за необходимо... Ако възприемеш една положителна нагласа, промяната би могла да бъде приятна.

Една положителна нагласа. За свое учудване, виждаше как тя изгрява на хоризонта.

— Не зная — опита се да се пребори с появата на тази представа. — Има и... други неща.

— Назови едно от тях.

Тя го изгледа по-остро. Ако той очакваше, че ще се поддаде на първото предложено ѝ предизвикателство, както може би онази Сара от отминалите времена би сторила, сам си готвеше изненада.

— Ами например, приятелите ми.

Брадичката ѝ се вирна решително.

— Ще ги виждаш, когато си в Ню Йорк, а това може да значи доста често. Назови друго.

— Моят... светски живот.

— А, значи все пак има някой. — Беше предполагал, че сигурно в живота ѝ има някой друг, но самото споменаване за това някак си го притесни. Направо не можеше да се отърси от собственическото си чувство. Какво неподходящо време да го изпита.

— Има немалко „някой“ — произнесе тихо Сара. — Добри приятели, които ме познават достатъчно добре, за да разберат, че работата ми е на първо място. Но има и някои обществени мероприятия, на които трябва да присъствам.

— Аз бих те придружавал.

— В Ню Йорк?

— Освен ако не можеш да организираш преместването им — добави с шеговита ирония. С това запасите му от подръчен хумор се изчерпаха. — Но аз ще бъда твой съпруг, Сара. Не бих позволил на друг мъж да ти бъде кавалер — особено предвид целта на брака ни. Това да бъдеш виждана с други мъже би дало на всеки съдебен социален служител сериозни подозрения относно стабилността на семейния живот, който бихме предложили на Лизи.

Присвитите му устни издаваха намерението да не отстъпва по този параграф. Но пък, каза си Сара, оставила съзнанието си свободно да се рее в реката от възможности, не би и искала той да го прави. Част от нея хареса идеята да представи Джефри на своя кръг. Но една друга част ѝ внушаваше, че е изгубила ума си, и именно тя взе думата, макар и по отношение на един тривиален въпрос.

— Но един съдебен служител не би ли поставил и бездруго под въпрос подобно положение? Искам да кажа, с майка, която кръстосва напред-назад страната...

Самият Джефри беше разсъждавал по това и сега бавно изложи позицията си, докато отново се приближаваше към Сара.

— Ето защо бих искал да откриеш офис тук. И поради същата причина ми се ще да прекарваш поне част от работната седмица и уикенда наблизко. Не една майка работи в наши дни. Да използваш малката къща на територията на имението би било идеално. Всеки социален работник би трябвало да бъде впечатлен от възможността ти да работиш и да изпълняваш задълженията си на майка.

Майка. Едва когато той се изрази по този начин, реалността на предложението му удари Сара като гръм. Ако се съгласеше да се омъжи за Джефри, а процесът на осиновяване минеше успешно, тя щеше фактически да бъде майка. Пред очите ѝ отново изплува личицето на Лизи. Лизи — толкова очарователна и така зависима и... нейна? Тази мисъл я плашеше и възбуждаше едновременно.

Разкъсана от противоречиви чувства, Сара го погледна безпомощно.

— Не знам, Джеф. Ти все пак ми предлагаш женитба. Женитба!

Той сведе глава.

— Защо не, Сара? Ти така и не се омъжи повторно. Да не би да си запазвала отворения край на тази перспектива?

— Нямам намерение да се омъжвам повторно! — каза тя. Но при абсурдния завой в мислите си от вчера, би трябвало да употреби минало време. Вместо това, даде воля на въображението си.

— В такъв случай, това не може да е причината, поради която се колебаеш.

Когато Джефри седна на леглото с лице към нея, Сара разбра какво точно я възпираше: перспективата да бъде близо до Джефри от днес за утре. И то по силата на един фиктивен брак.

— Причината е обвързаността, Джеф. Не съм уверена, че мога да сключа брак само и единствено в името на едно дете. Не би било честно спрямо нея.

Ръката му, подпряна на леглото, се сви в юмрук.

— Най-важното е осиновяването да мине успешно.

— Но какво ще стане с нас двамата? — попита импулсивно тя. Колкото и да ѝ се искаше да бъде съвсем безкористна като него, не можеше да стесни живота си единствено до детето. — Знаеш, че ти и аз също имаме някакво бъдеще пред себе си. Далеч не съм сигурна колко дълго ще мога да понеса една женитба фарс, такава, каквато искаш ти.

Думите ѝ бяха не само безцеремонни и прями, но и преднамерено двусмислени. Чертите на лицето му се стегнаха и от това Сара разбра, че ги бе приел с най-укоризненото им значение.

Той я изгледа продължително и безмълвно, задавайки си въпроса дали в действителност не бе пожертвала съчувствието си в името на успеха. Къде беше сърцето ѝ, чувството, което я бе довело тук, на Западното крайбрежие? Би ли могла да обърне гръб на едно дете по този начин? Щеше ли да отвърне лице от него?

С уморена въздишка призна пред себе си, че тя го бе притиснала до стената. Вече ѝ беше предложил свободата да работи, беше предложил да ѝ помогне да осъществи разширяването на бизнеса си на Западното крайбрежие. В запаса от примамливи предложения оставаше само едно.

— Ами ако фиксираме някаква времева граница? Например, една година.

— Една година? — запита безизразно Сара.

— В течение на една година, ако няма непредвидени пречки, ще сме в състояние да финализираме осиновяването. Веднага щом договорът бъде подписан както следва и Лизи стане моя, ти можеш да подадеш молба за развод. Няма да оспорвам. Дори ще допринеса с...

— Не го казвай! — избухна Сара, като трескаво закри уши с ръце. Ако бе смятала първоначалното му предложение за хладно, тази допълнителна клауза беше направо смразяваща. — Не искам парите ти! — каза през зъби. — Имам си предостатъчно. И не можеш да ме купиш!

Джефри посегна към ръцете ѝ, хвана ги и ги постави обратно в скута ѝ.

— Това, което исках да кажа — продължи решително той, — е, че ако в края на годината решиш да поискаш развод, но все още желаеш да задържиш офиса си тук, можеш да го преместиш в новата сграда с офиси, която имаме в града.

— Звучи така, сякаш преговаряме по някаква сделка — насили се да прошепне с горчивина Сара. Джефри не взе под внимание забележката и довърши мисълта си.

— Аз самият съм бизнесмен. Първо на първо, добре разбирам колко усилия ще бъдат необходими, за да откриеш офис тук. В този

смисъл искам да те уверя, че ще ти съдействам, каквото и да решиш да предприемеш.

Тя не можеше да мисли толкова надалеч. Едва ли можеше да погледне по-далеч от първоначалното решение, което трябваше да вземе. Още по-лошо, не можеше да мисли за нищо друго, освен за ръцете, които държаха нейните силно, но така нежно. Той беше толкова близо до нея и я привличаше тъй силно... Дори очевидното му крайно изтощение не можеше да помрачи силната мъжественост, която струеше от него.

А къде се вместише това в неговата схема, запита се, вдишвайки дълбоко мъжествения аромат. Тъкмо колко „реална“ искаше той да бъде женитбата им? Преглътна с мъка и отклони поглед към ръцете си. Но там бяха неговите, със своя открояващ се тен и с тъмните косъмчета, които ѝ се струаха толкова привлекателни. Размисли за удоволствието, което бяха открили един в друг миналата вечер, нахлуха в съзнанието ѝ. Удоволствие... освобождение... изход...

Джефри вдигна ръка, обхвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ.

— Ще бъде дори още по-хубаво отпреди, Сара — приласка я нежно той. — Няма да бъдеш разочарована.

— Но ще бъде толкова фалшиво — насили се да го обори тя, въпреки затоплящото чувство, което почувства дълбоко в себе си. — Без любов...

Стиснал зъби, той пусна китките ѝ, а тялото му се изпъна като струна.

— Както беше снощи? — каза гърлено.

— Това не беше... — започна тя, но се спря. Нямаше нищо фалшиво в нуждите им снощи, нито пък във взаимната удовлетвореност. Не, собственият ѝ упрек бе в контекста именно на опасението ѝ, че изпитаният екстаз ще бъде еднократен. Във всеки случай, ако сега се съгласеше да се омъжи за Джеф...

Леглото потрепна от неговото изправяне.

— Казах, каквото имах да казвам — постулира мрачно Джефри. — Знаеш какво искам, знаеш и причините да го желая. Ще те оставя да вземеш решението си.

— Къде отиваш? — внезапно разтревожена, извика Сара.

Той се спря при полуотворената врата.

— Трябва да отида набързо до офиса. Ще се върна по-късно да те заведа до летището... ако такава е окончателното ти решение — силата на погледа му настойчиво изискваше съгласието ѝ за последен път, преди да прекъсне контакта с очи, затваряйки решително вратата.

Сара остана да седи като парализирана в тишината. Загледа с невиждащи очи петното на вратата, вдигна поглед към прозореца; постави длани на очите си и прекара пръсти през косата си, като я остави да падне свободно по гърба ѝ със същата сянка на неизбежност, която прозираше и в нейните жестове, и в развоя на събитията.

Когато бе решила — нима това беше едва по-миналата вечер — да предприеме пътуването на запад, се бе ръководила от усещането за недовършена работа, своето рода преследване на духове. Бе желала тихо да благодари на Алекс и Даян за това, че някога бяха нейни приятели. Сега изглеждаше така, сякаш те искаха в замяна последна услуга от нея. Можеше ли да им откаже?

Стъпка по стъпка, проследи развитието на логиката и аргументите на Джефри. За свое огорчение, трябваше да признае солидната основа на всеки един от тях. Да, разширението на Западното крайбрежие бе в рамките на напълно реалното и осъществимото; той дори бе направил така, че да звучи лесно изпълнимо. Да, благодарение на честите си посещения в Ню Йорк, щеше да съумее да запази контактите си в деловите среди. И, не на последно място, да, имаше някакво предизвикателство в едно умело осъществено разрастване на бизнеса.

Но да се омъжи за Джефри? Изминалите осем години бяха донесли промени в живота и на двамата. Как изобщо щяха да знаят дали ще се разбират добре във всекидневието? Преди бяха нещастни. Щеше ли да бъде по-различно втория път?

Но всъщност, беше по-различно. Елизабет Оуенс го правеше такава. Тя беше, в края на краищата, единствената цел на споразумението. Сега Сара съсредоточи вниманието си върху този факт, питайки се дали би понесла женитбата само заради детето и неговото осиновяване. На този въпрос не можеше да се намери лесно отговор, а Джефри очакваше нейния до края на следобеда.

С омекнали колене под тежестта на евентуалната внезапна промяна в живота ѝ, Сара се измъкна от леглото и подири утеха под струите на един горещ, горещ душ. Но нищо не бе в състояние да отслаби напрежението в мускулите ѝ. Когато се облече в същия сив вълнен костюм, с който беше пристигнала вчера сутринта, и оправи грима си, почувства само силно желание да се върне обратно в леглото. Не искаше да вземе това решение! Защо изобщо ѝ го бяха натрапили?

Ами ако не се беше върнала в Сан Франциско? Попита в огледалото собственото си отражение със сенки под очите. Тогава никога не би му хрумнала тази идея, нали? Но беше дошла, донякъде от чувство за вина пред Алекс и Даян, за това, че никога не им бе казала колко много означаваше за нея фактът, че бяха на нейна страна през онези месеци.

Сега се изправяше пред една още по-голяма вина. Как е могла да се върне в Ню Йорк, знаейки, че по този чин намалява шансовете на Джефри за навременно осиновяване на Лизи?

Четката ѝ за коса се стовари глухо върху тоалетката. Стресната от шума, Сара погледна бързо надолу. Лизи — защо това мъничко лице нахлуваше отново и отново в мислите ѝ? Щеше ли някога да може да си прости, ако отклонеше молбата на Джефри и се върнеше към живота си в Ню Йорк?

Прегърбена под товара на тази дилема, бавно заслиза по стълбите. Преди да стигне най-долното стъпало, я посрещна госпожа Флеминг.

— Мога ли да ви предложа нещо за ядене, госпожице Макрей?

Сара стреснато излезе от унеса си.

— Моля? Ъ-ъ, не. Е, може би малко чай... — насили се да се усмихне. — Всъщност, не съм много гладна.

Икономката ѝ върна една по-непосредствена усмивка.

— И не мога да ви заинтересувам с пресен кроасан?

— Пресен кроасан? — поспря се Сара. — Като се замисля, това наистина звучи добре — слезе от последното стъпало.

— Ако желаете да седнете в стаята за закуска...

— О, не. Ще ям в кухнята, госпожо Флеминг.

После добави по-срамежливо:

— Да се храниш съвсем сам, дори и в стаята за закуска, може да бъде много самотно занимание.

С почитателно кимване, което отмахна изписалия се за миг върху лицето ѝ израз на почуда, икономката се отправи директно към кухнята и постави пред Сара чай и топъл кроасан. Сара бе заета със старателно изучаване на стаята.

— Знаете ли — отбеляза тя, докато разглеждаше декоративното, но практично разположение на тиганите с лъснали медни дъна, които висяха от поставката си над централния кухненски плот в средата на стаята, — за две години брак ми се струва, че мога да преброя на пръстите на едната си ръка моментите, в които съм се хранила тук. В онези дни протоколът беше спазван много строго.

Икономката приключи с бърсането на печката.

— Разбирам, че много неща са били по-различни, докато майката на господин Паркър е била жива — отвърна предпазливо тя.

— Вие постъпихте тук едва след смъртта ѝ?

— Да, така е.

— А защо се е стигнало до тази масова смяна, госпожо Флеминг? Служителите на госпожа Паркър — по своя воля ли напуснаха, или?...

— Господин Паркър ги уволни. Всички, освен Сайръс — изречен бе един факт, без излишна сантименталност.

— Харесвате ли работата си тук?

За първи път от началото на разпита, лицето на жената грейна.

— О, да. Господин Паркър е един от най-внимателните и разбрани работодатели, които съм имала. Разбира се, той е сам през по-голямата част от времето... — тя млъкна смутено, разтревожена, че в спонтанността си е изрекла нещо нередно. Но после, осъзнавайки, че не може да върне думите си назад, продължи. — Малкото момиченце — каза с топла усмивка — разведри атмосферата. Господин Паркър си играе с нея, сякаш... нищо не се е случило — усмивката изчезна от лицето ѝ, но Сара отказа да потъне в мисли за миналото, когато бъдещето занимаваше така ума ѝ.

— Той я обича.

— О, съвсем определено. Когато господин и госпожа Оуенс — развълнува се икономката и заговори по-бавно — идваха тук, той прекарваше с бебето толкова време, колкото и с тях. Тогава малката пицеше и се заливаше от смях. Не съм я чувала толкова щастлива, откакто...

Последните ѝ думи бяха твърде много за самата нея и госпожа Флеминг тихо се затвори в себе си, като си намери някаква работа в най-отдалечения ъгъл на просторната кухня. Сара също се умисли, представяйки си отново Джефри в ролята на баща и със задоволство започна да съзерцава този образ. А в ролята на съпруг? Това ѝ отне малко повече усилия.

Когато си изпи чая и дояде кроасана, меко поблагодари на икономката и напусна кухнята. Минаваше единайсет и половина. Имаше запазено място за полета, който заминаваше след малко повече от два часа. А все още не бе взела решение.

Краката ѝ я понесоха безцелно из всекидневната, приемната, библиотеката и после отново в салона. Искаше ли да живее отново тук? Сега беше толкова по-различно — тихо и съвсем не така заплашително. За първи път безгласното достойнство на дома се разкри пред очите ѝ. Сара дори започна да оценява красотата му. Нима беше заради смяната на стражата? Или просто собствените ѝ очи бяха станали по-чувствителни към изискания стил?

Сара се загърна по-плътено със сакото си и се поддаде на порива да се поразходи наоколо. Денят беше хладен, дори мрачен, но при все това изрядно поддържаният пейзаж сякаш излъчваше някаква собствена светлина. Годиците не бяха оставили тежък отпечатък тук, с изключение на ръста на дърветата и хрусталаците. Но Сара отново почувства още по-ясно естествената елегантност на природата. Нима беше само поради факта, че гледката представляваше такъв контраст с апартамента ѝ в Манхатън? Или, помисли си отново, причината беше в собственото ѝ израстване?

Докато се разхождаше, припомни си моментите, в които бе правила същото в онези дни. Чувстваше се толкова самотна, на моменти като затворничка в пределите на имението. С приятелите, които ѝ бяха предоставили, нямаше нищо общо. Предишните ѝ приятели бяха напълно неприемливи. А Сесилия Паркър бе пълновластна кралица в толкова много отношения, намусено налагайки диктата си върху младата новопостъпила аматьорка, която синът ѝ бе избрал за нейна приемничка. Кога точно по-възрастната жена бе взела решението да я измести? В измъчените очи на Сара — от самото начало. Всяка външна проява на примирение бе единствено за доброто на Джеф.

Когато решително отърси от себе си задушаващата пелена на миналото, по тялото ѝ премина тръпка. Предпочете да последва избора на нозете си, които сами я поведоха по тясната пътека, поемаща от задния вход на къщата. Когато, миг по-късно, се озова на прага на къщурката, която представляваше такъв коз в предложението на Джефри, не си даде труда да търси извинение. Вместо това, облегна тежестта на тялото си върху входната врата и като разбра, че не е заключена, влезе вътре.

Беше просто съвършено, размишляваше Сара, докато обикаляше из стаите, старайки се да остане равнодушна, но проваляйки се с гръм и трясък. Каква промяна само щеше да бъде — от офиса ѝ в Ню Йорк, където постоянната градска шумотевица съответстваше на забързания делови живот. Заслуша се, но не чу нищо. Толкова различно...

Брак с Джефри? Повторен брак с Джефри? Ако звучеше абсурдно, то по-абсурдно бе, че изобщо обмисляше тази възможност! Като оставим настрана малката къща и бебето, на другия край на везните бяха тя и Джефри. Тя и Джефри! Щеше ли да може да го понесе, сред спомена за всичко, което можеше да бъде някога, съзнавайки същевременно, че връзката им сигурно ще продължи само година? Ами после? Как ли би изглеждала една повторна раздяла?

Една година. Година, в която отново щеше да бъде госпожа Джефри Паркър. Но не, възпря потока на мислите си, този път щеше да си остане Сара Макрей — пък било и само по професионални причини. Сега бе господар на себе си и на живота си. Джефри, изглежда, бе склонен да приеме това в замяна на едната година, която можеше да му даде.

Затвори плътно вратата след себе си и с бавни крачки се върна в главната сграда. След това, без да спре, за да анализира мотивите си, се качи по стълбите и се насочи към западното крило.

Вратите бяха отворени, а стаите — празни. Нямаше и следа от Карин или бебето. Странно разочарована, Сара постоя няколко минути до креватчето. Освен този новоприбавен елемент от мебелировката, стаята не беше по-различна от другите стаи за гости. Да, бе просторна и безукорна, професионално декорирана на едри шарки в синьо и кайсиево жълто, но определено не приличаща на детска стая. Първото нещо, което би направила, ако бе майка на Лизи...

Пресече мисълта си и бързо се втурна навън от стаята, отново мина по коридора и се спусна по стълбите. Когато стигна до средата на изящната спирала на стълбището, някакъв странен шум я прикова на мястото ѝ.

Кракът ѝ несигурно потрепери над следващото стъпало, внимателно го спусна надолу и пристъпи безшумно, вдигна в недоумение глава и ѝ се стори, че звукът идва от посоката на кухнята. Някаква неведома сила я накара да замръзне в тази поза и тогава към глухите удари се присъедини по-отчетливият писък на ядосано дете. Сара се спря на прага на кухнята. Ето там, седнала на високото си столче, толкова мъничка и при все това изпълваща пространството на стаята, беше Лизи. Лицето ѝ бе намръщено, а устните ѝ — увиснали в сърдита гримаса. Бойко стискаше в ръка голяма дървена лъжица. Пред изумения поглед на Сара, лъжицата увисна във въздуха, задържа се там в момента, който предшестваше неизбежното падане, и остана в това положение, когато детето я зърна.

От мястото си до печката госпожа Флеминг бързо вдигна очи. Както беше кацнала пред високото столче, Карин рязко се извърна. А изражението на Лизи бавно премина от неудоволствие към по-неутрален, трезв поглед. Сара нямаше друг избор, освен да пристъпи напред.

— Такъв силен шум от едно толкова малко момиченце — промърмори тя нежно с очи, приковани в детските.

Карин бе тази, която предложи обяснение с крива усмивка.

— Само си чакаме обяда. Доста нетърпеливо.

Но за всеобща изненада детето се укроти. Наведе ръчичка към таблата и продължи да стиска лъжицата, но прекрати разочарованото думкане, с което бе привлякла вниманието на Сара. Вместо това я погледна с широко ококорени очи, в които се четеше невинно очакване. Реакцията на Сара бе опит да пропъди от съзнанието си късащата сърцето ѝ детска молба. Това бе някакъв заговор, реши тя, като нервно прехапа долната си устна, докато изучаваше огромните очи, малкото вирнато носле, блясъка на меките руси къдрици. Някакъв заговор. Джефри и Елизабет определено се бяха съюзили.

— Ето, готово — каза госпожа Флеминг, като взе една чиния, внимателно изсипа в нея съдържанието на два отделни тигана, постави вътре и нещо, завито във фолио и заобиколи от другата страна на

плота. Остави храната и една малка чаша мляко в таблата пред столчето. Едва тогава Лизи погледна надолу.

— Ам-ам-ам — прилъга я Карин, — не изглежда ли вкусно? Само да ти нарежа всичко — каза, като се зае с яденето — и ти можеш да го хапнеш сама — което Лизи и направи. Малките пръстчета поставиха парченце хамбургер в дървената лъжица, после лъжицата бе залепена към устата, а късчето храна се озова в скута ѝ. Лъжицата пострада по-лошо и с твърдо приземяване се озова на пода, а Лизи посегна за ново късче месо и установи директен контакт ръка — уста.

— Умница — рече Сара и устните ѝ се разтегнаха в усмивка, докато гледаше как детето посяга към парченце зелен фасул със същата съсредоточеност. Насърчавана от Карин и под зоркото око на развеселената икономка, Лизи изгълта още едно парченце месо, още едно фасулче, после трето парченце месо и чак тогава посегна към намазаната с масло кифличка.

— Не искаш ли още месце? — попита я Карин.

— Или фасулче? — напевно добави госпожа Флеминг. — Страшно полезни са за теб.

Но Лизи отново се бе втренчила в Сара, с такъв интелигентен поглед, че младата жена не можа да сдържи усмивката си. На детето му сечеше пипето, помисли си тя. Прекрасно разбираше какво става. Щеше да яде месото и фасула едва когато преценеше, че желае.

Облегнала се на хладилника, Сара с интерес наблюдаваше развитието на обяда. Като цяло, Лизи се хранеше сама, а Карин ѝ помагаше да пие от чашата. Когато по брадичката ѝ потече една тъничка бяла струйка, Карин я попи с лигавника. Когато парче хамбургер полетя към тезгяха, госпожа Флеминг сръчно го подхвърли в мивката. Малките пръстчета поставиха още едно парченце месо на ръба на чашата с мляко; очаровани оценца проследиха потъването му в бялата течност. Едно фасулче се плъзна по пода към Сара. Тя се наведе, вдигна го и го сложи в протегнатата ръка на икономката. Но по-голямата част от обяда скоро изчезна в стомахчето на детето, предизвиквайки възторжените овации на детегледачката и икономката. Когато за награда ѝ предложиха банан, Лизи нетърпеливо посегна към него. По лицата на двете ѝ придружителки обаче скоро се изписаха болезнени гримаси, понеже тя се заигра с него, мачкайки го с лекота между пръстите си, разстилайки го на парчета по таблата и хапвайки

от него по малко само когато приблигваше до осмукването на някое пръстче.

Но детето бе доволно и, следователно, бъркотията можеше да се пренебрегне. Издаваше на пресекулки сладки бебешки гукания, а ръчичките ѝ махаха щастливо. Когато вдигна лице към Сариното и я дари с една бананова усмивка, Сара си помисли, че ей сега ще се разтопи. Джефри сигурно бе репетирал с това дете! Просто не беше честно!

Изоставяйки опората на хладилника, бавно се приближи до високото столче.

— Трябва да тръгвам — прошепна, като се наведе и оправи едно паднало кичурче зад мъничкото детско ушенце. Толкова меко... и топличко... — Чао! — рече внимателно и излезе от стаята, без да се обръща назад.

Не беше и необходимо. Ясно виждаше лицето ѝ пред себе си. Но имаше още нечий образ, който с всяка стъпка се уплътняваше в съзнанието ѝ. След като всичко бъде речено и сторено, той бе човекът, за когото щеше да бъде омъжена.

Джефри. Мисълта за него предизвика онова познато раздвижване в същността ѝ, но този път обгърнато с някакъв ореол на удоволствие. Снощи беше толкова хубаво... Бързо и бурно, но много, много хубаво. Върховният акт на общение, който удовлетворяваше нуждите и на двамата. Наистина се бе нуждала от него и не само за да изтрие от съзнанието си събитията на деня. Тя беше жена. И дълбоко в себе си чувстваше някакво странно чувство на удовлетвореност, което надвиваше и над умората, и над объркаността. Може би беше време да си признае, че от твърде дълго време е сама.

Замислено крачейки обратно към библиотеката, съзнаваше, че е време да вземе още едно решение. Отиде до прозореца, сложи едната ръка на кръста, а с другата заслони устните си и затвори очи. Ню Йорк — забързан, стимулиращ, удовлетворителен. Но самотен. Сан Франциско — забързан, стимулиращ, удовлетворителен... И?...

Не знаеше колко дълго е стояла там, претегляйки на везните двете възможности. Ако една от страните спечелеше превес с повече плюсове, определено щеше да поеме в тази посока. Но привидното равновесие хвърляше в смут съзнанието ѝ, караше я да се мятта безпомощно от едната крайност в другата.

Отвори очи и уморено втренчи поглед в сиво-зеления пейзаж. Всичко се бе случило толкова внезапно. Но нима не ставаше така в живота... и в смъртта? В този миг в душата ѝ се вклини същият онзи страх, който я бе обзел на погребението. Алекс и Даян си бяха отишли в разцвета на силите си, тъкмо когато бяха започнали да вкусват от нектара на битието. Животът бе твърде кратък, често трагично мимолетен, сред всичките неща, които да бъдат свършени, преживени, споделени...

Хвърли поглед към часовника си, после отново погледна навън. Обърна глава през рамо и се отправи към телефона. Вдигна слушалката, поколеба се и я остави на мястото ѝ. Вдигна поглед към тавана, а после сведе очи.

Животът беше твърде кратък, преизпълнен с мечти, които бяха обречени никога да не бъдат реализирани. Но нима, в редки случаи, съдбата не проявяваше гъвкавост? Нима ѝ се предоставяше втори шанс?

С лицето на Джефри, което изпълваше съзнанието ѝ, Сара вдигна отново слушалката и я притисна към гърдите си, в които бясно препускаше сърцето ѝ. Задържа я така в един последен, решителен миг. Втори шанс. Така ли бе наистина? А можеше ли да си позволи да го отхвърли?

Решението бе взето под напора на внезапно залялата я вълна от яснота. Накратко казано, бяха ѝ предложили една година с Джеф, година, през която нещата щяха да бъдат поставени на друга основа, през която да се опита да улови всичко онова, което бе желала някога и бе оставила да отлети. Никога през годините не бе забравила славните мечти, които я бяха изпълвали тогава, докато лежеше в ръцете му в Колорадо. Трябваше да си признае, че сега нещата бяха по-различни. Той имаше своята независимост, а тя — кариерата си. Бяха по-възрастни на години, по-мъдри. Ъ, макар че сега никой не говореше за любов, Сара го дължеше на самата себе си — да даде криле на мечтите си в последен опит.

Импулсивна ли беше? Да. И втория път — не по-малко. Но преди беше твърде млада и зависима, можеше да загуби всичко наведнъж. Сега имаше бизнеса си. Тя беше своят бизнес. Ако годината с Джеф се окажеше един жалък провал, все още щеше да притежава „Сара

Макрей Ориджиналс“ и живота, който бе изградила за себе си в Ню Йорк.

Може би Джефри беше прав. Щеше да се отнесе положително към нещата. Годината щеше да бъде едно предизвикателство, едно приключение. Не на всяка преуспяла жена ѝ предлагаха съпруг и дете, поднесени на сребърна тепсия. Що се отнася до любовта, Сара не хранеше заблуди по отношение на съществуването ѝ. А и без заблуди нямаше да бъде наранена.

Или поне така ѝ диктуваха разсъжденията, когато спокойно се обади до летището и резервира място за полета, който се връщаше от Ню Йорк рано в събота сутринта. Когато най-после остави слушалката с напълно потвърдено решение, обърна се и намери Джефри застанал до вратата.

Макар че беше гладко избръснат и изглеждаше ослепително в тъмния си делови костюм с праметнат през ръката шлифер, изтощението му явно си личеше. Но стойката му бе изправена и излъчваше сила.

— Взе ли решение? — попита с нисък и напрегнат глас.

Да, бе взела своето решение и изведнъж се почувства по-силна. Изправи гръб възможно най-елегантно и го погледна.

— Да. Ще трябва да се върна днес в Ню Йорк и да съобща новината, а и да се заема с уреждането на някои неща. Но си направих резервация и ще се върна тук в събота — пое си дълбоко въздух с облекчение пред взетото решение. — Предложението ти е твърде добро, за да бъде пренебрегнато, Джефри. Да, ще се омъжа за теб.

Така и нямаше да разбере никога какво бе очаквал той, понеже лицето му представляваше непроницаема маска на самоконтрол.

— Сигурна ли си? — попита с равен глас.

— Да.

— И ще издържиш една година?

— Да.

Той погледна безстрастно часовника си.

— Бих желал да се кача да видя Лизи за малко. После ще те откарам до летището.

— Ако си уморен, Сайръс може...

— Ще се върна веднага — каза и излезе.

След десет минути поеха по пътя. Разговорът им спокойно би могъл да бъде част от бизнес конференция.

— Ако си нахвърлиш план на задачите, които искаш да бъдат свършени, и ми го донесеш, ще организирам хората да започнат работа по къщата в понеделник. Включи и списък на необходимите материали.

Сара му хвърли един бърз страничен поглед.

— Познавам доставчиците. Ще бъде по-лесно, ако поръчам директно.

Джефри не отклони поглед от пътя.

— Тогава се погрижи да ми представиш сметката за закупеното.

— Няма! — избухна възмутено тя. — Става въпрос за клон на моя бизнес. Моята компания ще поеме разходите.

— Не сме се договорили така.

— Сега се договаряме.

Той изпусна въздишка и разтри мускулите на врата си.

— Страхотно начало — промърмори под носа си, толкова тихо, че ако трафикът бе по-оживен, Сара можеше и да не го чуе. Тя усети нужда да го накара да разбере чувствата ѝ. Имаше толкова много неща, които не бяха изречени досега.

— Слушай, Джеф — започна тя, като леко се извърна към него. — „Сара Макрей Ориджиналс“ е като мое дете. Аз я създадох, аз я отгледах и съм горда с нея, както подобава на един родител.

Забеляза лекото присвиване на очите му, но предпочете да го отдаде на внезапното изтъняване на пелената от облаци.

— Част от моята гордост се корени в съзнанието, че бизнесът ми е... независим.

— Искаш да кажеш, че „Паркър Ентърпрайзиз“ няма пръст в него?

— Искам да кажа, че никоя друга компания няма пръст в него. Държа да остане така.

Нотката на окончателност в думите ѝ ги преведе през моментното затишие в разговора. Когато обаче Джефри се обади отново, гласът му звучеше не по-малко твърдо.

— Къщата ми принадлежи, Сара. И ще настоявам да извърша по-грубите структурни промени. Можеш да осигуриш оборудването, но ще трябва да се откажеш от строителната дейност.

Устните ѝ се присвиха.

— Ако това е твоята къща, предполагам, че ще трябва да плащам наем за използването ѝ.

— Не, по дяволите! Нали ще бъдеш моя жена? Не го забравяй!

— Има много съпруги и съпрузи, които стриктно спазват тези правила. Какво толкова, ако ти плащам наем?

С бърз поглед над дясното рамо, Джефри се пристрои в линията за спиране и удари спирачките. После се обърна към Сара и се намръщи.

— Разликата е в моята гордост, Сара. Не ти отстъпвам по това и на косъм. Може би за теб тази женитба е един фарс, някаква сделка. Но аз я смятам за нещо повече — напрегнатите му думи красноречиво говореха за това. — Докато съм твой съпруг, аз ще се грижа за теб — вдигна ръка, когато тя отвори уста да каже нещо. — Чудесно. Занимавай се с ежедневната работа по своя бизнес. Достатъчно съм зает със своя собствен, за да ти се меся. Но нека изясним нещо. Що се отнася до храна, дрехи и ежедневни разходи, аз плащам.

— Но...

— Никакво „но“! — погледът му бе стоманено твърд. — Може да съм бил прекалено млад миналия път, за да се боря и да отстоявам правотата си, но извървах доста път оттогава. Аз ще уважавам гордостта ти; ти ще уважаваш моята. Разбрано?

От разпаления му тон Сара усети, че ако сега поклати глава в знак на отказ, цялата сделка ще отиде по дяволите. И с изненадваща за самата нея пламенност осъзна, че не желае това. Всъщност, той се бе изказал много разумно. Като преглътна с мъка, тя кимна.

— Много добре.

С това се изчерпаха произнесените от него думи, докато стигнаха до летището. Като пренебрегна предложението на Сара просто да я остави на терминала, той настоя да паркира и да чака с нея, докато дойде време да се качи в самолета.

— Е... Значи, ще те видя в събота? — попита тя, като извърна несигурно лице към него. Въпреки пропастта, която сякаш се бе вклинила между тях, оставаше миналата вечер...

— Ще бъда тук.

Тя кимна и се обърна, готова да си тръгне, но той хвана ръката ѝ над лакътя и я задържа. Когато Сара вдигна въпросително очи към

неговите, видя, че погледът му е омекнал. И за първи път, откакто се бе съгласила да му стане съпруга, всичко изглеждаше истинско.

— В неделя — започна той, а после прочисти гърлото си. — Да насроча ли сватбата за неделя?

Тя почувства как потрепва вътрешно при вида на мъничката искрица в очите му, как гърлото ѝ се стяга от вълнение. Кимна, негласно изразявайки готовността си за обвързаност. После, почувствала наново ръката си свободна, се обърна и пое по пътя си към Ню Йорк.

ПЕТА ГЛАВА

Той я проследи с очи, докато тя се изгуби от погледа му. После зае позиция до един огромен прозорец и зачака, докато подготвят самолета за излитане. Тя си тръгваше — но щеше да се върне. Невярващо, бавно поклати глава.

Трябваше да ѝ признае превъзходството. Беше установила контакт с него — отново... Първо вчера, после снощи, а сега и днес. След начина, по който бе избягала пораженчески преди осем години, приемането на предложението му бе последното, което очакваше от нея, след като бе осъзнал факта на нейното завръщане. Беше се прицелил отдалеч, несигурен в успеха си — едно отчаяно усилие.

Отправи замислено поглед към входа за излитащите пътници, където се бяха разделили само преди минути. Бе изглеждала толкова уверена в себе си, че отново му беше трудно да извика в представите си образа на самата невинност, която тя олицетворяваше, когато се бе запознал с нея в Сноумас. Самоуверена, изискана — сега тя беше всичко това, а и нещо повече. Едва започваше да придобива представа за нея като шеф на управителния съвет и президент на собствената си компания.

Неочакваният изблик на гордост у него бързо бе помрачен от съмнения. Тя се бе променила тъй драстично от времето, когато я познаваше. Щяха ли да издържат заедно през тази една година? Според плана му, трябваше да има уикенди, които да прекарват изцяло заедно. Щеше ли това да бъде истинско изтезание, или щеше да им бъде приятно, както беше вчера — по своя особен тъжен начин? Щяха ли да пречупят всичко през прагматичната призма на „за доброто на детето“, или отношенията им щяха да прераснат в нещо повече?

Проследи движението на самолета, който бавно се измъкна на заден ход от терминала. Какво беше това „нещо повече“? Какво би искал да бъде? По дяволите, просто не знаеше! Знаеше само, че се разкъсва от противоречиви чувства от мига, в който я видя вчера.

Възхищение и гняв, привличане и възмущение, респект и презрение... Вътрешната борба продължаваше.

Нейният бизнес беше всичко за нея. Това поне бе очевидно. Сви устни при мисълта за голямата ирония на всичко това — Сара се бе превърнала в човек от типа, който майка му може би би харесала за снаха. За пореден път си зададе въпроса дали Сара щеше да бъде дотолкова безсърдечна и обсебена от собствената си персона. Някога бе тъй топла и любяща.

Замисленият му поглед проследи самолета, който шумно стъпи на пистата. Какво точно беше казала, запита се той, прекарвайки пръсти по мускулите на тила си. Бе нарекла предложението му „твърде добро, за да бъде пренебрегнато“. Може би времето ограничение най-накрая я бе склонило. За това време тя щеше да укрепи позициите на бизнеса си на Западното крайбрежие, така че едно най-обикновено преместване от малката къщичка в имението до града — до кой да е голям град от Запада — щеше да бъде просто и лесно като щракване с пръсти. Признаваше й това, че бе отказала финансовата му помощ, но с къщичката и контактите си в качеството си на негова съпруга съвсем нямаше да й е зле.

С присвити очи гледаше самолета, който се изгуби от погледа му в подготовка за последния тласък преди излитането. Една женитба по споразумение — последното нещо на света, което желаше! Имаше време, когато се надяваше никога повече да не стъпи в зала за конференции, никога повече да не подпише договор или да преговаря по сделки. Сега едва не бе предложил да подготви чрез адвоката си брачен договор! Слава Богу, че не го бе принудила да го направи.

Да го вземат дяволите, Сара умееше да му нахлузва примки на врата. След като бе смятал, че никога няма да я види отново, да я намери тук при себе си... А снощи му бе толкова хубаво да я държи в прегръдките си... Но пък това бе винаги в сила. Един до друг, от плът и кръв, никога не бяха се разочаровали взаимно. Едва когато обличаха дрехите си — той своите скъпи пуловери от известна марка, а тя парцалките си, купени от някоя разпродажба — световите им се сблъскваха с гръм и трясък. Той си пое дълбоко въздух, откъсвайки се от миналото. С осъзнаването, че този път им предстои женитба на мини начала. Вече не можеше да си я представи млада, впечатлителна, Пепеляшката от миналото. Не можеше да предполага, че пак ще се

съобразява и с най-малкото негово желание. Нима не го беше доказала преди повече от тридесет минути с настояването за независимост на своя бизнес?

„Сара Макрей Ориджиналс“. Нейното дете, както се беше изразила. Може би този бизнес беше всичко, от което се нуждаеше в живота. Но, по дяволите, изруга той, като удари с длан по перилата на парапета, тя му беше обещала една година от този свой живот и той възнамеряваше да си я получи! В края на годината тя щеше да има своята база на Западното крайбрежие и свободата си. Той щеше да има Лизи. Нима това не бе всичко, което искаше?

С помътнели, далечни очи, Джефри си позволи за момент да се отдаде на спомена за някогашните си мечти. У Сара си бе въобразявал, че е открил противоотровата за безплодното си съществуване, една жена, която въплъщаваше сърцето и душата, чужди на неговия стерилен живот. Тихо изстена. Толкова я бе обичал — още го болеше. Но всичко бе свършило.

Свършило. А сега започваше отново. Разковничето, каза си твърдо, бе да не очаква нищо. Щеше да я приеме такава, каквата е, и нямаше да ѝ позволи да се докосне до същността му. Много разумно. Много хладно. Много просто.

Изправи гръб пред прозореца и зърна самолета, който набра скорост по пистата, а после се откъсна от земята. Със стиснати челюсти проследи как се отдалечава, докато се превърна в сребриста точка. След това, черпейки енергия от някакви скрити основни запаси, се обърна и пристъпи към задължението си да се погрижи за всичко, което трябваше да бъде свършено, преди другият самолет да я върне при него в неделя.

Стоеше почти на същото място, когато самолетът кацна. След съобщението от високоговорителя Джефри се отправи към указания изход, където застана и зачака, най-напред търпеливо, после с нарастваща тревога при вида на процеждащите се през вратата пътници, сред които нямаше и помен от Сара. Увери сам себе си, че тя не би променила намерението си, не и без да му се обади предварително. Също така би се обадила, ако е закъсняла и изпуснала самолета.

Размърда се с нарастваща неловкост. Всичко беше уредено; щяха да се венчаят на следващата сутрин. Може би все пак трябваше да ѝ се обади снощи, просто за да потвърди нещата. Беше поглеждал към телефона безброй пъти, преди да отстъпи пред разума си. Ако бяха се договорили за една сделка, то той щеше да се държи с обичайната си самоувереност. Разбира се, че щеше да дойде. „Сара Макрей Ориджиналс“ не се бе сдобила с уважението, на което се радваше, благодарение на пропуснатите срещи на основателя и президента си. А и полетът беше претоварен, много от пътниците още не бяха успели да слязат.

Стори му се, че измина цяла вечност, в която се взираше, чакаше, чудеше се как ще изглежда тя, с какво ще е облечена, а после, съответно, смъмряше сам себе си. До момента, в който Сара най-после се появи, той, за свое неудоволствие, далеч не беше самоувереният бизнесмен, за какъвто обикновено се смяташе. Попи с очи прилежния кок, в който бяха стегнати русите ѝ коси, копринената риза и вталения вълнен костюм от сако с панталон, изисканата кожена дамска чанта и доста по-обемистата чанта през рамо, праметнатото през ръката ѝ палто от ламска вълна. После тя вдигна поглед и той остана без дъх. Беше съвършено елегантна и вървеше с тъй естествена грациозност, а всяка частица от самоувереността ѝ си беше на мястото, докато неговата изцяло липсваше в този момент. В друг подобен случай не би желал нищо друго, освен да бъде една муха, кацнала на стената, да я съзерцава дълго и предълго и да се възхищава на израза на спокойствие, пренесен от нея от Ню Йорк. Но тя го търсеше с поглед, а той не искаше да я кара да чака. Поизправи се и се отправи напред да привлече вниманието ѝ.

Тя го зърна моментално. Очите ѝ срещнаха неговите, пристъпи леко разколебано, а после продължи напред, докато се изравни с него, на устните ѝ разцъфна възможно най-нежната усмивка.

— Здравсти, Джеф — пое тъй изящно дъх, че той се зачуди дали за нея съблазняването не е една обикновена бизнес тактика. Мисълта му припомни съвсем навременно целта на повторната им връзка.

— Как си, Сара? — премести чантата ѝ от нейното рамо върху своето, а после наведе поглед към нея.

По дяволите, наистина беше красива.

— Отлично — отвърна тя.

Като я хвана за лакътя, той я поведе далеч от тълпата.

— Добре ли мина полетът?

— Ъ-хъ — усмивката не напусна устните ѝ. Те блестяха от токущо нанесения гланц, бузите ѝ бяха идеално розови, а очите — прецизно очертани с очна линия.

— Сигурно си станала призори. Уморена ли си?

Тя поклати глава.

— Успях да дремна малко в самолета. Предполагам, ще трябва да свикна с това.

Жегна го моментна болка от чувство за вина. Това, което бе поискал — да пътува от едното крайбрежие до другото — сигурно щеше да представлява усилие за нея. Трябваше да се погрижи тя да си почива достатъчно през уикендите.

— Този път носиш и друга чанта, нали?

Смехът ѝ прозвуча кратко и звънливо, сякаш само за извинение.

— Бих казала, че е така. Доста е голяма, настояха да я пусна като отделен багаж. Обикновено минавам само с ръчен, но... Е, казах си, че би било добре да оставя колкото се може повече неща тук.

— Няма проблеми — увери я спокойно той. Нямахше за къде да бързат. Никаква припряност. Имаха на разположение цяла година, която започваше с утрешния ден.

Сватбата им беше почти толкова семпла, колкото и състоялата се преди десет години. Младоженецът и булката бяха същите, както и широката златна халка, която Джефри постави на Сариния пръст. С това обаче общите неща се изчерпваха.

Кратката церемония се състоя в библиотеката. Това бе като някакво поетично възмездие, каза си Сара, когато Джефри я заведе там. Можеше ли да ги зърне сега отнякъде Сесилия Паркър, или треперенето на пода беше предизвикано от нейните собствени колене?

Джефри стоеше до нея, извънредно елегантен в морскосиния си костюм, който подчертаваше широките му рамене и тесния ханш. Ризата му беше снежнобяла, а вратовръзката — на смели райета в пурпурно и сиво. За не безпристрастния поглед на Сара той изглеждаше по-висок и внушителен от всякога. Тя изпита някакво

интуитивно, трепетно очакване при мисълта, че отново ще да бъде неин съпруг.

Съдията, който ги венча, бе приятел на Джефри. Беглата му запознатост с фактите около светлото събитие диктуваше сериозния му тон. Свидетели на двойката бяха шофьорът и икономката. А в едно ъгълче на голямото кожено канапе седеше Лизи, чието детско внимание не се простираше много по-далеч от пухкавото коте-играчка, подарък от Сара от Ню Йорк. Повече от всичко друго, присъствието на детето беше негласен признак за уникалността на обстоятелствата около венчавката.

Когато стигна края на дългата, виеща се стълба, Сара държеше в ръка единствено бялата роза, поднесена от Джефри. Крепеше я нежно в свитите си пръсти, като не забравяше за бодлите ѝ, а дълбоката символика съвсем не ѝ убягваше.

Облечена бе в синя копринена рокля, която беше купила предишния ден, и според всички възможни стандарти изглеждаше ослепително. Дълбокото остро деколте, дългите ръкави и вталената линия съвършено подчертаваха нежните ѝ форми. На ушите си носеше златни капковидни обеци, инкрустирани със сапфири, а на шията — подходящо колие. Бяха оригинали на „Сара Макрей Ориджинал“, както и пръстенът, който бе подарила на Джефри.

До мига, в който го бе поставила на пръста му, все не можеше да повярва, че той възнамерява да го носи. Не бе носил халка първия път; нито пък имаше навика да носи пръстени... Тя беше го скицирала по време на полета от Сан Франциско и на следната сутрин бе наела за изработката му най-добрия си златар. Бе останала доволна от резултата: една много мъжествена златна халка, в която бе вплетен мотив от нежно преплитащи се релефни нишки. Едва когато бе повдигнала въпроса пред Джефри, у нея се бяха зародили съмнения.

Това беше вчера следобед. От летището се бяха прибрали веднага у дома, за да прекарат известно време с детето, а после, по категорично настояване на Джефри, се бяха отправили на покупки в града. Въпреки гласно изразените ѝ протести, той бе настоял да ѝ купи половин гардероб с дрехи, който да допълни другата половина, останала в Ню Йорк, и да елиминира нуждата да разнася дрехи напред-назад по самолета. Едва когато багажникът на мерцедеса беше препълнен

догоре, ѝ бе позволил да спре с пазаруването и я бе завел да се подкрепят в „Жирардели скуеър“.

За първи път имаха възможността да седнат и да си поприказват. Джефри се бе възползвал от това, за да изложи плановете си за венчавката. Когато бе повдигнал въпроса за венчалната халка, която пазеше, откакто я бе свалила от пръста си преди осем години, Сара също се възползва от темата.

— Джеф, аз... искам да ти подаря един пръстен.

Той я изгледа неразбиращо.

— Пръстен?

— Венчална халка — тя задържа дъха си, като отложи и отговора му с част от секундата. Но ако бе успяла да го изненада, той бързо си възвърна самообладанието.

— Това е... Хм, нова идея.

Изписаната на лицето му гримаса не издаваше почти нищо.

— Много мъже ги носят. И аз си помислих, че ти би могъл... — каквато и да бе причината, тя искаше той да има нещо, което е създала, но не можеше да го каже толкова направо. — Това, което се опитвам да обясня — поде отново с въздишка, — е, че ако бракът ни ще бъде показан, можем поне да го направим както трябва. С всичките му такъми, както се казва.

Джефри я изгледа твърдо.

— Както трябва, така ли било?

— Не, разбира се! — възкликна Сара, после се възпря и срещна погледа му. Ако той смяташе да играе твърдо, то и тя го можеше. — Но, щом го споменаващ, имаш право. Ако очакваш от мен да нося брачна халка, сигурно не би имал нищо против и ти да носиш такава.

— Не поиска да нося първия път.

— Тогава не ми хрумна. Сега нещата са по-различни. И то — доста.

Направи пауза.

— Е? — попита с по-тих глас, като се опитваше да прикрие колко много означаваше за нея това.

Неговият глас също омекна.

— Един от твоите?

— Да — Сара сведе поглед и започна да си играе с лъжичката. — Проектирах го за теб, след като аз... след като ние... достигнахме до

нашето споразумение.

— Тогава, предполагам, нямам избор, нали? Не бих могъл да отхвърля един оригинал.

Ако бе доловила в гласа му и най-малката следа от подигравка, може би щастливо щеше да плисне ваниловото си фрапе по тъмносивите му габардинени панталони. Но в гласа му нямаше враждебност, макар че тя не можеше да прецени дали наистина е доволен, или просто се държи примирително. Каквато и да бе обаче истината, тя я задоволяваше.

Сега, поглеждайки към сплетените им пръсти, се чувстваше още по-щастлива. Пръстенът му подходеше идеално, достатъчно тежък, за да подчертае мъжествеността му, и същевременно лек, лъхашч странно на оптимизъм. Вместо да символизира някакво робство, бе атрибут на единението им.

— Можеш да целунеш булката, Джефри.

Думите на съдията изненадаха и двамата. И двете двойки очи се стрелнаха от ръцете към една по-високо разположена пресечна точка. После Джефри наведе глава и целуна Сара толкова нежно, че с всяка фибра на тялото си тя се почувства като новата невеста. Беше нежно, каза си, но усети и някакво вълнение, а в гърлото ѝ неочаквано заседна буца... После на всички бяха предложени шампанско и хайвер, а още по-неочаквано прозвуча вдигнатият от съдията тост. Като погледна последователно булката и младоженеца, той вдигна чашата си:

— За сбъдването на вашите мечти — поотделно и заедно.

Без да смее да погледне Джефри в очите от страх, че нейните собствени мечти могат да се отразят и в неговия поглед, Сара тихо благодари на съдията и отпи от шампанското. Едва по-късно, когато Лизи бе нахранена, забавлявана за малко и сложена да поспи следобедния си сън, а двамата с Джефри останаха най-послед насаме в просторната трапезария в очакване на сватбения обяд, Сара коментира думите на съдията.

— Съдията Симс бе много... тактичен.

— Той ми е приятел от години.

— Доколко си му разказал за нас?

— Знае, че сме били женени и преди, както и че искаме да осиновим Лизи, но това е почти всичко.

— Той познаваше ли Алекс?

Джефри кимна с някаква тъга в очите.

— Познаваше ги и двамата.

Госпожа Флеминг се появи с един супник, пълен с деликатесно подправена крем супа от жълъди, и я сервира в приготвените предварително купички. Сара гледеше разсеяно, като си мислеше отново за Алекс и Даян и се надяваше, че е взела правилно решение относно тяхното дете. Когато икономката излезе и останаха сами, изкази гласно мислите си.

— Какво мисли той за осиновяването?

— Одобрява го.

— Смята ли, че ще имаме някакви проблеми?

Джефри вдигна поглед от супата.

— Защо да имаме? За всеки външен наблюдател ние сме идеалната двойка. Имаме своята младост, богатствата си и много любов, с която да дарим това дете.

— Но внезапната женитба няма ли да настрои някого подозрително?

Той отрече тази възможност, като шеговито сви рамене.

— Ако се замислиш, историята е просто сърцераздирателна. Били сме женени някога, когато сме били твърде млади, разделили сме се, за да си дадем възможност да израснем, а сега, събрани отново от общото нещастие, сме решили, че отчаяно се нуждаем един от друг спря за миг и я погледна трескаво. — Никой няма да си помисли нищо друго.

— Освен ние, разбира се — додаде тя. Изглеждаше й важно да си напомня, че това тук не беше романтична история от приказките.

— Разбира се — ироничните му думи прозвучаха като ехо на нейните и той прехвърли вниманието си към супата. Вдигна поглед едва когато Сара произнесе името му.

— Джеф? Ами осиновяването? — знаеше твърде малко за самата процедура и за това, което се очакваше от нея. Когато се бе съгласила да се омъжи за Джеф, съзнанието й бе заето с други неща. — Какво включва то? Какво трябва да се направи?

Погледът му бе зает с изучаването на вълничките и супата, предизвикани от движението на лъжицата.

— Формално погледнато, в момента Лизи е поверена на държавата. Наредил съм на адвокат да подаде молба за временно

попечителство. Следва подаването на документите за фактическото осиновяване.

— И всичко се извършва в съда?

Джефри вдигна поглед и усети безпокойството ѝ. Внесе в гласа си подobaваща успокоителна нотка.

— Да. Ще трябва да се попълват купища формуляри. Ще има и разговори със социални работници. Адвокатът, който съм наел, е специалист по семейно право. Той ще се опита да ускори нещата, но в ограничените рамки на възможностите си. Съдът не бърза с дела от подобен характер — устните му се свиха саркастично. — Тяхната философия наподобява вътреутробното деветмесечно развитие.

— Разбирам — рече Сара и извърна очи. Запита се дали той отново не си мисли, че тя не иска деца, а после се почуди дали просто не се чувства виновна. Виновна? Нима беше нейна вината, че нещо в тялото ѝ не е съвсем наред? Това обаче едва ли имаше значение сега. Изглежда, поне за една година, щеше действително да има дете. По закон, след като осиновяването бъдеше извършено, тя щеше да стане майка на Лизи.

Гласът на Джефри прекъсна размислите ѝ.

— Благодаря ти за подаръка, който ѝ донесе, Сара. Беше мило от твоя страна.

— Не беше нищо особено.

— Не е вярно. Не беше необходимо да ѝ носиш нищо. Знам колко си заета.

— Наистина, Джеф, не ми струваше нищо.

Но той сякаш събираше мислите си и се готвеше да каже нещо важно. Изражението му стана напрегнато, а спуснатите вежди сякаш се опитваха да намалят силата на погледа му.

— Това е брак на хартия. Държа да знаеш, че не очаквам нищо друго от теб, освен присъствието и съдействието ти, когато се стигне до формулярите и интервютата.

Сара ясно почувства болка от нанесената рана.

— Колко романтично... И то — на сватбения ден, няма що...

Нейният отбранителен хумор не му се стори забавен. Крем супата беше забравена.

— Говоря сериозно, Сара. Опитвам се да бъда честен спрямо теб. Ти имаш свой живот, а той е доста напрегнат. Веднага щом получа

Лизи...

При вида на ужасеното ѝ изражение думите му секнаха.

— Що за коравосърдечен човек си мислиш, че съм аз? — извика тя, отдръпвайки се от него. — Не можеш ли да допуснеш, че чувствам нещо, когато погледна това дете? Не съм машина, така да знаеш. Не смяташ ли, че ми е било приятно да ѝ купя това коте?

— Не знам. Беше ли ти приятно? Предполагам, че „ФАО Шварц“ е на пътя на „Картие“.

Неспособна да възприеме липсата му на чувствителност, Сара си пое дъх с мъка. Като не намери достатъчно жлъчен отговор, прехапа устни. Не можеше да овладее треперенето в крайниците си и сграбчи облегалките на стола. През цялото време се питаше дали сцената не беше предзнаменование за онова, което ги чакаше тепърва. Внезапно я прониза студ и обви ръце около тялото си. После, след като бързо събра мислите си, проговори тихо, бавно, с невероятно самообладание.

— Има нещо, което очевидно не разбираш, Джефри. За две години брак с теб ми бе дошло до тук — направи режещо движение с дланта си на нивото на носа, — от въртенето на неща, които се очакваха от мен. Когато те напуснах, се заклех да живея живота си както аз желая. И оттогава е така. Ако го смяташ за егоизъм, това си е твой избор. Но аз не виждам нещата така — задъха се в стремежа си да се владее и направи пауза, за да си поеме по-дълбоко дъх. Очите ѝ гневно се присвиха. — Ето как виждам вещата — аз съм свободна жена, свободна да действам и да се чувствам така, както ми повелява съвестта. Когато се съгласих да се омъжа за теб, това беше проява на моята свободна воля. Също и когато се съгласих да бъда майка на Лизи. Ако искам да ѝ купя нещо, ще го правя. Ако искам да я изведа на разходка, ще я водя. И докато все още говорим по тази тема — сериозно възнамерявам да обзаведа наново онази стая! На Лизи ѝ трябва детска стая, с ярки цветове, с картинки и играчки, които да я стимулират.

— Ще се погрижа за това.

Очите ѝ се разшириха в знак на съпротива.

— Аз ще го направя!

— Кога? — изръмжа той. — Ще бъдеш в Ню Йорк през повечето време.

— Ти беше този, който обясняваше колко лесно щяло да бъде, със самолетите, телефоните и така нататък — рече присмехулно Сара, но по-меко, понеже гневът ѝ бе примесен с обърканост. Джефри очакваше от нея най-лошото. Защо? — Мога да го направя. Искам да го направя — замълча, а после го попита тихо. — Това не е ли привилегия на майката?

Думите ѝ увиснаха във въздуха. Джефри се втренчи в нея объркано. Обърканост? На свой ред, Сара не разбираше. Най-накрая, останали без изход, отвърнаха очи един от друг и безгласно довършиха супата. Като по команда, госпожа Флеминг раздигна съдовете и след минута се върна с две салати.

Сара се втренчи в прецизно подредения набор от зеленчуци и посегна към по-малката, външна вилица от лявата страна на чинията. Позасмя се.

— Това ми навява спомени — поогледа елегантно мебелираната стая. — Години наред самата мисъл за тази къща бе достатъчна, за да убие апетита ми. Никога няма да забравя първото си хранене тук — поклати глава. — Истински ужас. Не знаех толкова много неща.

— Вината не беше твоя — прозвуча дълбокомисленият отговор.

— Да, но това едва ли можеше да бъде някакво успокоение за унижението, което изпитах. Нямахме как да знаем, че това — вдигна малката виличка — е за салатата, а другата — за основното ястие. У дома не ни бяха учили на тези неща.

— Прикриваше се много добре.

Сара го изгледа с укор.

— След първия си провал. Дотогава стореното беше сторено.

— Не беше чак толкова фатално.

— Не и за теб. Не ти бе този, чието его бе направено на пух и прах.

— Да, не бях аз — произнесе замислено Джефри и потъна в мълчание. Той също си спомняше онзи пръв обяд. Знаеше, че Сара ще се притеснява, и бе направил каквото може, за да я успокои. Защо имаше чак толкова голямо значение коя вилица бе употребила? Тогава тя се бе държала учтиво, изразяваше се добре и правеше най-доброто, на което бе способна, за да бъде в тон с останалите. Но майка му се бе възползвала от предоставената ѝ възможност да я унижи. О, спомняше

си много добре. Дори фактът, че по-възрастната жена вече я нямаше, не смекчаваше гнева му.

— Е — поде Сара с по-положителна нагласа, — сега вече можеш да бъдеш спокоен, че знам какво да правя. Изучила съм всички подходящи книги, чиракувала съм при подходящите хора. Този път майка ти би била горда...

— Достатъчно! — избухна Джефри, като я накара да подскочи от неочакваната сила на реакцията му. Но той бързо овладя гнева си, защото съзнаваше, че не го бе насочил правилно. — Никога не съм поставял под въпрос способностите ти в тази област и нямам намерение да го правя сега — прочисти гърлото си и въздъхна в знак на края на тази дискусия. — Това, което бих искал да науча, е какво се случи в Ню Йорк.

На Сара ѝ трябваше минута, за да превключи на друга скорост.

— В Ню Йорк?

— Съобщи новината на своите хора там, нали? — когато тя кимна, той бързо продължи нататък. — И как я приеха те?

Сара откъсна със зъби парченце салата и докато дъвчеше, си припомни първата среща, на която се бе изправила лице в лице с управленския си екип и която много наподобяваше съвещание на бойното поле. Беше насрочила импровизирано събиране на управителния съвет за следващия ден. Реакциите бяха еднотипни.

— Те бяха... шокирани.

— Това добре ли беше, или зле?

— Нека кажем просто, че известно време обстановката беше неловка.

Неловкост; вече се превръщаше в експерт по справянето с подобни ситуации. Напоследък те я следваха по петите като сянката ѝ.

— Защо? — запита Джефри с искрен интерес.

Сара забеляза отпускането на устните му след напрежението — най-накрая, и си припомни как нежно я бяха целували. Откъсна се от тези мисли и се върна към настоящето с леко намръщен вид.

— Това е промяна — голяма промяна. Имаха право да се чувстват заплашени от нея.

— Ти какво точно им каза?

— Казах им, че ще открия клон в Сан Франциско и че ще пътувам от Ню Йорк до там и обратно.

Той повдигна вежди.

— И не спомена, че ще се омъжваш?

Чувствайки осезаем страх, тя се намръщи и се загледа в яркия блясък на маникюра си.

— Аз... Мислех да изчакам до утре.

— Защо, Сара? Защо не им каза в началото?

От нейна гледна точка появата на госпожа Флеминг не би могла да бъде по-добре изчислена във времето. Това ѝ даде една допълнителна минута, през която да измисли някакво извинение. За съжаление, нуждаеше се от повече време, отколкото бе необходимо за подмяната на остатъците от салата с подноси с филе миньон, свежо броколи в холандски сос и див ориз. Когато двамата с Джефри останаха отново насаме, се чувстваше в същата безизходица, както и преди.

— Прекрасно е — погледна с интерес ново поднесените ястия.

— Госпожа Флеминг е истинско съкровище.

Но Джефри не искаше да има нищо общо с нейната уклончива стратегия.

— Защо не им каза, Сара?

Тя пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Ако трябва да бъда съвсем честна, не възнамерявах да навлизам в подробности. Имаше много неща от неотложен характер, които трябваше да бъдат свършени. А и хората имаха купища въпроси, даже и без да съм им споменала за нашата женитба.

Разумът му бе започнал да подрежда мозайката на случилото се.

— Не знаят, че си била женена преди.

— Не.

— И ти не искаше да им кажеш?

— Няма никаква връзка. Това са моите делови партньори. Макар да ценя приятелството им, опитвам се да пазя личния си живот неприкосновен.

— Но ще им кажеш?... — изглеждаше смутен и несигурен, на свой ред предизвиквайки Сара да започне да го успокоява.

— Да. Ще им кажа — изпъна лявата си ръка и се загледа в широката златна халка на пръста, който бе стоял неукрасен толкова дълго време. — Така или иначе ще забележат. Никога не нося пръстени.

Погледна я със съмнение.

— Шегуваш се — простото поклащане на главата ѝ не го убеди напълно. — Искаш да кажеш, че през цялото време ги изработваш, а никога не ги носиш самата ти?

— Обеци, колиета, гривни — да. Пръстени — не.

— Ще ти бъде ли неприятно да носиш този? — посочи с очи златната халка.

Сара проследи погледа му. Именно заради този пръстен, заради това, което значеше за нея, и поради спомена за него, никога не беше носила друг. Раздвижи пръста си, сякаш проверяваше тежестта на пръстена.

— Може да ми трябва малко време, за да свикна с него, но не ме притеснява. Венчалните халки са... нещо друго.

Гласът ѝ прозвуча меко, а очите ѝ бяха широко отворени, когато Джефри отново я погледна. За миг той изглеждаше сякаш хипнотизиран, а после премести погледа си върху своята ръка.

— Благодаря ти, Сара. Пръстенът ми харесва много.

Когато той вдигна поглед, дъхът ѝ спря. Джефри беше неин съпруг — унищожително красив, а привличането помежду им бе силно както винаги. Достатъчно бе само един негов поглед, и тя отново преживя страстта, която бяха споделили. Пулсът ѝ запрепуска, а страните ѝ порозовяха. Запита се какво ли ще се случи довечера. Само това не бяха уточнили.

Но точно сега Джефри не беше склонен да задоволи любопитството ѝ. Пое си дълбоко въздух и се облегна назад.

— Кажи ми за плановете си относно тукашния офис — нареди той тихо.

Тя не започна да спори с него. Що се отнасяше до „Сара Макрей Ориджиналс“, нямаше от какво да се тревожи. Докато се хранеха, му разказа за проведените срещи в Ню Йорк, за отклика на служителите си, за първоначалните си планове. Той, на свой ред и за нейно удоволствие, предложи няколко ценни съвета по отношение на най-добрия начин да се подходи към общността на Сан Франциско.

За първи път през този ден и двамата се отпуснаха. За Сара промяната бе добре дошла след изминалите дни на душевни търсения, съмнения и лутания. Както си седеше и говореше със съпруга си в пълна хармония, почти можеше да повярва, че всичко е истинско. А да

разговаря с Джеф, че и по делови въпроси, на равна нога — и с неговото отношение към нея като към равен — бе също толкова опияняващо изживяване, както и споделените от двамата по-интимни мигове.

Изведнъж някъде от стълбите се дочу плачът на Лизи. С разтревожено изражение Джефри стана от стола и се отправи към коридора, а Сара го последва по петите.

— Съжалявам, господин Паркър — Карин побърза да поднесе извиненията си. Лизи, която се мяташе, извиваше и държеше котето в едната си ръка, посегна с другата към Джефри и той с готовност я взе на ръце. — Надявам се, че не прекъснахме обяда ви. Но тя започна да капризничи. Мислех да я изведа на разходка — върху ръката на детегледачката беше праметното миниатюрно розово якенце.

Джефри удостои детето с престорено сърдит поглед.

— И за какво е всичко това? — попита с нежен укор. — Капризи? Мислех, че си си легнала — погледна към Карин. — Спа ли изобщо?

— За няколко минути — кимна тя.

Погледът, който отправи към Лизи, определено не бе от най-строгите.

— Като се има предвид, че днес е специален ден, това ще ти е достатъчно. Какво ще кажеш за малко десерт? — обърна се и я понесе към трапезарията. — Защо не отделиш малко време за себе си, Карин — подвикна през рамо. — Ще я изведем навън с нас. Мислим да се върнем за вечеря.

— Благодаря ви, господин Паркър. Ще оставя палтото й тук.

Джефри кимна и се обърна към Сара.

— Как ти звучи това?

Предвид изначалната цел на женитбата им, нищо не би могло да бъде по-подходящо — и приятно. Лизи беше очарователна, най-последно усмирена и сгушена в прегръдките на Джефри. Сара познаваше това чувство, но го пропъди от себе си и посегна да погали Лизи по розовото гащеризонче от рипсено кадифе. Едно бегло докосване й бе достатъчно, за да осъзнае остро колко беше крехка малката. Някаква майчина струна в душата й потрепери.

— Звучи чудесно — отвърна Сара с искрен ентузиазъм. После се върна и седна на мястото си. — Има само един проблем.

— А, така ли? И какъв е той? — Джефри се беше настанил на стола и държеше Лизи здраво в скута си.

С устни, леко извити в ъгълчетата, Сара гледаше десерта, донесен междувременно от госпожа Флеминг. Отхапа едно малко парченце и подозренията ѝ се потвърдиха.

— Точно както си помислих. Този шедьовър, превъзходен на вкус, е много опияняващ кейк с ягодов ликьор. Освен ако не искаш едно леко пийнало бебе...

— Госпожо Флеминг!

След броени минути до кейка на Джефри стоеше един ягодов сладолед. Той започна да отправя последователно лъжичка ту към устата на детето, ту към своята. Това бе една стопляща сърцето гледка и Сара ги наблюдаваше с огромно задоволство. На тези двамата им бе тъй хубаво заедно! Освен някой случаен поглед към Сара и два-три мили момента, в които детето протегна котето си към нея, преди да го притисне отново към гърдите си, вниманието на Лизи бе отдадено всецяло на Джеф. Наистина, Сара можеше да се почувства излишна, ако Джефри не бе решен да не допусне това да стане.

— Ето — обяви той, когато и двете панички бяха изпразнени и бе привършил с избърсването на ягодовите поточета от брадичката на Лизи. — Защо не я вземеш при теб, докато се преоблечеш? Сложи си нещо всекидневно и топло. Ще излезем с колата, а после ще спрем някъде да се поразходим. Окей?

Сара понижи гласа си до едва доловим шепот.

— Може да се бои от мен, Джеф.

— Глупости — той нежно наведе глава. — Не се боиш от Сара, нали, Лизи? — детето я изгледа някак скептично. Разбира се, че не! Всеки, който специално се отбива от пътя си за малки пухкави котенца, не може да е изцяло лош.

Поел котето в ръка, той го потърка в детското носле. Погъделичкана, Лизи се разсмя. Сара я чуваше да се смее за първи път. Какъв безценен звук!

— Ето — и той прехвърли детето в ръце ѝ, преди която и да е от двете да успее да протестира. — Ще ѝ е много добре да си седи на пода в твоята стая, докато се преобличаш. А после ще потеглим.

Изглежда, беше предвидил всичко. Но той беше мъж. Какво разбираше?!

— Джеф!

— Да? — вече бе поел към вратата.

— Не трябва ли да вземем нещо със себе си? Като например бутилка, пеленки или нещо подобно? — беше като приказката за едноокия, повел слепците, макар да имаше малко общо с традиционната треска от първия брачен ден.

Джефри се намръщи и потри тила си. Най-после вдигна очи, в които проблясваше пакостливо пламъче. Усмихна се, а тази трапчинка... Тази трапчинка...

— Това звучи страхотно, Сара! Знаех си, че мога да разчитам на теб. В коридора след дващсет минути?

Наведе се, залепи една целувка на челото ѝ, а после на челцето на детето и изчезна.

Сара се втренчи в празното пространство, а после във внезапно повереното ѝ невръстно момиченце. То отвърна на погледа ѝ с широко ококорени очи, а по малкото ѝ лице се четеше напрегнато очакване. Това бе достатъчно, за да извади Сара от вцепенението ѝ.

— Добре тогава — пое си дъх тя и намести в ръцете си малкото, топло вързопче, — изглежда, сега сме аз и ти, поне за няколко минутки — гласът ѝ бе като успокояваща песен, а самата тя бавно вървеше към стълбището. — Какво мислиш, Лизи? Вълнени панталони ли да сложа, или пък джинси?

В чест на специалното събитие на деня бе отдадено предпочитание на вълнените панталони. Освен това, изминаха почти тридесет минути, преди двете да слязат по стълбите. Един поглед към чантата на Лизи, праметната върху рамо на Сара и лекото гащеризонче-грейка, с което беше облечена, бе достатъчен на Джефри. Още един поглед към лицата им и, нещо повече, той се почувства дори щастлив в себе си. Ако те бяха доволни, битката бе наполовина спечелена.

Както се оказа, семейният следобед се превърна в истинско удоволствие. Джефри взе по-голямата кола и грижливо закопча колана около Лизи, настанена на задната седалка. Прибра количката ѝ в багажника. След като пристигнаха, без да бързат, в града, той паркира колата и после се понесоха по кей № 39, дъвчейки шоколадови курабийки, като се любуваха на магазините, на уличните музиканти и дори на минувачите. Крайморският въздух бе доста мразовит за ден в

средата на ноември. Сара бе доволна, че бе съобщила да облече детето в грейката, а не в по-късичкото якенце, оставено от Карин. Ръцете ѝ бяха замръзнали, макар че се опитваше да ги стопли в джобовете си. Когато Джефри пусна количката и хвана едната ѝ ръка, за да я сложи в своя по-голям джоб, Сара усети прилив на благодарност. Малкият му жест я стопли и отвътре.

Бяха семейство: баща, майка, дете... Сара не можеше да се въздържа да не погледне към отражението им всеки път, когато минеха покрай някоя витрина. Изглеждаше едновременно истинско и нереално, толкова трудно за вярване и все пак почти факт. Джефри буташе количката; Сара вървеше до него със спокойна крачка. Лизи бе доволна да зяпа с интерес заобикалящите я гледки и поглеждаше назад само от време на време, за да зърне познато лице.

— Тя те обожава, Джеф — коментира Сара импулсивно едно подобно мило извъртане назад. — Мисля, че си взел правилно решение относно осиновяването ѝ.

— Знам — тихо отвърна той. Повървяха известно време, преди Сара да се осмели да наруши тишината на задушевната атмосфера.

— Какво мислиш, че става в малката ѝ главичка? Мислиш ли, че понякога, когато поглежда назад така, очаква да види Алекс?

Джефри сви рамене.

— Никога няма да разберем със сигурност. С времето ще забрави, макар че аз не искам да стане съвсем така. Когато порасне достатъчно, за да може да разбере, искам да научи всичко възможно за Алекс и Даян. Може да съм против това да бъде отгледана от някое от двете семейства, но държа да ги опознае. Смятам, че няма да имат нищо против.

— Свързали са се с теб, нали?

— О, да — въздъхна той с някакъв намек.

— Неприятности?

— Не съм сигурен. Държаха се колебливо, когато им казах, че възнамерявам да я осиновя.

— Колебливо? Искаш да кажеш — враждебно?

— Чувстваха, че това — да бъда назначен за легален настойник на Лизи, ще доведе до същия резултат — подобна мисъл мина през главата и на Сара, но бързо бе изместена поради причината, която Джефри тъкмо бе започнал да излага гласно.

— Но аз искам тя да има най-доброто. Искам да има родители. Да не говорим за това, че аз искам нея.

Тъкмо последните му думи накараха Сара да се замисли. Изречени бяха тихо, развълнувано. Беше очевидно, че желае дете и че е готов да му се посвети. Приятният неделен излет му доставяше същото удоволствие, както и на нея. При все това бе озадачена от факта, че въпреки голямото си желание да има деца, не се бе оженил повторно. Но пък сега, разсъди тя, той можеше да има най-доброто от тези два паралелни свята. Веднъж повече или по-малко го бе намекнал: щеше да има радостта от детето завинаги, а бремето на съпругата — само за една година. Една година, а после щеше да обсипва Лизи с любов колкото му душа иска.

За миг се почувства изключена от задушевния свят на двамата и се запита отново дали нещата нямаше да бъдат по-различни, ако бяха имали собствено дете. Но не, тогава женитбата им беше истински кошмар, твърде нестабилна, за да се допусне появата и щастливото развитие на едно дете. Трудно ѝ беше да повярва, че са все същата двойка, която кротко върви край това дете. Нима то бе донесло спокойствието? Или възрастните просто бяха пораснали?

С напредването на следобедта въпросът изникваше в съзнанието ѝ с регулярно постоянство. Появи се по време на прибирането у дома; изплува отново по-късно, докато хапваха леката вечеря; сякаш тегнеше във въздуха, докато седяха, всеки в своето ъгълче на дивана, в стаята на долния етаж, пред искрящия огън на камината със запалени брезови цепеници. Разстоянието помежду им изглеждаше огромно. Бяха ли пораснали, наистина, или това разстояние щеше да се запази? Щеше ли нещо да ги привлече един към друг?

На Сара ѝ трябваше само един поглед към Джефри, за да си отговори. Чувстваше го в изострянето на сетивата си, в ускоряването на пулса. Той беше най-мъжествено привлекателният мъж, когото беше виждала, и тя го желаше.

Но неговото лице беше изпито, а очите — зареяни хипнотизирано в пламтящия огън. Поради ред практични причини тя не съществуваше за него. Практичност. Поигра си мислено с думата, също тъй загледана в огъня. Топлината, нуждата, грижата — практични ли бяха те? Ами любовта?

Нейната роля на съпруга заради процедурите по осиновяването беше практична. Предложението му да ѝ помогне да разпростре бизнеса си до Западното крайбрежие — също. Дори това, че изведоха малката Лизи на разходка, бе по свой начин практично.

Ами правенето на любов; болката, която бавно се усилваше с напредването на деня; празнотата, която чувстваше сега и която само Джефри можеше да запълни? Какво мислеше той по този въпрос? И къде се вместише всичко това в неговия малък, прецизен план?

Последвалите часове бяха изпълнени с душевно страдание за Сара. Поглеждаше към Джеф; после отново към огъня. Искеше да каже нещо; прехапваше езика си. Изпъваше краката си към огъня; свиваше ги под себе си. През главата ѝ преминаваха всички възможни оправдания за това да се приближи, макар и на сантиметър, до съпруга си, но оставаше като закотвена на мястото си.

През цялото това време Джефри беше вгълбен в себе си, като успяваше да изглежда едновременно далечен и извисен. Там ли се криеше изкушението, запита се тя, във факта, че ѝ се струва недосегаем? Или в дългите, силни крака в панталоните от рипсено кадифе в телесен цвят; или в изящния торс, подчертан от удобния черен вълнен пуловер; или в релефно загатнатите ръце, там, където ръкавите на същия този пуловер бяха вдигнати нагоре? Или беше в очите, тъмни и замислени; в челюстта, силна и рязко очертана; в косата, гъста, черна и непокорна?

Където и да се криеше непреодолимото, магическо привличане, то просто я опустошаваше. Когато почувства, че не би могла да го понесе повече, тя се размърда в ъгъла на дивана. Но вместо да се приближи до Джефри, направи крачка към вратата.

— Мисля... да се качвам нагоре — промърмори, без да го поглежда. — Изтощена съм.

Леглото ѝ я очакваше в стаята, която бе използвала предишната вечер; същата стая, в крилото за гости, където бяха правили любов толкова експлозивно в нощта след погребението. Макар че беше чакала знак от него през целия ден, Джефри не бе споменал нищо от рода на това да се присъедини към него в господарската спалня на дома.

Може би той очакваше нейния знак. В края на краищата, тяхното бе брак, основан на устни споразумения. Но тя не можеше да каже

нищо, не можеше да говори за нуждите си, не можеше да проси от него нещо, което той може би не желаше. Не, закле се Сара, докато с въздишка направи още една крачка, после още една, постепенно освобождавайки се от него, както през годините — все още инициативата трябваше да дойде от него.

Обезкуражена, стигна до прага. Едва тогава той проговори.

ШЕСТА ГЛАВА

— Сара?

Тя замръзна на мястото си, а сърцето ѝ заби лудо.

— Да? — не се обърна, просто остана така с наведена глава.

— Сара... — този път гласът му прозвуча по-близо. Почувства физически присъствието му точно зад себе си. После обхвана раменете ѝ и нежно я извърна към себе си.

Когато срещна погледа му, Сара остана без дъх. Очите му бяха тъмни и дълбоки, но в тях гореше опасен пламък. Нима той също го чувстваше? Нима и за него беше чиста лудост това да бъдат заедно, без да бъдат заедно?

Ръцете му галеха нежно раменете ѝ, а очите му чертаеха огнена пътека през изящните ѝ черти. Когато погледът му спря върху устните ѝ, Сара почувства как и нея се запалва неговият огън.

Устните им се срещнаха в някаква междинна точка, докосвайки се леко, после по-плътно; извиващи се, разтварящи се със задълбочаването на целувката, и после жадно си поемаха дъх. За момент ѝ се стори, че Джефри е ядосан, сякаш вбесен от себе си, задето се е поддал на изкушението. Сара, която не можеше да понесе негодуванието му, посегна да докосне това лице и да изглади белезите на гнева.

О, да, той я желаше. Можеше да го почувства в напрегнатостта му, в бездиханното движение на дробовете, в пламтежа на кожата. Обвила ръце около врата му, се притисна по-плътно до него, повдигна се на пръсти. Вкуси устните му, ухапа леко долната и я задържа в уста, докато намери пролуката, която търсеше, за да го целуне истински. Стягането на ръцете му около нея бе триумф, както и усещането за твърдото му тяло, притиснато към нейното.

Той беше неин съпруг. Правенето на любов с него бе нейно право, нейна привилегия. И Сара се опияняваше това. Когато Джеф прекара устни по бузата и ги впи във врата ѝ, тихата му въздишка погали слуха ѝ. Силните му ръце, милващи гърба ѝ, обгръщащи я

здрaво, кога то коленете ѝ се подкосяваха, бяха истинско блаженство. Но това, което за изгладнялото за любов сърце на Сара изглеждаше като страст, за Джефри съдържаше и зърното на конфликта. Не бе планирал нещата така. Без любов, бе казала тя. Нещо го ужилваше всеки път, когато си спомнеше думите ѝ. Не, в себе си се бе заклел, че ще се държи на разстояние, но тя беше тъй топла, тъй привлекателна, тъй дяволски женствена. И го желаше. Не бе му оставила място за съмнение с кроткия подтик, който показваше. Тя го искаше. Без любов? Нима така бе свикнала? Беше ли животът ѝ без него изпъстрен със завоевания заради самата физическа удовлетвореност?

В опит да възвърне разума си, Джефри я отблъсна леко. Но нейните топли кафяви очи го изгаряха, а устните ѝ бяха полуразтворени в такава сладка покана, че не устоя. За Бога, та той беше човек от плът и кръв! Колко дълго можеше да понесе изтезанието? Достатъчно му бе да мисли за нея през цялата седмица, да си спомня как тялото ѝ бе откликнало на неговото и да предвкусва завръщането ѝ. Днес по време на венчавката тя изглеждаше прекрасно, носеше бялата роза, която ѝ бе дал. Как би искал да я види гола, понесла тази роза!

С възбуда, усилена донякъде от мечти, донякъде от реалност, той жадно погълна устните ѝ. Не можеше да ѝ се насити, поглъщаше езика ѝ, достигаше до най-скритите кътчета на устата ѝ. Усещаше отклика ѝ като жарава. Само още малко, още малко, каза си.

— Заведи ме в леглото — прошепна Сара, най-накрая изоставила всякаква колебливост, за да се подчини на изгарящата я отвътре нужда. — Моля те, Джеф. Така те желая... — думите ѝ се търкулнаха по страните му. Усети как той се стегна, но беше твърде превъзбудена емоционално, за да го приеме за нещо повече от извоюван с усилие контрол.

Беше, донякъде, и това. След нейната тиха, задушевна молба, той с готовност би я взел тук и сега, върху велурения диван за легло и прашенето на огъня за еротичен акомпанимент. Без любов? Искаше ли това? Само Бог знаеше колко много празни, неводещи до никъде срещи беше имал през годините. Щеше ли да усети празнота и сега, със Сара? Може би с нея щеше да бъде така — в края на краищата, той едва не я бе подкупил да се ожени за него.

Но тялото му се противеше на всякакви възвишени стремления. Ако Сара го искаше, той я желаше не по-малко. Може би ако просто я докоснеше, ако изпиташе силата на страстта ѝ още малко...

Когато плъзна ръката си под нейните колене и я вдигна, тя не се възпротиви. С ръце, плътно обвити около врата му, вдъхна мъжествения аромат на мускус и зарови лице на гърдите му. Джеф беше истински мъж. Мисълта караше тялото ѝ да тръпне, докато той я носеше по коридора и по стълбите. Със затворени очи остави сетивата си да предвкусват очакваното удоволствие. Стъпките му звучаха твърдо и уверено. Сара му се доверяваше. Едва когато я положи нежно на леглото и се пресегна да запали лампата, тя осъзна къде се намира: не в неговата стая, а в своята. Изглежда го въпросително, когато той се наведе над нея.

С изпънати ръце, подпрени на леглото, Джеф се удържа, доколкото можеше. Щеше да я целуне още веднъж — една дълга, запомняща се целувка — и да я остави на лишените ѝ от любов сънища. Но когато наведе глава, тя посегна към него и, пряко волята си, той се видя седнал на леглото. Обхвана с ръце гъвкавото ѝ тяло. Устните ѝ бяха толкова меки, отвърщаха на всяко негово движение подобаващо и изкусително. Една целувка... Щеше да я удължи още малко.

За Сара моментът бе влудяващо изтънчен. Напрежението в тялото на Джеф само усилваше собствената ѝ възбуда, което на свой ред изтръгваше от него още по-бурна реакция. Когато усети как ръцете му неспокойно бродят по гърба ѝ, изви тяло и се притисна още по-плътно към него, търсеца същия пълен контакт. Телата им бяха в съвършен синхрон, в хармоничен екстаз. Ръцете ѝ следваха извивките на мъжествено широките рамене; неговите ръце се спускаха и издигаха от раменете до закръглеността на ханша ѝ. А през цялото време устните им оставаха съединени в странна безизходност.

Една целувка, една милувка — само толкова искаше. Като изви нежно тялото ѝ назад и я положи бавно на леглото, Джефри обхвана лицето ѝ с длани, а после ги плъзна надолу към изящната извивка на шията ѝ. Можеше да почувства бързия тътен на сърцето ѝ, да види, изписана на лицето ѝ, степента на възбуда, до която я бе довел. По раменете му личаха следите от ноктите на побелелите ѝ пръсти, а неговите собствени трескаво разкопчаваха едно след друго копчетата

на блузата ѝ. Целуна я още веднъж, когато отмахна фината материя, а после се отдръпна, за да я погледне.

— О, Сара — изрече с дрезгава въздишка. Ръцете му започнаха да се движат по нея, моделирайки гърдите ѝ с длани. Дантелата на сутиена ѝ беше нежна като нея, копринената чашка почти толкова гладка, колкото и кожата ѝ. Приведе се напред и докосна с устни нежните заоблености. Те се издигнаха от поетата въздишка и това го влудяваше, както и нейните гърлени думи на възбуда.

— Точно така, Джеф... Да!... — Сара прекара пръсти през косата му и го притисна още по-плътно към себе си.

В този миг двамата бяха истински и наяве женени.

Тя искаше той да вземе всичко от нея. Нямаше голямо значение, че това тяло случайно беше нейно собствено. Насладата беше в отдаването, изцяло и безвъзвратно.

Джефри почувства как започва да губи контрол и се опита да се отскубне. Но желанията на тялото му лесно надвиха тези на ума. Устните му се плъзнаха по-надолу, гладни за мекотата на гърдите ѝ. А и ръцете ѝ се плъзгаха изкусително под пуловера му. Кожата му изгаряше от нейното докосване. Той безпомощно копнееше за още; подавайки се на желанието, отдели си още една минута.

Когато сръчно разкопча сутиена ѝ, Сара изпусна въздишка на желание. Почувства хладината на въздуха, после, когато ръцете му се върнаха по тялото ѝ, невероятна топлина. Те проследяваха нейната закръгленост, описваха изучаващо кръгови движения, все по-малко и по-малки, приближавайки се с всяко докосване до еротичната зона на зърната.

— Моля те... — прошепна нетърпеливо тя и бе възнаградена, когато твърдите възглавнички на палците му погалиха изтръпналите връхчета. Прехапа устни от електричеството, което прониза тялото ѝ; затвори очи от силата му; стисна още по-здраво ръцете му. Мускулите му потръпнаха от нейното докосване, но тя едва ли забеляза. Нито пък видя сянката на безпокойство, коя то премина през лицето му.

Достатъчно, каза си Джеф, но ръцете му продължаваха с интимните докосвания, сякаш магнетично привлечени от плътта с цвят на слонова кост. Наведе се към нея и целуна леко едното зърно... само веднъж... но това беше като троха за човека, който умираше за любимия си сладкиш. Още една целувка. Прокара език по малкото

втвърдено зрънце. Отвори устата си и го пое изцяло. Как изобщо можеше да спре, когато тя го подканяше тъй нежно да продължи?

Той искаше още, също както и тя. С леко движение на тялото Сара го отблъсна и го накара да седне. Изправи се пред него и свали пуловера му. Под него я чакаше горещата, стегната гръд.

Докосна го очаровано и почувства как той потрепери.

— Сара... — рече предупредително с дрезгав глас, но предупреждението му бе отправено към самия него. Цялото му тяло гореше. Не след дълго нямаше да бъде в състояние да мисли за нищо друго, освен за желанието си да потъне пак в нея. — Сара, не... — хвана ръцете ѝ за китките и ги отстрани със сила от гърдите си. — Достатъчно!

Очите ѝ уплашено се разшириха, а гласът ѝ не бе нищо повече от беззвучно дрезгаво хриптене.

— Какво има, Джеф?

— Не това имах предвид, когато те помолих да се омъжиш за мен.

— Какво? — откъснала се от смътната обител на страстта, сякаш не можеше да схване думите му.

Той стисна зъби, пряко изкушаващата нейна безпомощност и собственото си разочарование.

— Казах, че отидохме твърде далеч — Сара продължаваше да го гледа неразбиращо. — Трябва да спрем.

— Ти си ми съпруг, Джеф!

— На хартия — и за пред съда. Споразумяхме се. Ти получаваш клона си на Западното крайбрежие, аз — съпруга за една година.

Говореше бързо, набивайки думите в собствената си глава.

— Важна е показността. Не съм се пазарил за... това.

Онова, за което не се беше пазарил, бе това да я желае толкова отчаяно, както сега. Всъщност, бе изумен, че е успял да спре.

— Но ти беше този, който говореше колко хубаво било...

— А ти — за това колко фалшиво ще бъде — процеди през зъби той.

— Джеф... — опита се тя да се възпротиви, но той пусна китките ѝ и се изправи, най-после овладял се напълно.

— Не, Сара — каменният му израз не търпеше възражения. — Ти беше права. Аз мога да чакам. Освен това, трябва да хванеш

самолета си рано сутринта. Мисля, че трябва да се опиташ да поспиш. Чака те дълъг път — грабна пуловера си и ѝ обърна гръб, за миг оставяйки пред погледа ѝ само широкия си загорял гръб, а после — нищо.

Със затварянето на вратата Сара се разтрепери по начин, който нямаше нищо общо със страстта, а единствено с отчаянието. Собствените ѝ думи, изречени в момент на слабост, се вселиха отново в съзнанието ѝ. Малка бе утехата, че Джеф изглежда склонен да уважи нейното твърдение, че без любов актът на правене на любов би бил изпразнен от съдържание. Малка бе утехата, когато толкова го обичаше. Винаги го бе обичала; винаги щеше да го обича. Обикнала го беше още по времето на онази първа седмица в Сноумас; обичаше го дори през двете години на брака им, когато всичко стремително вървеше към пропастта; да, дори и през осемте години на раздяла. Защо иначе бе склонила да приеме второто му предложение за женитба, ако не за да бъде до него?

Без любов актът на правенето на любов щял да бъде фалшив. Но тя говореше за него. Той беше този, чието емоционално обвързване не достигаше, не тя!

Току-що бе казал, че може да чака. Да чака — докато годината изтече и бъде свободен да се утеша с друга ли? Защото той я желаше. Сигурна бе в това. А тя можеше да го задоволи; в това също беше сигурна. Но една година на разочарование? За това ли се беше договорил с нея? Това ли я очакваше?

Беше точно така, както се бе опасявала в онази нощ след погребението. Едно напомняне за това колко добре си пасваха телата им, и тя отново го бе пожелала. И щеше да продължава така, както преди толкова години. Шест месеца след първоначалната им женитба тя вече знаеше, че е обречена. Но се бе държала за нея. Защо? Защото го обичаше и не можеше да понесе мисълта да го остави да си отиде. Последвалото решение да си тръгне и да го напусне бе взето едва когато самата женитба бе станала непоносимо бремене, когато на карта бе поставено оцеляването ѝ като човешко същество. И тя трябваше да сваля от себе си пелерината на семейство Паркър, която я задушаваше.

Сега обаче ситуацията бе по-различна. Сара бе човешко същество с независим живот. При все това, обещала му бе една година — всъщност, тя искаше тази година с него. Но имаше ли някаква

надежда? Можеше ли да дръзне да се надява, че ще улови онова, което имаха помежду си в малкото бунгало на Сноумас? Не знаеше. Просто не знаеше!

Нощта ѝ донесе малко сън и още по-малко отговори на въпросите, които я вълнуваха. Когато най-после се измъкна от леглото в понеделник сутринта, бе доволна да приключи с безкрайните размишления. Не се надяваше много-много на присвиването на сърцето си, когато нежно целуна Лизи за довиждане, или на тишината, натежала от неизречени мисли, която изпълваше малката кола на Джефри по пътя за летището. Оставила всичко, освен дамската си чанта у дома, тя запротестира отново, че няма нужда от изпращач. Но той отново пренебрегна думите ѝ. Сега обаче, изглежда, имаше причина за това да чака с нея. С ръка, леко поставена на раменете ѝ, Джефри я насочи към два стола малко встрани от основната тълпа туристи. Когато тя се настани удобно, също седна. А когато най-накрая отвори уста, с нисък глас, предназначен само за нейните уши, Сара не се изненада от избора му на тема за разговор.

— За снощи...

— Моля те, Джеф. Нека просто да забравим.

Омръзнало ѝ беше да разсъждава. Някъде посред нощта бе загубила гледната си точка. Той обърна лице към нея.

— Не мога да направя това, а и се съмнявам, че и ти можеш — той, разбира се, имаше право. Тя се заслуша по-търпеливо. — Опитвам се да улесня и двама ни, Сара — даже за собствените му уши това звучеше абсурдно, предвид разочарованието, което изпитваше в този момент. Но беше посветил на тези мисли часове, прекарани в агония. — Имаме една година заедно. След това всеки ще тръгне по пътя си. Както разбирам аз нещата, би било разумно да сведем до минимум обвързването...

Сара отново го прекъсна.

— Но как можем да направим това? Искам да кажа, бракът е обвързване. Той е съпричастност, независимо дали го желаем, или не. Миналата седмица се опитах да ти кажа...

— А аз се опитах да ти кажа, че това не е обикновена женитба. Имаме си уговорка — потърка палец по останалите, свити в юмрук, пръсти. — Както изглежда, ще ми се стовари проблем върху главата, когато Лизи се привърже към теб, а ти отлетиш.

Сара се втренчи в него, дочула някакво обвинение, което не можеше да допусне.

— Както направих преди. Това ли се опитваш да ми кажеш?

Той премести погледа си към приближаващия самолетен екипаж и въздъхна.

— Ако съм прозвучал така, моля да ме извиниш. Бях много ядосан, когато ме напусна предишния път. Но ти имаше право. Сега мога да разбера това.

Признанието му се изтръгна с мъка от устата му. Изви глава и я погледна.

— Ако беше останала с мен, никога нямаше да станеш човекът, който си сега.

— Постигнахме съгласие поне по този въпрос — неохотно промърмори тя.

Джефри се облегна назад, явно изтощен.

— Виж, наистина не искам да се караме. Всичко, което искам, е да направя тази година поносима...

Острата болка в сърцето накара Сара да скочи на крака.

— Трябва да тръгвам. Вече започват да се качват на борда. Довиждане, Джеф.

— Сара... — той скочи на крака, но тя се обърна и уверено се понесе към изхода. — Сара! — извика я за последен път, но тя отказа да го забележи. Последното нещо, което искаше, бе той да види сълзите в очите ѝ, да разбере колко много я е наранил.

Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато чакаше на опашката с билет в ръка, молейки се Джефри да не приближи. Прехапа устни и преглътна с мъка сълзите си. Опита се да мисли за нещо, за каквото и да е, което да ѝ помогне да сдържи сълзите да не рукнат по бузите ѝ. Когато най-после се озова на борда на самолета, седна на мястото си до прозореца с изглед към терминала, притисна ръка към устните си и погледна назад. Но погледът ѝ се замъгли и тя не можа да различи високата фигура, която стоеше там и се опитваше да разтълкува болката в очите, появила се преди Сара да си тръгне тъй внезапно.

Докато я чакаше в четвъртък сутринта на същото място, продължаваше да гадае. Беше се тревожил за нея от понеделник насетне, даже ѝ се бе обадил по телефона, за да се увери, че не е

променила плановете си. Разговорът сякаш бе записан на касетофон, толкова добре си спомняше всяка дума.

Телефонът беше звънял пет пъти, преди тя да вдигне слушалката.
— Сара?...

Последвала бе кратка пауза и после едно тихо „Да?“.

— Обажда се Джеф. Да не те обезпокоих? — беше пресметнал времето на обаждането си така, че в Ню Йорк да бъде вечер, краткият интервал между работата и съня.

— Не, не — отвърна меко тя. — Тъкмо довършвах няколко проекта за едно шоу през януари.

— Шоу?

— Всъщност, бенефис. Аз осигурявам бижутата, които се явяват аксесоари на облеклата. Едно от тях ще бъде разиграно на лотария. Останалото ще бъде част от колекцията на Вендел.

— Звучи добре — това, което наистина звучеше добре, бе фактът, че в гласа ѝ нямаше и следа от нараненост и тя явно се бе издигнала над тези неща. Той се поколеба, а после каза с дълбок глас: — Как си?

— Добре. Заета — гласът ѝ отново прозвуча по-меко. — А ти?

— И аз. — Че беше зает — вярно, ала добре — това беше под въпрос. Но каква вреда можеше да нанесе една благородна лъжа?

— Лизи добре ли е?

— Да, чудесно — не можа да се сдържи да не се усмихне. — Просто е очарователна. Пълзи навсякъде, изправя се, когато може. Толкова е сладка... Опитва се да ходи насам-натам, като се държи за мебелите, но хич не може да направи първата крачка, без да се изтърси на земята.

Сара се бе разсмяла от удоволствие, съпреживявайки разказаното.

— Вече ѝ е време, нали? Кога, всъщност, прохождат бебетата?

— Според педиатъра — в близките дни.

— Ти ли се консултира с него?

— Заведох Лизи при нея вчера.

Сара отново се бе засмяла и Джеф се бе почувствал много по-добре.

— Извинявай. Предполагам, че трябва да преодолея собствените си стереотипи.

— Няма проблеми. Тя наистина е мила жена.

— Млада и красива?

— Омъжена и майка.

Това въздишка на облекчение ли беше? Но бе отминала толкова бързо, че никога нямаше да узнае със сигурност.

— Звучи добре квалифицирана. Лизи харесва ли я?

— Мрази я. Креци всеки път, когато жената влезе в стаята.

— О, не! Защо?

Джефри се прокашля благоразположено.

— Мисля, че има някаква връзка с ваксинациите — нали знаеш, шарка, заушки и други подобни.

— Ооо! Тогава ще го прави всеки път.

И двамата се разсмяха, а Джефри се почувства великолепно. Но Сара продължи малко по-сдържано.

— Скоро идва рожденият й ден, нали?

— Единайсети декември.

— Една годинка. Паметен юбилей. Трябва да го отпразнуваме! Сигурна съм, че Алекс и Даян биха искали... — прекъсна рязко думите си.

— Всичко е наред, Сара. И аз си мислех същото. Алекс и Даян със сигурност биха вдигнали доста шум около рождения ден. Ще се погрижа да не й липсва нищо.

— Убедена съм — добави Сара, а после каза замислено: — Джеф?

— Да?

— Твоят адвокат работи ли по осиновяването?

Той кимна, забравил, че не може да го види, напразно опитващ се да анализира колебливостта в гласа й.

— Ще ни донесе предварителните документи в петък, за да ги подпишем. Става ли?

— Чудесно — тя замълча за момент. — Ти... казал ли си на някого, Джеф?

Той веднага разбра какво има предвид.

— За нас двамата? Да.

— А те... Какво казаха? — попита почти шепнешком Сара, учудвайки го с опасенията си. Бе я смятал за толкова самоуверена понастоящем. Нима това бе някаква следа от предишната й несигурност?

— Зарадваха се за нас — отвърна смело той, като не желаше нищо друго, освен да възвърне увереността ѝ. Странно, но бързо започваше да свиква с тази нова, по-уверена жена.

— Доволна съм.

— Ами ти, Сара? Видяха пръстена, нали?

Това бе една препратка към проведения между двамата разговор от миналия уикенд. Сара веднага схвана за какво става въпрос и каза с устни, разтеглени в усмивка:

— Да, видяха пръстена.

— Е, и какво казаха?

Разсмяха се тихо.

— Едва ли искаш да узнаеш.

— Напротив, искам — тъй пълно се наслаждаваше на непринудеността на разговора им, че се чувстваше способен да понесе всичко. — Кажи ми!

В гласа ѝ звучеше хумор, който смекчаваше думите ѝ.

— Казаха: „Ти си се какво?“ Звучи ли ти познато?

Той кимна.

— Майка ми.

— Точно така.

— Неприятно ли им беше? — сега бе негов ред да звучи колебливо. Последното, което искаше, е да настрои нейните служители против себе си. Нима позициите им се бяха завъртели на сто и осемдесет градуса?

— Не толкова недоволни, колкото изумени. Бяха започнали твърдо да вярват, че не се интересувам от брака.

— И ти, разбира се, им каза колко много са грешали.

— Разбира се.

— И свестиха ли се най-накрая?

Нарочно го бе накарала да изчака за отговор няколко секунди; сигурен беше. Но нищо не можеше да го настрои против нея. Беше заслужила този момент след всичко, което беше преживяла някога.

— О, да — въздъхна шумно Сара, — свестиха се. Донякъде помогна обяснението ми — срамежливо, естествено — че сме били женени преди. Внезапността на брака ни престана да ги шокира толкова силно. Но пък бяха длъжни да се свестят. Нямаха друг избор. Аз съм им шеф.

— Това помага понякога.

— И аз съм го забелязала.

— Ами... Другите?

— А, искаш да кажеш — приятелите ми, като в съпоставка с колегите?

— Да — трябваше да се пребори в себе си за запазването на равния си тон. — Онези, които те придружават на разни балове и благотворителни вечери.

— Не са чак толкова много — смъмри го тя, но той се съвзе бързо.

— Баловете или... мъжете?

— И двете! — изявлението ѝ отекна звучно от едното крайбрежие до другото.

— Тогава да вземем мъжете. Съобщи ли им, че вече не си свободна?

— Искаш да кажеш, дали съм се обадила на всекиго поотделно, само за да ги уведомя, че вече не са в списъка? Не — очарователно влезе в тон тя.

— Не? Защо не? Сара, нали ти казах, че аз ще бъда твоят... — даже и сега си спомняше ясно колко бързо се бе разпалил, макар следващите ѝ думи бяха съвсем резонни.

— Успокой се, Джеф, и ме изслушай. Не възнамерявам да седна със списък на приятели и познати в ръка и систематично да звъня на всеки един от тях, за да съобщя, че съм се омъжила спонтанно, под напора на моментно хрумване. — Гласът ѝ за първи път прозвуча твърдо. — Не е кой знае какво. И то — само за година, което определено не мога да им кажа — тъкмо когато бе започнал да се наежва, тя пое дъх и продължи по-меко. — Разбира се, обадох се на най-близките си приятели — мъже и жени. А и трябваше да отида на театър през уикенда с един човек; обадох му се и му казах истината, когато отмених срещата. С времето всички ще научат. Слуховете се разпространяват — или не си забелязал?

Беше забелязал, разбира се. Как можеше да не забележи, предвид броя на хората, които се бяха обадили през седмицата, за да споделят, че са чули новината, кулминацията на всичко бе партито, насрочено за събота вечерта, но той не ѝ го съобщи по телефона. Не събра нужния кураж. Освен това имаха да обсъждат други неща.

— Е, може да се каже, че вече си се погрижила за това — отговорът ѝ го задоволи напълно. — Между другото, работниците наистина напредват с къщичката.

— Наистина ли? — попита развълнувано Сара. — Да нямат някакви проблеми с разчитането на плановете ми?

На свой ред Джефри леко се засмя.

— Наистина, казаха нещо от рода на това, че скиците ти са леко отклонение от тези на нормалните архитекти.

— Мога да накарам моя човек да поработи върху тях. Той свърши отлична работа тук. Просто исках да подготвя нещо набързо за твоите хора...

— Всичко е наред, Сара. Те са съобразителни момчета. Ще се изненадаш, когато видиш как напредват. Събориха вътрешните стени и сега се занимават с осветлението...

— Вътрешните стени?... Не съм искала да си дават толкова труд. Едно просто обновление щеше да свърши работа. Може би наистина трябва да накарам Харис да нарисува нещо по-подробно!

— Сара, всичко е наред — успокои я Джефри, вживял се в ролята на силния мъж. — Слушай: защо не ми дадеш номера на архитекта си, а аз ще накарам предприемача да говори с него. Ще можеш да се срещнеш с предприемача в петък. Той ще работи тогава.

— О, Джеф, като говорим за петък — направих няколко обаждания и прегледах някои мостри. Тогава ще пристигне първата доставка. Аз... Надявам се, че нямаш нищо против.

— Да имам нещо против? Разбира се, че не. Казах ти да правиш с къщата каквото пожелаеш.

Гласът ѝ отново бе станал колеблив, почти извинителен.

— Не става дума за къщата, а за... стаята на Лизи.

Трябваша му няколко секунди, за да проследи мисълта ѝ. Когато успя, остана изумен.

— На Лизи... За стаята на Лизи! Нима работиш по този въпрос от Ню Йорк?

— Казах, че ще го направя.

— Но ти имаш толкова много други задължения.

— Това е също толкова важно. И въобще не е трудно. Тук има хора, с които съм работила — занимават се с тапети, килими и други такива неща. Всички са толкова ентузиазирани — както и самата тя.

Ясно и звънливо прозвуча в телефонната слушалка. — Открих идеалните тапети — на червени, бели и жълти шарки, пъстри и искрящи... Но може би най-напред искаш да ги видиш?

Зарадван от ентузиазма ѝ, Джефри побърза да пресече опасенията ѝ.

— Не, Сара — отвърна с доверие. — Разчитам на преценката ти. Избери каквото сметнеш за добре, а после ще изненадаш и двама ни.

— Такава е идеята. Пристига в петък.

— Как изобщо успя да го направиш? Искам да кажа, винаги съм мислил, че отнема време, когато поръчваш неща като тапети.

В Сариния глас звучеше гордост.

— Хората, с които работя, са прекрасни. Когато им обясних ситуацията, веднага телефонираха на свои познати от района на Залива. Мокетът ще пристигне от Лос Анджелис, но всичко останало е местно.

— Всичко останало — попита Джеф. Дори сега съвсем ясно си представяше как армията декоратори, понесли топове материали във всички посоки, ще направи десант на къщата.

— Ще видиш — кратичко отвърна Сара, а после бързо смени темата. — Джеф?

— М-м-м?

— Готово ли е всичко за утре?

— Аха. Ще бъдем в тесен кръг — само ние тримата.

— Горди няма ли да дойде?

И досега Джефри се чудеше как Сара има желание да види по-малкия му брат. Гордън бе един от многото, които бяха направили предишния ѝ живот тук непоносим.

— Не, не и тази година.

— Каза му, нали?

— Ъ-ъ, да. Не го прие много добре.

Но пък Горди никога не бе одобрявал стореното от Джеф. Първия път бе сметнал Сара за ловец на богатства. Сега беше по-благороден — просто бе предположил, че Джеф се е размекнал.

— О, Боже... — замислено произнесе тя.

— Ами семейството ти, Сара? Съобщи ли им новината?

Помълча, преди да отговори.

— Ъ-ъ, не. Просто не събрах смелост. Може би ще им се обадя през уикенда, ако намеря кураж...

Отчитайки това, което бе научил съвсем наскоро, Джефри не бе в състояние да я обвинява.

— Това би било добре, особено по празниците... Но само ако не се притесняваш. Бих искал да прекараш един приятен уикенд. Сара? — спомняше си как се бе поколебал, а после, преди да изгуби кураж, продължи. — Съжалявам, ако съм те обезпокоил в понеделник сутринта — измъченият поглед, който бе зърнал тогава, му тежеше на съвестта през цялата седмица.

Гласът ѝ прозвуча по-меко през разделящите ги километри.

— Няма нищо. Бях уморена. Не бях на себе си.

— Въпреки това, искам нещата между нас да вървят добре.

— Аз също — добави тя с толкова разнежен шепнещ глас, та той почти повярва, че говорят за едно и също нещо.

— В такъв случай... Ще се видим утре сутринта, нали?

Макар че очакваше едно просто „да“, получи удължение на разговора. Ако бе оставил въображението си да се развихри, можеше и да повярва, че тя нарочно е отложила края му.

— Съжалявам, че не можах да се измъкна днес, но полетите през уикенда са запълнени за месеци напред. Само благодарение на една услуга се сдобих с място за сутрешния самолет.

— Още един приятел?

Изобщо не би се изненадал. Много лесно можеше да си представи как Сара привлича тълпи от обожатели. Като например госпожа Флеминг, която не бе престанала да говори за „новата госпожа“. „Изискана, но без да е надута“, така я беше характеризирала. Явно закуската в кухнята силно я бе впечатлила.

— Да, приятел — Сара сякаш се бе усмихнала в телефонната слушалка. — Тя работи за авиокомпанията.

— Тогава, моля те, благодари ѝ от името на всички ни.

— Така и ще направя.

— Е, до утре.

— Да.

— Приятни сънища.

— И на теб.

Джефри се раздвижи пред прозореца, докато гледаше как каца самолетът ѝ. Преживя отново топлото, уютно чувство, което разговорът им по телефона бе предизвикал у него. Разбираха се толкова добре от разстояние... Нима беше заради предпазната бариера на километрите, или, както гласеше старата поговорка, разстоянието сближава сърцата? Наистина очакваше с нетърпение да я види, повече, отколкото му се искаше да признае пред себе си. И да, наистина, бе спал добре миналата нощ — по-добре, отколкото през много други нощи напоследък.

Този път Сара беше сред първите пътници, слезли от самолета. Бе избрала нарочно мястото си и се бе чувствала нетърпелива въпреки измъчвалите я през седмицата мисли. Когато зърна тъмнокосата глава на Джефри, сърцето ѝ подскочи. Когато очите им се срещнаха, запрепуска бясно. Но когато най-после застана лице в лице с него, за момент изгуби ума и дума. За щастие, Джеф се владееше по-добре.

Хвана нежно ръцете ѝ над лактите и остана за момент така, като ѝ се усмихваше от височината на ръста си.

— Здравсти.

Сара се помъчи да изрече едно „здравей“ в отговор. Не беше лесно, предвид дълбокия му тембър, разконцентриращия изкусителен поглед и трапчинката на дясната му буза, която се появи с усмивката му — камо ли за доловимото движение на пръстите му по ръкавите блейзера ѝ от туид.

— Как мина пътуването?

— Чудесно — пое си шумно въздух Сара.

— Появи се навреме.

— Полетът мина гладко.

Усмивката му, както и нейната, не слизаше от устните му.

— Честит Ден на благодарността.

— И на теб, Джеф.

Той задържа поглед върху нея миг по-дълго от обикновено.

— Дали да не им направим малко шоу?

— На кого? — попита, неспособна да свали очи от него. Той вдигна брадичка с жест към застаналите наоколо хора.

— На всеки, който гледа. В края на краищата — наведе се към нея и добави с кадифен глас, — нали сме женени.

— Ами такива сме — прошепна тя с полуразтворени устни, готови да посрещнат неговите.

Почувства как ръцете му я стиснаха по-силно, а нейните се плъзнаха под якето и обхванаха гърба му. Но най-вече почувства топлото посрещане на целувката му и с готовност ѝ отговори. Когато най-накрая Джефри се отдръпна от нея, почувства замаяност, която отмина, щом той сложи ръка на рамото ѝ и я придърпа в крачка до себе си.

— Багаж? — попита меко той.

Тя поклати глава.

— Добре. Да тръгваме.

И така, потеглиха към къщи в атмосфера на доброжелателност, която бе на светлинни години от изпълнената с тревоги седмица, преживяна от Сара. Всеки път, когато си повтаряше думите му: „Всичко, което искам, е да направя тази година поносима“, сърцето ѝ се късаше. Не само заради думите — ами гласът му... Примирение, изтощение, безразличие — какво значение имаше? Кое и да е от тези чувства бе диаметрално противоположно на любовта, която изпитваше.

Макар че не си бе позволила да се надява, беше се изненадала приятно, когато той се обади. Повече от приятно изненадана — направо възхитена от постъпката му. О, да, беше си казала, просто се е почувствал зле, задето се е държал малко грубо. Но фактът, че си бе направил труда да позвъни, беше... нещо, все пак. А и сега, след нежната целувка на летището и мили погледи сегиз-тогиз по време на пътя, се почувства отново изпълнена с надежда. Празничният уикенд се очертаваше дълъг и тя бе решена да му се наслади. По дяволите, къде другаде можеше да бъде, ако не и тук, при Джеф?

— Какво щеше да правиш в Деня на благодарността, ако не се бе случило това с нас? — попита Джефри като ехо на собствените ѝ мисли, докато шофираше.

— О, не зная. Сигурно щях да прекарам деня с приятели. В Манхатън има доста самотни птици като мен, тъй че не е трудно да се намери компания.

— Никога ли не се връщаш вкъщи?

— Връщам се, един-два пъти — погледна разсеяно през прозореца. — Но пък толкова съм заета, че ми е трудно да ходя чак

дотам.

— Но дойде дотук — упрекна я той.

Тя вдигна глава.

— Различно е! — после замълча, сведе поглед, попипа златната халка на пръста си и отново погледна навън. — Предполагам, че си прав. Бих могла да ги навещавам по-често. Но се чувствам неудобно. Сякаш с напускането ми на Демойн преди десет години сме скъсали връзката окончателно. Пиша им доста често. На хартия е някак си по-лесно — нямаше смисъл да се разпростира върху опитите си да им изпрати пари. Инатливата им гордост си беше неин проблем, не негов.

— Виждаш ли се изобщо с братята и сестрите си?

Тя поклати глава.

— Не много често. Понякога, когато някой от тях минава през Ню Йорк, се срещаме за обяд или за вечеря. Обичам да ги виждам, но те имат свой живот.

Джефри понижи глас.

— Сигурно ти липсват.

— Така е — отвърна, без да се замисли, тя. — Бяхме много близки като деца. Нищо не сближава толкова едно семейство, както моментите на криза, а ние живеехме така в продължение на години — Сара въздъхна. — Но сега нещата са се успокоили. Баща ми е пенсионер, ние всички сме самостоятелни. Макар че наистина ми липсват.

— Тогава — вметна Джефри ободрително — ще трябва всички ние да се постареем да те забавляваме през уикенда, за да не изпадаш в меланхолия.

Така и направиха — той и Лизи. Карин бе освободена за празника, а госпожа Флеминг трябваше да я замести, докато се върнат Джефри и Сара и поемат пълноправните си роли на родители.

Започна се с обед от печена пуйка, поднесен в късния следобед на четвъртъка, а Лизи в своето високо столче хапваше по мъничко почти от всичко, което ядяха и те. Продължиха с оглед на къщичката, светкавична размяна на идеи по отношение на плана за ателието на Сара, удължена игра на къпане с Лизи. За изненада на Сара, Джефри се справяше с пеленките също толкова сръчно, колкото бързо се ориентираше за местонахождението на бебешката пудра, миниатюрните нощнички и четките за коса.

— Много те бива — развеселено го похвали тя. — Наистина се чувствам като новак тук.

— Напоследък имах повече практика — обясни Джефри, като прекара нежно четката през златистите руси къдрици.

— Трябва да си доста зает — връщаш се от работа и се грижиш за Лизи, водиш я на лекар и така нататък... Откъде намиращ време за всичко?

В погледа му се четеше подигравателен укор.

— Май не си достатъчно еманципирана. Това, което върша, не е по-различно от онова, с което трябва да се справя всеки работещ родител. Ако нещо е от значение за теб, намиращ време да го правиш.

Сара би се замислила над думите му и техния подтекст, ако Джеф рязко не бе изоставил темата. Като настани Лизи върху тоалетката, той изгледа със задоволство резултата от свършената работа. Малката сръчно го сграбчи за ризата и се изправи на крачка. Присъедини се към диалога с нечленоразделен поток от срички, неразбираеми за никой друг, освен за самата нея.

— Нищо ново — подразни я Джефри, като се включи в играта. — Каж ми нещо, което не знам.

Когато детето продължи да прави тъкмо това, Сара не може да сдържи смеха си.

— Изглежда така, сякаш знае точно какво казва. Само да можем да я разберем!

— Звуците са налице. Трябва само да ги подреди. Ето, Лизи — той взе гуменото пате, което бе донесла със себе си от ваната, и го протегна подкупващо пред нея. — Пате. Можеш ли да го кажеш? Пате.

Малкото момиченце нетърпеливо посегна към играчката си.

— П-п-п-п...

— Браво! Голямо момиче! Какво ще кажеш за това — наведе се и вдигна една ярко цветна гумена топка. — Топка. Топ-ка.

Когато Лизи вдигна патето във въздуха с едно доволно па-па-па, Сара съвсем се разтопи от умиление. Но Джеф беше неуморим. Преди да се усети, той прехвърли ръка през рамото ѝ, сръга я леко в ребрата със свободната ръка и я придърпа към себе си. Но не изпускате Лизи от поглед.

— Са-ра — бавно и отчетливо произнесе името ѝ. — Сара.

Лизи я погледна, ухили се и възторжено занарежда: Та-та-та-та. После се опита да галопира върху тоалетката, преди да се изтърси по дупе. Когато начупените ѝ устнички потрепериха, Сара бързо посегна към нея и я взе в прегръдките си.

— Няма нищо, сладурчето ми — каза с майчински тон тя, притисна детето към гърдите си и пристъпи към люлеещия стол. — Все някой ден ще успееш. Всички ние сме го направили — настани се на стола и бавно се залюля напред-назад, хипнотизирана от сладката бебешка миризма на детето в ръцете си и топлината на телцето му. Лизи остана спокойна няколко минутки, а после вдигна глава и гордо дръпна кичур от Сарината Коса. Сара изимитира силна болка. — Олеле! Ама тя си е закрепена там, момичето ми.

Детето се ухили, дръпна кичура още няколко пъти и за награда рече: Са-са-са-са... Сара бе напълно доволна.

Освен това се чувстваше и изтощена. Когато се изтърколи десет часът, след една приятна вечер, прекарана в игра на табла с Джеф, тя се извини и се отправи към стаята си. Джеф не направи опит да я последва, за което, всъщност, беше благодарна. Денят мина просто прекрасно. Но колкото и да ѝ се искаше да прекара нощта в ръцете му, за нищо на света не би повдигнала въпроса. Бяха успели да постигнат временно примирие. И беше доволна да остави нещата така.

Както стана, това си беше истински късмет — да успее да подремне, колкото можа. Защото петъкът бе напрегнат и изтощителен: с пристигането на доставките от мокети, тапети, осветителни тела и мебелировка; с работниците, на които трябваше да се показва пътя от къщата до по-малката къщичка и обратно, а и с Лизи, кацнала в ръцете ѝ през цялото време.

— Защо не оставите малката при мен — бе предложила госпожа Флеминг, защото Джефри беше в офиса, а и сякаш всичко се струпваше наведнъж.

Но Сариният ентузиазъм не спадаше.

— Ако работниците преместят старото ѝ креватче в някоя от стаите — защо пък не в моята — за да я сложа да подремне малко по-късно, ще се оправим. Докато е заета с наблюдаването на работата, аз мога да контролирам нещата.

Всичко мина неочаквано гладко. Лизи беше предоволна да я носят на ръце, а Сара — да се осведомява, да насочва и да прави

предложения. Едва с напредването на деня изтощението ги повали. Когато Джефри най-после се върна късно следобед, откри и двете жени на живота си да спят здрав сън, Лизи в своето креватче, а Сара — в леглото си наблизко. Той остана дълго да се любува на гледката, а после седна до Сара на леглото и нежно я целуна по бузата. Тя се събуди стресната, седна в леглото и почувства вина.

— Съжалявам, Джеф — прошепна тя, като бързо извърна глава към Лизи, за да се увери, че е добре. — Не очаквах да заспя така. Мислех само да полегна малко и да я наглеждам... — Джефри я прекъсна с една дълбока целувка, която остави и двамата без дъх. — А за какво беше това? — пое си въздух най-накрая, доволна, макар и озадачена.

— Това — прошепна дрезгаво той — е защото изглеждаш толкова неустоима, колкото и тя — кимна с глава по посока на детето. После се приведе към нея и пое устните ѝ в своите по-нежно, по-настойчиво и по-изкусително.

— А това? — някак си успя да го попита, когато устните им се разделиха най-накрая.

— Това е за всичко друго, което притежаваш, а тя няма... все още.

— С ласкателство ще стигнеш далеч.

— Така ли? — искрата в очите му накара сърцето ѝ да забие неравномерно. — Тогава, ако ти кажа колко изключително красива, умна и предприемчива си, ще се... съгласиш ли да дойдеш с мен на едно парти у семейство Шипли утре вечерта?

СЕДМА ГЛАВА

Затаи дъх, а в гласа му не бе останала и следа от чувството за хумор. Сара винаги бе ненавиждала партитата. Никога не бе харесвала обкръжението му. Но тези хора бяха неговите приятели, а намеренията им бяха добри. Ако само можеше да им даде още един шанс...

— Би било прекрасно — отвърна Сара с усмихнато изражение. — Какъв е поводът?

Джефри се вцепени.

— Ами-и-и... — прокашля се. — Когато Джон научи, че сме се оженили, реши, че се полага да го отпразнуваме — поколеба се. — Помниш Джон и Ребека, нали?

— Как бих могла да ги забравя? — потръпна тя, но в гласа ѝ определено звучеше и някаква шеговитост. — Имат великолепна стара къща с прекрасен вътрешен двор отзад — където обичах да се оттеглям и да съзерцавам луната сам-сама. Беше тъмно и уединено, никой не можеше да ме види...

— Сара...

— А ти къде си мислеше, че съм? — престори се тя на засегната. — Или въобще не съм ти липсвала.

Джефри предпочете да не отговори, поне не и на последното твърдение.

— Сега няма да можеш да го правиш.

— Напълно си прав. Доста мразовито ще е да е навън по това време на годината.

— Не това имах предвид...

— Ш-ш-ш-т! Ще събудиш бебето.

Очите му се присвиха изпитателно при вида на самодоволната ѝ усмивка.

— Май се забавляваш, а?

Така беше, а той не можеше да го проумее напълно. Бе очаквал някаква неохота, леко колебание от нейна страна. А тя изглеждаше като олицетворение на задоволството. Като връх на всичко, носеше

джинси и грубо плетено поло, с които беше много секси. И с тази коса, разрошена точно колкото трябва, със сънливото изражение в очите...

Сара предусети какво ще стане и протегна ръка да го възпре, но дланта ѝ просто подпря гърдите му, когато той я притисна към леглото.

— Джеф, бебето!

— То спи. Ще пазим тишина.

— Какво искаш да кажеш с това „ще пазим тишина“?

— Само една-две целувки. Никакъв шум.

— Но, Джеф... — той отново я прекъсна, отново с устни. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да му се наслади и тя го стори с удоволствие. Бебето, макар и спящо, беше като гувернантка, оставена да ги наглежда. Безмълвното му присъствие бе като паметник, символизиращ целта на женитбата им.

Но нима детето можеше да се съревновава с привлекателния, чаровен мъж за вниманието на една жена, особено когато спеше, а мъжът бе буден и изпълнен с желание? А когато устните му галеха нейните така съблазнително, не ѝ оставаше нищо друго, освен да се превъплъти в страстната жена, събудена от ласките му.

— М-м-м, устните ти са винаги тъй сладки — прошепна той, но не ѝ остави време да отговори, понеже ги пое отново в своите с нарастващо нетърпение, което не оставяше съмнение за вкуса му.

Сара изви тялото си под тази неочаквана атака, като искаше да го отблъсне, но не беше в състояние да направи нищо друго, освен да обвие ръце около врата му и да го придърпа още по-плътно към себе си. Самата тежест на тялото му, което я притискаше, ѝ действаше възбуждащо толкова, колкото и нарастващото нетърпение, което усещаше у него. Позволи на ръцете си да изследват стегнатите мускули, очертани под ризата му, а когато той се привдигна, отново погали гърдите му.

Очите му поглъщаха ненаситно лицето ѝ, поруменяло от любов, а гласът му прозвуча нисък и плътен.

— Как успяваш да изглеждаш така, след като си прекарала деня с Лизи и работниците?

— Изглеждам ужасно!

— Ужасно секси, да го вземат дяволите! — изруга той и я целуна ожесточено. Извърна се и легна настрани, като положи длани върху бедрото ѝ и бавно, сантиметър по сантиметър, ги плъзна нагоре. Сара

усети как в тялото ѝ се надига топлина под нежния натиск на ръката му, която премина от бедрото към ханша, после през талията към набъбналите връхчета на гърдите ѝ, към шията ѝ. Неспособна да понесе изтезващото разочарование, което я чакаше, тя хвана поривисто ръката му и я задържа под брадичката си. С нежна целувка по дланта, срещна очите му.

— Моля те, Джеф. Не продължавай. Не мога повече.

— Ти ли не можеш повече? — прозвуча стържещият му глас, а после той сякаш се стресна от думите си, бавно седна на леглото и се опита да оправи вратовръзката си, преди да размисли и да я свали. Погледна я объркано, сведе очи към килима, оправи разсеяно вратовръзката си, а после вдигна очи отново и погледна Сара.

— Но ще дойдеш с мен на партито, нали?

Сара почувства как сърцето ѝ спря за момент. Понякога Джефри толкова я объркваше! Например сега — с тази война между страстта му и въздържаността. Знаеше, че той я желае и при все това можеше да се изключва като по команда. Нима така бе тогава, когато чувствата нямаха нищо общо? Но пък нали откакто бе дошла, се разбираха толкова добре? Нима наистина не се чувстваше обвързан с нея, или пък се бунтуваше тъкмо срещу нарастващата си обвързаност?

Не можеше да намери отговор на тези въпроси. Що се отнасяше до неговия въпрос, ситуацията беше различна.

— Разбира се, че ще дойда на партито — отвърна меко Сара. — За мен ще бъде удоволствие.

Ако Джефри беше учуден от безкрайното спокойствие, с което тя бе приела поканата, още повече бе изумен от безукорното ѝ държание по време на самото събитие. От някогашната ѝ нервност преди подобни събирания нямаше и следа. Беше в добро настроение в събота сутрин, преливаше от прекрасно разположение на духа следобеда и излъчваше безкомпромисна самоувереност, когато по-късно се спусна по стълбите, облечена в дълга рокля от черен сатен, поръбена в бяло по деколтето, талията и около китките, което ѝ придаваше шикозна елегантност.

— Изглеждаш добре — изрази одобрение Джефри, а очите му компенсираха бледостта на твърдението с дълбок сив блясък на възхита.

— Ти също — отвърна на комплиента Сара, отчитайки подобаващо черния официален костюм и снежнобялата риза, както и начина, по който прилягаха на издължената, спортна линия на тялото му. Когато се приближи, забеляза следите от влага по косата му, извънредно гладко избръснатите страни, едва доловимия ненатрапчив мирис на афтършейв, всички те усилващи представата за бликаща мъжественост, с която трябваше да се справя.

Едва бе започнала да възстановява нормалния ритъм на пулса си, и той се пресегна да докосне творението от злато и слонова кост на ушите ѝ.

— Прекрасни са, Сара. Подхождат идеално на роклята — и на теб.

Тя попипа китката си и прокара пръсти по гривната, която бе в комплект с обеците.

— Проектирах ги за едно шоу миналата пролет, а после се влюбих в роклята и трябваше да имам това съчетание — усмихна се смутено. — С тях се чувствам много елегантна.

За секунда — само за секунда — Джефри си припомни момичето-жена, която бе срещнал за първи път. Тя се прехласваше по гардероба, който бе настоял да ѝ купи, и носеше всяка рокля така, сякаш една гънка ще я съсипе. Сега, в подобна придирчива рокля, Сара изглеждаше съвсем спокойна и, да, несъмнено елегантна.

Тази вечер той бе просто един от многото, които, най-меко казано, ѝ се възхищаваха. Когато пристигнаха бяха посрещнати с ентузиазизирано любопитство. Така, както Сара си спомняше много от присъстващите лица, помнеха и нея — и не бяха съвсем сигурни какво да очакват. С напредването на вечерта обаче любопитството отстъпи пред неприкритата изненада, която затихна накрая с финална нотка на благоговение. Сара Макрей Паркър във втория рунд помете като на шега обкръжението на Джефри в Сан Франциско.

Познавайки добре приятелите си, Джефри не можеше да сбърка. Макар че не остави задълго Сара сама, за да завърже разговор на четири очи, по мъжки, добре разчиташе посланието на погледите и чувстваше неизмерима гордост.

Сара триумфираше. Фактът, че държеше ръката му или го хващаше под ръка — а може би той я държеше, никой от двамата не знаеше със сигурност — през цялата вечер, бе не причината, а

следствието от проявата на изискани светски маниери пред приятелите му. Продължаваше да го смайва и фактът, че това бяха същите онези хора, които някога я плашеха тъй силно.

— Сара, помниш семейство Монако — Дан и Черил, нали?

— Разбира се — усмихна се благосклонно тя и протегна ръка на всеки от стилно облечената двойка. Дан и Черил бяха членове на клуба за голф, където беше преживяла не едно кошмарно изпълнение. — Как си, Дан? Черил, приятно ми е да те видя.

— Удоволствието е наше — каза първият.

— Поздравления — добави партньорката му. — Но трябва да ти кажа колко се радвам на тази новина. Имам една приятелка в Ню Йорк, която не спираше да ми говори за твоите бижута! А сега възнамеряваш да ги продаваш и тук, нали?

Сара лекичко се облегна назад, колкото да почувства топлата ръка на Джеф върху талията си.

— Главният офис ще остане в Ню Йорк. Но Джеф успя да ме убеди, че един клон на Западното крайбрежие би бил успешно начинание.

— За теб може би — подразни я Дан. — Колкото до мен, чудя се... Жена ми става неудържима, когато реши да прави покупки.

Като плъзна облечените си в ръкавица от креп пръсти в дланта му, Черил сбърчи шеговито нос.

— Не му обръщай внимание, Сара. Мисля, че това е фантастично. Бижутата ти са страхотни — изгледа обещите й. — Тези са от твоите, нали?

— Така е — вметна Джефри далеч по-смело, отколкото би казала Сара.

— Джеф, Сара... — домакинът им, повел още един гост, се приближи. Джефри побърза да изкаже почитанията си.

— Радвам се да те видя, Стю — здрависа се с новодошлия, а после се обърна към Сара. — Помниш сенатора, нали, скъпа?

Увлечена до забрава от играта на любовници, Сара усещаше вкуса на ласкавото обръщение, дори след като се обърна към сивокосия, елегантен Стюарт Явновски.

— Сенаторе, приятно ми е да ви видя.

— Удоволствието е мое, Сара — удивлението му би било комично, ако Сара не беше твърде добре запозната с причината. — От

доста време не сме се виждали.

— Да, наистина. Все още ли сте двигател на политическия живот в Сакраменто?

Възрастният човек се разсмя добродушно.

— Заедно с още цял екип... Само да бяхме с по-общи възгледи...

— Щеше да бъдеш отегчен до сълзи — подразни го Джефри. — Без никаква борба, какво удоволствие щеше да бъде това? — когато сенаторът просто повдигна вежди, Джефри стана по-сериозен. — Как е Елън? — извърна глава към Сара и обясни. — Оперираха я преди няколко седмици.

— Нищо сериозно — махна с ръка сенаторът уклончиво. — Но все още се чувства слаба и уморена, иначе днес щеше да бъде тук. Във всеки случай, изпраща поздравленията си.

— Джефри! — всички погледи се насочиха към приближилата се жена. — Какви са тези слухове, че си се оженил?

— Сара, не вярвам да познаваш Даниел Хауърд. Даниел — жена ми Сара.

Сара се озова лице в лице с истинска красавица, жена, от която си заслужаваше да ревнува, ако някога се стигнеше дотам. Но като усети лекото стисване на Джефри, ѝ протегна ръка.

— Как сте, Даниел? — попита я с приятен глас, съвсем неподготвена за отговора, който дойде мигновено.

— Чувствам се облекчена, като се убедих с очите си, че някой най-после е сложил юздите на този мъж. Духът му обитаваше женските фантазии твърде дълго. Сега, след като е излязъл от обръщение, просто ще трябва да се откажем — всички — от мечтите си.

— Какви ти мечти! — намеси се Джефри, напълно развеселен. — Твоите мечти са съсредоточени около един бивш защитник. А, ето го и него — към тях се присъедини непознат за Сара мъж, чийто гръден кош с размерите на гардероб навяваше смъртоносни асоциации, дори без да се брои вратът му на бик. — Сара, бих искал да те запозная с Том Крисчън. Том и аз играем хандбал заедно.

— Играем?... — едрият мъж повтори като шеговито ехо, а Джефри потърка брадата си.

— Хайде, Том. Не съм чак толкова зле.

— Направо са невъзможни — рече шеговито Даниел на Сара, като се облегна любящо на ръката на Том. — Постоянно са в това състояние на съперничество на терена, за да установят кой кого може да умори. Просто ги чакам да се сблъскат яко някой ден и май ще им бъде дотам!

Сара се засмя, като си представи картината, и прогони всяка мисъл за ревност от ума си.

— Може би си заслужава да бъде видяно.

— Трябва да дойдеш някой ден с мен — предложи Даниел. — Ще ми е много приятно да имам някой, с когото да си говоря. А може и да си измислим игра за самите нас. Понякога става много досадно — не чуваш нищо друго, освен грухтене!

— Добре, дами — намеси се Том. — Ако сте се позабавлявали достатъчно за наша сметка, може ли да ви предложи по едно питие?

Когато той изчезна заедно с останалите, приближи се една друга двойка. Доста по-рано Сара бе разпознала мъжа сред тълпата. Жената обаче бе съвсем различна от съпругата, която тя познаваше. Сякаш прочел мислите ѝ, Джефри наведе глава и прошепна в ухото ѝ:

— Тед Уестън. Филипа е номер две.

С едно пълно с разбиране кимване по посока на ориенталския килим под краката ѝ, Сара се усмихна. За случайния наблюдател съпругът ѝ току-що ѝ бе прошепнал някоя нежност; после ухапа нежно извитата ушна мидичка и вкуси тръпката на удоволствие, която се разнесе по тялото ѝ. След това се изправи и поздрави новодошлите.

— Как си, Тед?

— Чудесно! — възкликна другият мъж, като придружи думите си с енергично ръкостискане. — Но би трябвало на теб да задам този въпрос — премести поглед, а после се поколеба. — Сара?...

— Същата — отвърна тя с усмивка. — Приятно ми е да се срещнем, Тед.

— Сара — намеси се Джефри, — това е Филипа.

— Филипа — кимна Сара.

— Поздравления и на двамата — произнесе тихо младата жена, някак плахо, далеч не толкова уверена в себе си, както останалите. Сара предположи, че възрастта ѝ е някъде около средата на двадесетте, което я правеше значително по-млада от съпруга ѝ. Освен това, погледната отблизо, беше подозрително закръглена.

Едно време Сара би почувствала мигновена завист, граничеца дори с депресия. Сега обаче си имаше Лизи и тази вечер нищо не можеше да помрачи настроение то ѝ.

— На тебе също — каза с усмивка тя и повдигна вежди към издайническата заобленост на талията ѝ. — Кога се очаква?

Филипа се изчерви и сякаш инстинктивно постави ръка на корема си.

— Не преди март, за съжаление. Сякаш е минала цяла вечност, а едва сега започна да ми личи.

— Изглеждаш прекрасно, Филипа — вметна окуражително Джефри. — Как се чувстваш?

— Не много зле. Малко уморена понякога.

— Момчетата не ѝ дават мира.

Джефри отново сниши гласа си и обясни положението на Сара, този път в присъствието на Тед и Филипа.

— Двете момчета на Тед живеят с тях. Те са... На колко годинки станаха вече, Тед?

— На тринайсет и на девет. А колко са шумни! — шеговито ококори очи. — Просто нямат спиране!

Сара се усмихна съчувствено.

— Аз произхождам от семейство с шест деца, четири от които бяха момчета. Мога добре да ви разбера. Но ако очаквате и се надявате на появата на едно мило, тихо и кротко момиченце, не бъдете прекалено ентузиазирани в желанията си.

Джеф се обърна намръщено към нея.

— Само не ми казвай, че ти си била мъжкарана.

— Аз не — по-голямата ми сестра. Постоянно щурееше насамнатам с момчетата.

— А какво прави сега? — попита Филипа.

— Ветеринарен лекар е и не може да си намери място от щастие.

Тед поклати глава.

— Това е на светлинни години от твоята кариера. Разкажи ни за нея.

Като погледна извинително Джефри, Сара скромно сви рамене.

— Какво искате да знаете?

И така, вечерта напредваше. Джефри беше толкова впечатлен, колкото и всички останали, а Сара говореше за магазини, политика и

икономика наравно с най-красноречивите и добре информирани гости. Това, че бе помагала на родителите си у дома във фермата в борбата им за оцеляване, докато те бяха посещавали престижни училища и университети, нямаше никаква връзка. Властната ѝ изисканост бе съвсем автентична, точно като тяхната.

А и се забавляваше. Дали тези хора някога щяха да станат нейни добри приятели, нямаше никакво значение, предвид ограниченията, наложени от естеството на женитбата ѝ. Но сега се чувстваше така свойски сред тях, както никога преди. И същевременно усещаше по-голяма близост с Джефри.

Хармонията между двамата беше пълна. Той, изглежда, знаеше точно кога би желала да хапне или да пийне нещо, какво иска да обсъжда, с кого предпочита да прекара повече време и с кого — по-малко. Освен това, тяхното общуване не би могло да бъде по-съвършено, даже да бяха наели експерт по жестовете, който да ги обучи как да проявяват знаците на любовта най-добре. Ако Сара се замисляше над уemelото представление, което Джефри разиграваше пред гостите, то той самият би могъл да се учуди не по-малко от нейните собствени прояви. Всичко беше толкова неуловимо и изтънчено — докосването на дланите им, срамежливите погледи, разменените усмивки и шепоти — безкрайно фино и убедително. Толкова убедително, че Сара се беше предала на това усещане и то витаеше във въздуха и докато се прибираха у дома. Едва когато влязоха във фойето, реалността бавно започна да се настанява помежду им.

— Беше ми приятно, Джеф — промърмори Сара, докато бавно сваляше ръкавиците си. — Благодаря ти.

Джефри стоеше зад нея, облегал гръб на затворената входна врата.

— Аз ти благодаря. Справи се много добре.

Хладната нотка в гласа му я извади от вцепенението и събуди у нея отбранителната позиция, която дремеше под повърхността.

— Нямах усещането, че се „справям“. Доколкото ми е известно, просто се държах естествено.

— Сигурен съм, че това беше известно изпитание за теб. Никога преди не си си падала особено по подобен род занимания.

Сара с въздишка отпусна ръце.

— Откакто за последен път видях тези хора, изминаха осем години, Джеф. Животът ми сега е много различен. Самата аз съм различна. За теб и твоите приятели промяната може да изглежда мигновена. Но от моя гледна точка беше постепенна и следователно далеч не толкова шокираща — съзнателно бе избрала да се докосне до по-общото, социално поведение, противопоставено на по-конкретния, личен начин, по който бе откликвала на своя съпруг.

Това бе необходимо отклонение. Защото даже и сега, докато го гледаше, тя чувстваше все същото силно привличане, както снощи. От всички мъже на партито — а там се беше събрала цяла армия красавци — никой не я привличаше ни най-малко, с изключение на Джеф. Дори сега, както беше вперил поглед в нея, със скръстени на гърдите ръце, с тъмните си, странно загадъчни очи, тя го желаше отчаяно. Всъщност цялата вечер беше едно безкрайно изкушение, което водеше към миг, на който не е писано да се осъществи.

Само да беше съблазнителка, помисли си. Само да можеше да се приближи към него и да го омагьоса, докато в съзнанието му не остане никаква друга мисъл, освен тази за пълно и безрезервно отдаване... Но не можеше да го направи. Колкото и да беше самоуверена, изтънчена и освободена — жената, в която се беше превърнала, просто не можеше да го направи. Все още се нуждаеше от онзи традиционен елемент. Джефри я беше отблъснал в миналото, когато бе дръзнала да разкрие порива си към него. Този път той трябваше да направи първата крачка.

Но Джефри не го направи. По време на това, което й се стори цяла вечност, прекарана в безмълвно изучаване един на друг, Джефри не помръдна. Лицето му носеше същата онази безизразна маска, която Сара вече презираше, защото тя беше символ на нейния провал, на нейното безсилие. Отказа се от борбата с тиха въздишка на поражение, обърна се и безмълвно се заизкачва по стълбите.

Чувствайки се изтерзана от мисълта за нещо, което й се струваше завинаги недосегаемо, тя се изкъпа, облече дългата си бяла нощница, а русата коса се разпиля по раменете й. Босонога, се отправи по коридора в мрака на нощта към единственото място, където беше дирила утеха толкова отдавна. Далеч в задната част на първия етаж на къщата, солариумът беше просторно кръгло помещение, едната половина от което беше облицована със стъкло, а другата — със светла дървесина. Изобилстваше с всевъзможни растения. Таванът от дебело

стъкло, който пропускаше светлината на деня, сега предоставяше великолепен изглед към звездното небе. И макар че обвиняваше ярката пълна луна за най-непосредствените си тежнения, Сара се излегна в огромния шезлонг, изпъна нозе, скръсти ръце на гърдите си и вдигна поглед към небето.

Безбройните звезди в небето... От коя ли да започне? Но какъв смисъл имаше да брой звезди и да мечтае, когато реалността бе така сурова? Всичко в брака ѝ бе съсредоточено само и единствено в тази крайна точка след една година, когато Лизи щеше да принадлежи на Джефри и целта щеше да бъде постигната. А любовта? Тя сякаш отскачаше по стените на този тесен коридор, който водеше към целта им, и така и не успяваше да проникне до същността на брака им. Единствено споделена би имала тази сила.

Хипнотизирана от мисли за звездите, любовта и вечността, Сара не забеляза приближаването на Джефри. Той стоеше тихо край вратата, наблюдавайки я. Вратовръзката и самото ги нямаше, ризата му беше разкопчана, а краищата ѝ висяха свободно. Знаеше, че тя ще дойде тук, както със сигурност осъзнаваше собствената си нужда да го стори. След като Сара го бе напуснала преди осем години, бе прекарвал тук много часове, а после бе открил скиците ѝ в едно от дървените шкафчета и бе дирил утеха още по-често. Може би заради простора на това място, създадено за мечти, надежди и с вярата, че един ден нещата ще се оправят. Но нима беше справедливо, че тя бе покорила сърцето му така, както беше покорила всеки един мъж на партито тази вечер? Сара беше негова, той имаше право над нея!

Направи една решителна стъпка напред, а после спря. Легнала в шезлонга, беше невероятно красива. Една богиня с алабастрова кожа под лунната светлина, спокойна, ефимерна, изкусителна отвъд границите на въображението. А той си мислеше, че може да стои на разстояние — що за сапунен мехур бе тази идея! Тя го беше омагьосала... А сега дръзваше да си лежи там съвсем спокойно! Отмъщение — може би това бе скритият мотив, заради който бе приела предложението му за женитба. Ако това бе вярно, то тя беше победителят. Така бе завладяла сетивата му, че той не можеше да откъсне поглед от нея цяла вечер. По дяволите, желаше я така, както никога не беше желал друга! Ако тя се опиваше от своето отмъщение,

каза си със стиснати зъби, то моментът за това бе дошъл. А неговият едва сега напираше неудържимо.

Бавните му стъпки извадиха Сара стреснато от унеса ѝ. Погледна светкавично по посока на тихия отмерен шум и затаи дъх. Когато Джефри изплува от сянката на осветеното от лунната светлина пространство, сърцето ѝ заби дълбоко и бавно. Не можеше да помръдне, не можеше да говори, просто го гледаше как се приближава, докато лунната му сянка падна върху ѝ.

Ако не беше ореолът, който сякаш обгръщаше главата му, би могла да го помисли за самия дявол. Беше нахлувал в душевното ѝ спокойствие дни наред — не, години. А сега се надвесваше над нея, висок и впечатляващ, съзнаващ напълно превъзходството си.

С отмерено движение бавно седна до нея. Сега, когато лицето му беше толкова близо, Сара можеше да проследи погледа му. Когато Джефри се вгледа напрегнато в чертите ѝ, тя отвори широко очи. Когато сведе поглед към шията ѝ, преглътна с мъка; когато погледна гърдите ѝ, усети още по-силно сърцето си, което блъскаше бясно. От погледа му не остана скрито почти нищо под финия сатен на халата ѝ. Той жадно погълна с очи чувствените издайнически промени, които предизвикваше само с поглед.

Сара никога не се бе чувствала толкова уязвима. Желаше го отчаяно, а не можеше да посегне към него. Неговото безмълвие я плашеше, а не можеше гласно да се възпротиви срещу това. Това, че я желаше, не беше загадка; не можеше да проумее единствено мотива му. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да лежи мирно под погледа му, наслаждавайки се вътрешно на растящата възбуда, всъщност неспособна да я предотврати.

За разлика от нея Джефри бе съвсем спокоен, когато посегна и плъзна пръсти под тънките презрамки на нощницата ѝ. Сара прехапа устни, когато те се спуснаха по раменете ѝ и надолу по ръцете. Щеше ли да я подведе отново, само за да спре в унизителния момент, когато желанието ѝ щеше да бъде толкова голямо, че да му се моли? Поклати глава в знак на протест, но той хвана твърдо брадичката ѝ, а после посегна обратно към онази презрамка, която беше оставил за момент. Сантиметър по сантиметър, гърдите ѝ се оголваха, докато той сваляше нощницата ѝ все повече.

Сега тя дишаше по-дълбоко.

— Джеф — прошепна тя, — не ми причинявай... това.

В гърления дълбок глас звучеше мъжка нужда.

— Ти ми принадлежиш. За тази година ти си моя — нощницата се спусна до кръста ѝ, а той прехвърли презрамките през ръцете ѝ и дръпна фината материя още по-надолу. — Така че помогни ми. Опитах се да стоя далеч от теб. Но не мога да понеса да те гледам и да те желая през цялото време. Може да съм проклет заради това, но докато си тук, възнамерявам да се възползвам от правото си.

Би трябвало да позеленеет от яд при това бездушно, типично мъжко изказване, но всичко, което изпитваше, беше вълна на облекчение. И, да, проклета да бъде, но... но и тя щеше да се възползва от правото си.

— Този път няма да прибързваме — продължи той, а гласът му стана по-плътен, когато нощницата достигна бедрата ѝ. Поспря за миг, за да се наслади на откритата се гледка. Тогава за първи път изглеждаше развълнуван, а ръцете му не бяха толкова уверени, когато освободи нощницата от краката ѝ и я пусна на пода.

Легнала гола пред очите му, Сара беше като парализирана. Очите му се плъзгаха по тялото ѝ, поспирайки тук-там, и я изгаряха. Усещаше как трепери вътрешно и беше сигурна, че Джеф го осъзнава, но той не се докосваше до нея, не я прегръщаше — не още. Вместо това, изправи гръб и с бързо движение свали ризата си, като я хвърли небрежно, а очите му не се откъсваха от тялото ѝ.

Играта на сенките и лунната светлина очертаваха мъжествените му мускули; правеха раменете му по-широки, жилести, но гладки; торсът му — издължен и стесняващ се в долната си част. Ако беше в състояние, щеше да протегне ръка и да се наслади с възхита на зрелостта, постигната с годините. Но тъкмо тогава той я хвана за китките и ги прикова назад, от двете страни на раменете ѝ. После бавно, съвсем бавно наведе глава. Устните му бяха нежни, но силни, нетърпящи възражение, когато разтвориха нейните и не ѝ оставиха друг избор, освен да се поддаде на неговото желание. Не че тя би се възпротивила; потокът от страст, избухнал в тялото му, я повлече и я нажежи като разтопена лава, гъвкава и податлива на ласките на силния, надвесил се над нея мъж.

Разделяят се във вените ѝ огън бе това, което я изгаряше, понеже Джефри упорито и непрекословно отказваше да я докосне. Докосваха

се единствено дланите и устните им. Всяка останала частица от Сара напразно жадуваше допир.

Когато той покри с влажни устни страните ѝ, тя изстена тихо, затвори очи, защото изгарящото я мъчение се спусна като водопад по гърлото ѝ. Китките ѝ все още бяха приковани и това осуетяваше желанието ѝ да го докосне. Заби нокти в дланите си, когато устните му се разтвориха над гърдата ѝ и я вкусиха. С влажен и влудяващ език Джефри изследваше възбудената ѝ плът. Като желаше още и още, Сара се задъха и се заизвива, повдигайки се нагоре, докато най-последно той пое зърното и с устни и жадно го засмука.

Това негово действие достигна до същността ѝ, онази нейна същност, която беше изцяло женска, изцяло негово. Стори ѝ се съвсем естествено, че той продължи надолу, като вкусваше от всяка сладостна извивка по неизбежната пътека. Когато китките ѝ най-последно бяха освободени, жадно зарови ръце в буйната му гъста коса и го притисна още по-плътено към себе си, съзнавайки, също като него, че това е единствената реалност, която има значение. Въпреки приказките му за права и притежание, той я боготвореше така, както никой мъж преди или след него. Тялото ѝ беше негово, пламнало от желание, а единственото ѝ прегрешение изглеждаше невъзможността да изрази любовта си.

Пръстите му обходиха бедрата ѝ, разтвориха ги, а устните му се спуснаха надолу към влажната ѝ топлина.

— Джеф... Недей...

— Но аз искам, Сара — едва-едва повдигна глава той.

— Моля те... — прошепна тя, но Джеф не отговори.

Когато езикът му се плъзна надолу, тя нададе безпомощен вик и се изви настрана. Но Джефри бе решен да продължи победния си път, додето скромността ѝ изчезна и Сара се заизвива от удоволствие в прегръдките му. Дишането ѝ се учести, тя вплете пръсти в косата му. Познаваше красотата на безрезервното отдаване на този нажежен до бяло огън, който препускаше из вените ѝ. После извика името му още веднъж и дъхът ѝ замря в гърлото, когато дълбоко в нея избухна вулкан от чувствено удоволствие. Когато отново бе в състояние да събере мислите си, Джефри седеше до нея, а ръцете му нежно галеха тялото ѝ.

— Аз... аз не исках... това... — задъхано каза тя.

— Аз го исках — смъмри я той, но гласът му беше нежен. — Мечтаех за това от години.

— Ами ти? Къде остана твоето удоволствие?

— Това беше част от моето удоволствие. А и имаме цяла нощ.

Сега би бил идеалният момент да я вдигне на ръце и да я отнесе в стаята си. При условие, че цяла вечер бяха разигравали ролите на любяща двойка, какво би било по-подходящо? Но докато влудяващо докосваше устните ѝ, Джефри имаше предвид нещо друго. Пръстите му откриваха нежни и чувствителни места по тялото ѝ и ги галеха, а устните му тихо ѝ шептяха думи на желание. Много по-скоро, отколкото Сара мислеше за възможно, удоволствието избледня и тялото ѝ отново откликна на неговото.

С тих стон се поддаде на изкушението, като същевременно не искаше нищо друго, освен да поведе Джефри към безразсъдния връх на възбудата. Облекчена след своята собствена нетърпяща отлагане нужда, тя бе в идеалната позиция да направи тъкмо това. Нямахше чак такова значение, че не са в господарската спалня. В края на краищата, имаше ли нещо по-романтично от звездите над главите им и тази ярка, пълна луна?

Като вдигна ръце и ги постави на раменете му, Сара започна да изследва тялото му, освободила се от всякакви задръжки и след броени минути Джефри задиша учестено. Докосна плътта, загали ръцете и гърдите му, прекара длани по твърдите мускули и се поспря само за да подразни двете мъжки зърна. После плъзна ръце към гърба му и го притегли по-плътено към себе си.

Когато изви гръб, гърдите ѝ го докоснаха. С разкъсан стон Джефри затвори кръга, като склучи ръцете си зад нея и я прилепи към себе си.

— Нуждая се от теб, Сара — изрече с глас, който издаваше, че изобщо не е възнамерявал да проговори. Но тя го чу и осъзна, че казаното от него правеше всичко да си заслужава. Той се нуждаеше от нея, в този момент може би само физически, но все пак това беше нужда. Точно както се бе нуждал от нея на погребението. Както се нуждаеше от нея в онази нощ, за да му помогне да забрави. Както, в много отношения, се нуждаеше от нея, за да му помогне да разреши дилемата с Лизи. А Сара изпитваше нужда да се нуждаят от нея. Това

бе единственият елемент, който никаква бизнес победа не можеше да внесе в живота ѝ.

Като разтвори устни за неговите, тя му се предложи напълно, откликвайки на нарастващата му страст, долавяйки удоволствието му. Когато Джефри се извърна и легна по гръб, тя грациозно изви тялото си над него, като се наслаждаваше на свободата, която тази поза ѝ предлагаше, и се възползва от преимуществото си. Проследи линията на брадичката му с устни, после целуна врата му, докато се отдаваше на силата на ръцете му. Едва когато дланите му докоснаха хълбоците ѝ, осъзна какво пропуска.

С една последна гореща целувка по устните, коленичи и се зае с токата на колана му. Когато пръстите ѝ се разтрепериха, продължи да упорства, извлякла сила от успокоителния му поглед. Коланът увисна свободен и Сара се пребори с ципа, като накрая имаше нужда от помощ за един проблем, който не беше изцяло неин. Но с надигаща се страст Джефри също започна да се бори с дрехите си. Собствените му ръце не бяха много по-уверени от нейните, а дишането му далеч не беше толкова тихо. Най-накрая той прехвърли крака на другия край на шезлонга, изрита обувките и чорапите си, стана и трескаво се освободи от панталоните си. Но преди да успее да докосне слиповете си, Сара се озова на крака пред него, хвана дланите му и ги сложи върху раменете си. Гледайки го в очите, бавно придвижи ръцете му надолу, докато покриха гърдите ѝ. Едва тогава ги свали и обви ръце около врата му. Застана на пръсти и го целуна дълбоко, като използваше езика си като противовес на възбуждащите я пръсти.

Колко дълго стоя така, не знаеше, толкова обсебена бе от страстта му. Чувстваха с ръце и галеха телата си, изпитвайки удоволствие от изтръгнати въздишки и стонове. Когато Сара не можеше да понася повече напрежението, плъзна ръце под ластика на слиповете му, намери го, задържа го, като не желаше нищо повече, освен да го обгради с топлината си.

Сякаш се нуждаеше от същото, Джефри свали слиповете, като жадно я целуваше през цялото време. После, като я взе върху себе си, излегна се в шезлонга, където всичко започна отначало — докосване, изследване, милване. Когато Сара се уплаши, че търпението ѝ е почти изчерпано, се премести върху него и възседна бедрата му, като го

дразнеше и го водеше към онзи последен момент на диво нетърпение, когато той я пое, издигна я и бавно, чувствено я свали надолу.

Ако Сара смяташе, че владее положението, то възторжено бе сбъркала. Колкото и да изгаряше от страст, Джефри определяше ритъма, насочваше движенията и скоростта. Гърбът ѝ бе елегантно извит като лък над тялото му, което ѝ осигуряваше достъп до устните му. Гърдите ѝ наелектризиращо се потриваха о неговите. А нажежената страст помежду им се усилваше и усилваше, все по-шеметно, докато не остана нищо друго, освен той и тя и тяхната ожесточена нужда един от друг. Този последен огнен момент се развилия и разбунтува, а после избухна и ги обви в яркостта си, преди бавно, бавно да се охлади и да ги остави изтощени.

Сара се свлече върху Джефри, а дишането ѝ бе учестено като неговото. Но той я задържа, без да обръща внимание на нищожната ѝ тежест, с желанието мигът да продължи вечно.

„Имаме пред себе си цяла нощ“, бе казал по-рано той и когато маранята на страстта бавно се отдръпна от парализираното ѝ съзнание, тя си спомни думите му и се запита какво ли ще се случи — сега... утре... следващия месец... Знаеше, че е в беда. Защото с всеки изминал ден ѝ се струваше, че го обича все по-силно. С всяка следваща нощ се нуждаеше от него все повече. Запита се уплашено какво ли крие бъдещето.

ОСМА ГЛАВА

За миг играта на лунната светлина придаде на Джефри влюбен израз, така че надеждите на Сара пораснаха. Тя съвсем не се обезкуражи, когато той я отмести от себе си, положи я отстрани, стана от шезлонга и я вдигна на ръце. Стана точно така, както си го бе представяла преди — да бъде отнесена в тъмнината към една страстна нощ, прекарана в леглото му.

Но леглото, в което я отнесе, не бе неговото. Когато почувства допира на хладните чаршафи, стомахът ѝ силно се сви. Колкото и да се бе надявала да бъде негова жена, все още беше гостенка в къщата на Джефри. И това, че я бе занесъл обратно тук, бе още едно доказателство.

Когато той се надвеси над нея, засегната, Сара отвори уста да протестира, но думите ѝ се удавиха в целувката му, толкова мощна, че задуши всякакъв бунт в зародиш. Когато отново я помилва, тя забрави всичко друго, освен неговото докосване и се подчини на силата на любовта си. И макар че тъмнината придаваше някаква анонимност на страстта им, тя също така позволяваше на фантазиите да се развихрят — в нейния случай фантазията гласеше, че Джефри я обича.

През цялата нощ бленуваше и се опиваше от тази фантазия, изпадайки в екстаз в ръцете му отново и отново. Не говореха, с изключение на страстните думички, произнесени в изблик на опиянение и изречени сякаш насън. Когато Сара се събуди на сутринта обаче, сънят бе свършил и тя беше сама в леглото си. Прилежно сгъната, в краката ѝ лежеше нощницата, която беше изоставена в солариума; сигурно Джефри бе станал и намерил дрехите им преди разсъмване.

Милостиво Сара бе задрямала, иначе може би щеше да го умолява да остане, за да задържи илюзията малко по-дълго. Но неговото послание беше ясно — използването на две отделни спални в противоположните крила на къщата символизираше дистанцията, която той държеше да запази. Както беше намекнал разпалено, Сара му

принадлежеше за една година и той възнамеряваше да я използва според волята си — поне така се беше изразил, когато снощи дойде при нея в солариума. Що се отнася до спалнята му, тя бе неговото светилище, а на Сара не ѝ беше позволено да нарушава покоя в него.

Ядосана на Джефри заради отношението му и на себе си, задето го обича толкова много, че е съгласна да понася временно това, тя взе душ, облече се и се отправи към кухнята за чаша чай. В началото изпита леко неудоволствие от присъствието му там. А после се смая от начина, по който я поздрави, сякаш нищо не се беше случило, и това я вбеси още повече.

Джефри си седеше при кръглия кухненски плот в средата на стаята с чаша кафе и вестник. Когато Сара се появи на прага, той бързо вдигна очи, усмихна се и остави вестника.

— Здравсти. Тъкмо се чудех кога ще станеш. Мога ли да ти приготвя нещо за закуска?

Това, че тя се озова почти в средата на стаята, си беше просто от набраната инерция.

— Къде е госпожа Флеминг? — попита тя, отчаяно опитвайки се да не обръща внимание на трапчинката на бузата му.

— Качи се горе да почисти — отвърна той с полуусмивка, от която трапчинката му стана още по-предизвикателна. — И двамата се събудихме... малко късничко.

На Сара ѝ бе необходим целия наличен запас от самообладание, за да каже с равен тон:

— Лизи станала ли е?

— Да не се шегуваш? На крак е от седем часа. Искаш да кажеш, че не си я чула?

— Аз съм в най-далечния край на къщата.

Той за пръв път осъзна, че спокойствието в гласа ѝ се крепи на косъм.

— Това притеснява ли те?

— Разбира се, че не! — как ли пък би му казала.

— Можеш да се преместиш по-близо, ако желаеш.

Интересно, на каква цена ли, запита се Сара.

— Моята стая си е много добре.

Той направи кратка пауза и я изгледа загадъчно.

— Е, какво да бъде? Омлет? Пържени филийки? Яйца по бенедиктински?

— Наистина ли можеш да приготвяш всичко това?

— Мога да опитам — отговори Джефри и добави трезво, — което е нещо повече от това, което правиш ти сега.

Сара за секунди се настрои отбранително.

— И какво би трябвало да означава това?

Тя забеляза как той се поизправи, а един мускул на бузата му затрепери.

— Означава, че би могла да се опиташ да се държиш приветливо. Бог ми е свидетел, че аз се старая.

Това бе капката, от която чашата на търпението ѝ преля. С един дълъг, красноречив поглед тя се обърна и ядосано тръгна към вратата.

— Ако това представлява чак такова усилие за теб, моля те, отпусни се — извика през рамо. — Мисля, че малко свеж въздух ще ми се отрази по-добре от закуската.

Джефри мигновено застана до нея и сграбчи ръката ѝ, за да предотврати излизането ѝ.

— Какво има, Сара?

Тя отвърна поглед от него.

— Нищо.

— Сара...

В гласа му звучеше предупреждение, което тя продължи да пренебрегва.

— Пусни ми ръката, Джеф.

— Не и преди да ми кажеш какво те притеснява.

Извърна глава и го стрелна с очи.

— И ти наистина не знаеш?

— Не. Наистина не знам. След снощи...

— Моля те, Джеф! Недей да повдигаш тази тема.

— Тогава ми кажи какво има.

С дълбока въздишка тя извърна глава.

— Ако още не знаеш, опасявам се, че не мога да ти помогна.

Слисан, Джефри отвори уста да каже нещо, а после я затвори и пусна ръката ѝ. Докато я гледаше как се отдалечава към фронталната врата по коридора, се почувства по-объркан от всякога. Беше сигурен, че е останала доволна от миналата нощ. По дяволите, ако нямаше едно

наум, можеше да си въобрази, че е толкова влюбена, колкото и той. Беше откликнала на ласките му така поривисто. Той не можеше да ѝ се насити. Но пък трябваше да има едно наум — та тя бе сключила сделка. Беше се съгласила да му стане жена в замяна на помощта му да построи тук клон на своята фирма. Дори сега знаеше, че ще я намери в къщичката.

Даже, преди да беше стигнал окончателно до някаква съзнателно решение, също се озова там. Сара стоеше сред купчина дъски и стърготини и не вдигна глава, когато той влезе.

— Хайде да изясним нещата.

— Няма какво да изясняваме, Джефри. Остави нещата така.

— Какво значи това! — кресна той достатъчно силно, за да прикове моментално вниманието ѝ. Когато се приближи към нея, тя заповяда на коленете си да не се огъват. — Искам да знам какво стои зад тези внезапни обрати всеки път, когато правим любов. На теб ти харесва — и не се опитвай да твърдиш, че не е така. Но после ми обръщаш гръб или пък като се събудиш, нещо ти е криво.

Очите ѝ хвърляха гневни искри.

— Да ми е криво?! А ти си спиш и нищо ти няма, нали? Ако беше стоял далеч от мен, първо на първо, щях да съм си точно както исках.

— А какво ще рече това? Сама? Разочарована и незадоволена? Това ли искаш от живота си? — ноздрите му се разшириха от усилието да запази самообладание. — Или просто скъпият на сърцето ти бизнес ти дава повече удоволствие, отколкото който и да е мъж? — гласът му се сниши до опасно ръмжене. — Така ли е, Сара? Възбужда ли те властта, която усещаш? Нима си пожертвала човешкия род за... за някакво си нещо?

— Не! — прошепна тя, а сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите. — Изобщо не е така!

— Тогава как? Какво те прави толкова нервна?

Тя се поколеба, но за кратко, а когато заговори, сякаш изричаше някаква изстрадана клетва.

— Оцеляването, Джефри! Зачената съм с него, израснала съм с него, навлязох в живота с него... Защо, мислиш, те напуснах преди осем години? — пряко волята ѝ, очите ѝ се напълниха със сълзи. — Най-накрая все пак ми се струваше по-добре да спася каквото мога от

мечтите си и да потърся осъществяването им някъде другаде. Опитах се. Бог ми е свидетел, че се опитах — сразена под бремето на емоциите, сведе глава и стисна очи. — Да, желая те през нощта — прошепна съкрушено. — Няма да го отричам. Но не мога да го преодоля — когато всичко свърши, винаги изпитвам гняв и преживявам спомена за онази стара болка.

Със стиснати юмруци, които висяха безпомощно от двете ѝ страни, тя почувства как се олюлява. Само след миг, Джефри я придърпа към гърдите си, предложил тихата, непридирчива подкрепа, от която се нуждаеше.

— Ш-ш-ш-т, принцесо — прошепна нежно в косите ѝ, отново разкъсан от чувство на вина за всичко, което се бе случило толкова отдавна. — Всичко е наред. Виж, съжалявам, че те притиснах. Знам, че си под голямо напрежение. Само че просто... — пое си дълбоко дъх. — Просто не искам да се караме. И не искам да те виждам нещастна всеки път, когато сме заедно — ръцете му нежно обхванаха гърба ѝ, едва помръдвайки. — Това, което искам, е да можеш да се наслаждаваш на всичко, което имаме, без да се самоизмъчваш.

Сара отметна глава назад и го погледна.

— Искаш да приемам всичко лековато, като на шега? — попита тя и отново се почувства засегната.

Поглеждайки я, Джефри въздъхна.

— Не, Сара. Съвсем не желая това. Искам да оставиш нещата да се случват. Просто... Да ги оставиш да следват собствения си ход.

Тъкмо в това беше проблемът, тъжно размисли тя. „Ходът“ на нещата беше задънена улица с едногодишен лимит.

— Не ме бива много за подобни начинания. През последните осем години упражнявах контрол върху всичко, което правих. Не зная дали...

— Опитай се, Сара. Ако не заради самата теб или заради мен, то за... за... — спря се неохотно, но и отчаян. — За Лизи. Ако между нас има напрежение, тя ще го усети на минутата. Не смяташ ли, че вече е преживяла достатъчно? — съзнаваше, че е нечестно да си играе с чувствата ѝ, но нямаше друг избор. Когато Сара го сръза с поглед, почувства се още по-виновен. Но ако тази тактика можеше да му помогне да спечели благоразположението ѝ, щеше да си струва удара под пояса.

— Това е изнудване — обвини го тя, но гласът ѝ вече не звучеше толкова остро. — В нашата сделка нямаше клауза, която да изключва напрежението.

— А ти искаш ли го?

Тонът ѝ омекна.

— Не.

— Тогава за какво спорим?

За част от секундата тя изобщо не знаеше. Преди малко беше наранена и ядосана. Сега, когато жилестото тяло на Джефри я подкрепяше, когато ръцете му я бяха обгърнали, а широките му рамене я пазеха като щит, тя усети как гневът ѝ се изпарява напълно. Е, да, мечтаеше си нежният израз на лицето му да бъде и за нея, както и за Лизи, но пък детето се нуждаеше от него още повече. Но поне ѝ оставаха бизнесът и животът ѝ в Ню Йорк.

Сякаш понесъл се по гребена на мозъчната ѝ вълна обратно към мястото на събитието, Джефри се огледа наоколо.

— Доста е разхвърляно, а?

Когато той свали ръцете си, тя отстъпи назад и проследи погледа му.

— Но когато свършат, ще стане страхотно. Особено ателието. Виждал ли си го?

— От петък насам — не.

Сара импулсивно протегна ръка. С конкретен източник на вдъхновение, което да сподели, побърза да остави разочарованието зад гърба си. А и самата тя не искаше да се карат.

— Ела. Нека ти покажа — поведе го нагоре по тясното стълбище към онова, което някога беше таванската стая.

— Направиха прозорците в петък следобед. Ще бъде фантастично да се работи тук.

Един до друг, те огледаха най-напред тавана, после останалата част от единичната стая с малките ниши и пейки.

— Доволна ли си от работата им?

— О, да! Успели са да спазят много точно указанията ми! — тя се отдалечи да разгледа онова, което скоро щеше да се превърне в работна пейка.

После обърна лице към Джефри.

— Нямам търпение да започна работа тук. Толкова е светло и просторно! Само се надявам да ми остава време — помисли си за семейството, с което временно се бе сдобила, и за нарастващото си желание да бъде с тях.

— Създай си време.

Тя се засмя. По-лесно беше да се каже, отколкото да се направи. А Джефри би трябвало да знае това много добре.

— Кога за последен път си работил по първоначалния проект за някоя от твоите сгради?

Той повдигна вежди.

— Хм...

— Наистина, трябва да се позанимаваш малко с това, Джефри. Имаш голям талант.

Той премести поглед към прозореца.

— Мнението ти се гради на няколко рисунки, направени преди петнайсетина години. Това обучение беше нещо като върховното удоволствие, повече от което майка ми не би ми позволила. Сигурен съм, че съм изгубил повечето от това, което притежавах някога. А и ти си права. Аз едва имам време да наглеждам архитектите, които наемаме, камо ли да работя с тях.

Сара приседна внимателно върху издадената напред полица от борово дърво, скръсти ръце на гърдите си и погледна Джефри изпитателно.

— Обзалагам се, че би могъл да свършиш по-добра работа от мен с проектирането на този офис.

— Няма начин! Нищо не разбирам от направата на бижута. Що се отнася до това, ти беше голяма скъперница в осигуряването на подобна информация. Хайде, кажи ми. Как го правиш?

Сара потисна усмивката си, докато размишляващи върху полукомичното му изражение. После, почувствала се изведнъж по-уверена, сви рамене. Това, че Джефри уважаваше познанията ѝ за занаята, беше обещаващо.

— О — сбърчи нос тя, — няма нищо сложно. Взимаш едно парче злато и го обработваш малко — изчукваш, каляваш, ецваш, почистваш...

— Ецваш?

— О, да. Когато загряваш парче метал в процеса на обработка, повърхността се замърсява — окислява се. За да я почистиш, използваш разтвор на сярна киселина — разтвор за ецване.

— Сигурно мирише страхотно.

Тя вдигна глава към вентилационните отвори на тавана, разположени така, че да бъдат ефективни, но и практически незабележими — под стрехата.

— Без вентилация щеше да бъде доста зле. Но този етап е необходим.

— Къде се научи на всичко това?

Тя отново сви рамене, но този път някак замислено.

— Ами, усвоих някои неща отгук-оттам...

— Отгук-оттам? Значи, не само в Тъксън?

— Всъщност, не. Прекарах известно време в Далас и Форт Уърт, в Сейнт Пол... Даже и в Провидънс, Роуд Айлънд. След като усвоих изработката на обеци от мъниста и тел в Тъксън, станах чирак на един майстор на сребро от Далас — работех за него, а той ми даваше уроци. Когато исках да усвоя друг процес, премествах се. Цялата работа заприлича на снежна топка — направо тръгна лавинообразно. На всяко място, където отивах, научавах все повече, създавах си контакти. Продавах бижута по пътя си. До момента, в който пристигнах в Ню Йорк, вече можех да си позволя едно малко ателие. Оттам насетне — махна с ръка тя, — е, може да се каже, че нещата потръгнаха.

— И още как — промърмори Джефри, като бавно поклати глава в учудване. — А имаш ли представа какво ще стане, когато откриеш представителство тук? Знаеш колко много запитвания съм получил вече?

Очите на Сара се разшириха.

— Наистина ли? И какво им каза?

— Казах им, че ще мине поне месец, преди да можеш се срещнеш с някого. Така работиш ти, нали?

— Аха. Преди да почна да нахвърлям нещо на хартия, обичам да разговарям с клиентите. Понеже всяко изделие е уникат, много е важно да познаваш лично клиента, както и целта, с която ще се носи украшението — очите й заблестяха. — Ето откъде идва до голяма степен предизвикателството. Обожавам го.

— Това е очевидно — каза меко Джефри, като се запита отново дали в живота ѝ има място за някаква друга любов. Но колкото и да я ревнуваше от огромния ентузиазъм за работата ѝ, приятно му беше да го наблюдава. Когато цялата светваше по този начин, ставаше просто неотразима. Може би един ден... Но не, нямаше смисъл да подхранва надеждите си. Прокашля се.

— Предпочиташ ли да работиш със злато?

— Аз лично, да.

Погледна венчалната си халка, толкова широка и все пак семпла, ярко отразяваща светлината от таванските прозорци.

— Златото е... щастлив метал — продължи. — Има и други, които са също толкова красиви, но усещането ми за тях е различно. Затова винаги изслушвам предпочитанията на клиента. Ако зависеше от мен, щях да правя всичко от злато.

За момент се уплаши, че е казала прекалено много. Смутена, извърна поглед и се осмели да го погледне отново, едва когато той заговори. За нейно облекчение, ако бе заподозрял силата на емоциите, които предизвикваше не само нейната халка, а и неговата, той дипломатично избегна да каже нещо по въпроса. Вместо това Джефри се облегна на прозореца.

— Ти работиш и със скъпоценни камъни. И за тях ли имаш някакви предпочитания?

— Отново зависи от клиента и повода, както и от конкретното облекло, ако има такова, на което бижутото трябва да подхожда. Гривната и обещите, които носех снощи, илюстрират идеално това. Слоновата кост беше необходима, за да подчертае белия мотив, макар че ми отне доста време, докато открия парче слонова кост, което да отговаря съвсем точно по цвят. Изработвала съм доста неща от перли, опушен топаз, от черен оникс, аметист и нефрит.

— Но твоят любим камък? — настоя той. — Лично за теб. Ако трябваше да шашнеш всички и да си ушиеш и рокля специално, за да подхожда на бижутото, така че да можеш да създадеш гривната или медальона, или обещите от какъвто и да е камък, кой би избрала?

Сара сведе очи и се замисли. Отговорът беше много прост. От четирите най-благородни скъпоценни камъка имаше един, с който никога не бе работила. За нея той носеше твърде силен емоционален

заряд. Някой ден... Може би тогава щеше да го направи. Дотогава щеше да си остане просто мечта.

— Обожавам да работя със скъпоценни камъни — тя се усмихна с някаква нотка на страхопочитание, която не беше съвсем престорена. — Рубини, сапфири, смарагди — бавно изреди останалите три. — Те са най-искрящите, най-цветните, най-скъпоценните. Всеки от тях е уникален.

Толкова много бе останало недоизречено, че Сара се зачуди дали Джефри е разбрал. Дватамата стояха и тихо се наблюдаваха. Тя отново почувства как потъва в дълбините на погледа му и се наслади на разлялата се по тялото ѝ топлина. Но когато един облак засенчи слънцето, Сара осъзна с горчивина ефимерната природа на връзката им и потрепери.

— Студено ли ти е? — попита Джефри и бързо се приближи.

Тя направи гримаса към тавана, импровизирайки прекрасно.

— Утре, когато поставят стъклата, ще бъде по-добре.

— Ела — той нежно прехвърли ръка през рамото ѝ. — Да се върнем в къщата. Ти си даже без пуловер.

Вярно беше. Когато беше изтърчала навън толкова вбесена, съвсем не ѝ беше до това да забележи, че леката туника върху джинсите, макар и с дълъг ръкав, все пак бе само тънък памучен плат. При мразовития въздух и отворения покрив може би един пуловер или шал щяха да ѝ се отразят добре — не че имаше нещо против топлата ръка на Джефри, който я беше придърпал към себе си.

Рамо до рамо тръгнаха надолу по стълбите, като се побутваха, смееха, а накрая се разделиха и заслизаха един по един. Когато слязоха, Джеф се обърна с ръце на хълбоците и преценяващо изгледа тясното стълбище. — Ще трябва да се разшири. Само това и всичко ще бъде наред.

— Не ставай глупав, Джеф. Аз може би ще съм единствената, която ще го използва.

Той мигновено се смръщи.

— Искаш да кажеш, че няма да имаш екип, който да върши самата работа тук?

Това беше нещо, което Сара беше обмислила много внимателно, едно решение, до което беше стигнала след продължили с часове разговори с екипа в Ню Йорк.

— На първо време — не. — Предвид времето ограничение на тяхната връзка, това означаваше може би никога. — Ще се опитам да изработвам някои специални изделия тук, но по-голямата част от останалото ще продължи да се прави в Ню Йорк. Ако се окаже, че търсенето е голямо, може и да наема някого. Но, освен работата, която ще извършвам самата аз, този офис ще бъде повече за договаряне и проектиране.

След като се позамисли върху думите ѝ, Джефри кимна.

— Тогава трябва да бъде разширен с оглед на безопасността.

— Но, Джеф...

Той вдигна огромната си длан.

— Без повече аргументи. Разбрано?

Това, което тя разбираше, бе по-дълбокото значение на тихата му молба. В продължение на минута просто го гледаше. След това проговори по-меко.

— Ще се опитам, Джеф. Не мога нищо да обещаая. Но ще опитам.

Бяха изминали пълен кръг в своята сутрешна дискусия. Джефри отвърна на погледа ѝ, но неговият беше с няколко безкрайни секунди по-продължителен.

— Напълно справедливо — каза и ѝ протегна бавно ръка. Тя с готовност я пое и му позволи да я притисне към себе си, докато вървяха обратно към къщата.

Неговият мотив беше мирът. Знаеше това. Също така знаеше, че това беше възможно най-практичният мотив. Една година — сега вече малко по-малко — би могла да бъде дълга и предълга, ако постоянно се карат. А освен това, както внимателно беше изтъкнал, съществуваше и Лизи, която наистина заслужаваше цялото щастие, което са в състояние да ѝ дадат. Може би играта му беше непочтена, но той имаше право. И Сара щеше да опита, закле се в себе си, черпейки сила от ръката, която държеше нейната.

— А ти наистина ли можеш да правиш омлет? — пошегува се тя, като го изгледа изпод спуснатите си ресници и за първи път след събуждането си се почувства по-добре.

Джефри се усмихна накриво.

— Може да не изглежда чак толкова добре, но определено е вкусен.

Предвид подобреното настроение на Сара, може би всичко би имало фантастичен вкус. И, действително, Джефри приготви омлет, пълен с — всъщност, преливащ от, както бе предупредил — шунка и сирене, чесън и зелен пипер. За Сара беше истинско удоволствие да го гледа как нарязва продуктите на лентички, хареса ѝ и непринуденият разговор, който водеха междувременно. Той разказваше за работата си, за новия жилищен комплекс, който строяха в центъра на града, за хартиения комбинат в Орегон, който тъкмо беше осъвременен, за неотдавнашното навлизане на отдела по електроника в света на роботиката. По-късно, след като малко виновно оставиха чиниите на госпожа Флеминг, отидоха да потърсят Лизи и над русата ѝ главица продължиха дискусиата си за работата на Сара. Тя с гордост разказваше забавни случки с различни свои видни клиенти, като споделяше разкази за изправящи косите поръчки в последната минута и други подобни приумици, комични единствено от висотата на времето.

Въпреки сивото утро, денят се оказа много приятен, помрачен само от мислите на Сара, че в понеделник на обяд трябва да бъде в самолета, обратно на път към Ню Йорк за работната седмица. Дали е заради дългия празничен уикенд, запита се тя, докато си мислеше колко много ѝ се иска да остане? Или просто се беше отпуснала и свикнала с новия си дом дотолкова, че „отвикването“ беше много по-трудно от преди?

Де да беше само това причината, размишляваше тя, докато самолетът ѝ се издигаше високо над Сан Франциско, в посока на изток. Де да беше толкова просто... Но не, именно Джеф щеше да ѝ липсва през следващите няколко дни. Джеф и Лизи, да. Като тричленно семейство те си подхождаха идеално — а това представляваше част от мечтите на Сара в реализиран вид. Не можеше да си спомни друг Ден на благодарността, в който да е била по-щастлива. Но сега се прибираше сама в Ню Йорк.

За момент се отдаде на една фантазия — представи си колко забавно ще бъде да покаже на Джеф Голямата ябълка, както наричаха този град. О, да, той беше ходил там много пъти, но не беше виждал нейните приятели, нейната работа, нейния свят. Щеше да ги покори всичките, знаеше го. Може би един ден щеше да го убеди да дойде.

Но пък неговият свят беше детето. Щеше ли да го остави само за достатъчно дълго време, та да направи пътуването? Всъщност, може да вземе и Лизи, сети се Сара и се усмихна при мисълта как двамата бутат детска количка из Сентръл парк в някой слънчев следобед. Въпреки първоначалните съмнения, беше установила, че грижите за Лизи ѝ носят удовлетворение — особено сега, когато малката с готовност обвиваше ръчички около врата ѝ, облягаше румените си бузки на гърдите ѝ и очите ѝ светваха, когато я разпознаваше при влизането ѝ в стаята. А и това се бе оказало едно от най-естествените неща, които някога бе правила. Както се бе опасявала, бързо се привързваше към детето. Това беше нещо опасно — много опасно — и за двете. Ами Джеф? Как стояха нещата с него? Макар че го обичаше до полуда, той си оставаше една загадка. Защото всеки изблик на страст или просто няколко мига в приятната компания на другия все още съдържаха бариерата, която оставаше помежду им. Колкото и да го желаше, той нито веднъж не бе споменал думата „любов“. Та как стояха нещата с него?

С нарастващо объркване Джефри забелязваше как седмиците се изнизват. Където беше очаквал — и почти се бе надявал заради мира на собствените си чувства — да намери закоравяла бизнес дама, беше открил жена, изпълнена с топлина и състрадание. Където беше очаквал да намери жена, специализирана тясно в своята област, бе открил дама, която изглеждаше учудващо способна да се справи почти с всичко. И там, където беше очаквал да намери жена, която да понася присъствието на едно дете само и единствено заради сключената сделка, бе открил жена, която естествено и ентусиазирано посрещаше предизвикателството на майчинството.

Сега стаята на Лизи бе довършена и изглеждаше просто очарователно: от веселите перденца на воланчета, които подхождаха на тапетите, до яснозеления мокет на пода, музикалната лампичка на тоалетната масичка и пъстрия десен на точки на крачетата на детското кошче. При всяко завръщане от Ню Йорк имаше малки подаръчета и големи прегръдки; и парти за рождения ден сред цяло ято балони и торта, и едно пълно с дунапрен, но в естествен ръст куче санбернар, което да стои на пост в един ъгъл на стаята. А между Сара и Лизи се бе

установило едно неподправено чувство на обич, което го развълнува дълбоко. Понякога седеше отстрани и ги наблюдаваше заедно; едната главица руса като другата, едната усмивка сладка като другата, и му беше трудно да повярва, че Лизи не е собствено дете на Сара. Но се възпираше и си напомняше, че това бе невъзможно, а мислите му се помрачаваха.

Защото с всеки изминал ден, с всяка следваща седмица все повече и повече се убеждаваше в нуждата си от Сара. Никога преди не беше изпитвал такова емоционално задоволство от живота си с нея. Присъствието на Лизи определено задоволяваше нужда, която бе изпитвал преди, но това тук бе нещо различно. Колкото и да се опитваше един мъж да се посвети изцяло на добруването на едно дете, жената бе това, от което се нуждаеше.

Но Сара беше само наполовина негова, а тази половина бе негова за твърде кратко време. Щеше ли някога изобщо да може да я разбере? Понякога изглеждаше толкова щастлива с него, а редовно се качваше на този самолет за Ню Йорк. А когато веднъж пристигнеше там, съжеляваше ли за прекараното с него време? Или го ценеше заради бизнеса си?

А после идваха нощите, в които се разделяха и всеки тръгваше в своята посока, след като си бяха разменили по някоя вежливост. Понякога, когато изпитваше колебания, Джефри оспорваше в себе си достойнствата на акта, но въпреки това се озоваваше в коридора към крилото за гости. През нощта; винаги през нощта. Й винаги в нейната стая. Колко нелеп бе този жест, жалкият му опит да убеди сам себе си, че тя не може да заеме мястото си в леглото му, а оттам — и в сърцето му. Но, по дяволите, Сара беше там! А и когато му отвърщаше с такава готовност, с такова нетърпение — толкова близко до любов, колкото всеки мъж би могъл да желае — но в тъмното, с въздишки и стонове на удоволствие и нито дума за любов. В такива мигове — дали мечтаеше за друг? Не, извикваше неговото име толкова често, колкото и той нейното. Тогава какво минаваше през съзнанието й, докато беше в обятията му? Какво мислеше тя за бъдещето?

Макар че не такава бе първоначалното му намерение, Джефри усещаше, че я обвързва все повече със своя живот. Бе обещал, че за Лизи ще се грижи детегледачка, а двамата със Сара прекарваха с детето толкова време всеки ден, колкото не една двойка родители. А и

след първия бяха последвали и други вечерни ангажменти — парти в клуба, вечер в театъра, вечеря в някои от най-изисканите ресторанти, които Сан Франциско можеше да предложи. И Сара се съгласяваше, без да спори. Нима го правеше просто заради детето, както я бе помолил? Но пък изглеждаше толкова щастлива. Той си спомняте осемнайсетгодишното момиче, за което се беше оженил преди десет години. Тогава в лицето на Сара беше видял обещание за топлина, дом и семейство. Сега, каквито и да бяха нейните мотиви, тя беше всичко това. Не можеше да желае нищо повече — освен да е истинско. Той ѝ беше предоставил вратичката, от която сега се ужасяваше — времето ограничение, което тегнеше над неговото щастие. И, кълнеше се в живота си, наистина не знаеше какво да прави.

Коледа дойде и си отиде, един прекрасен и спокоен ден, най-хубавото, от който, според Сара, беше перспективата да прекара следващата седмица с Джефри и Лизи. Погрижила се беше нещата да вървят добре в Ню Йорк. Къщичката беше обзаведена и готова да изпълнява предназначението си. За първи път Сара имаше възможността да отиде на работа, без да се налага да се качва на самолет.

Това бе един лукс, който тя оценяваше напълно, защото пътуването вече започваше да си казва думата. Чувстваше се уморена. Тези празни часове, в които не можеше да прави нищо друго, освен да разсъждава кога ще свърши всичко, не допринасяха много за душевното ѝ спокойствие. Когато беше заедно с Джеф или Лизи, се чувстваше на върха на щастието, като решително избягваше всякакви мисли за бъдещето. През седмицата преди Коледа такива моменти имаше в изобилие.

В един такъв момент, когато Лизи беше заспала, а те двамата седяха един до друг на дивана пред камината, Джефри се обърна към Сара, а очите му бяха замислени.

— Ще имаш ли нещо против да прекараме новогодишната вечер сами, само ние двамата? — попита тихо.

— Разбира се, че не. Нима се съмняваше?

— Не знаех. Напоследък си станала доста общителна.

— Всъщност, не напоследък, Джеф — смъмри го леко тя, с нотка на нежност. — Тебе просто те нямаше наоколо през последните няколко години.

— Но ти изглеждаш така, сякаш наистина се забавляваш, когато излизаме.

— А защо да не се забавлявам? Твоите приятели са симпатични. Той повдигна скептично вежди.

— Спомням си един период, когато не можеше да ги понасяш.

— Тогава бях много млада, без капка самочувствие. Нищо си нямах...

— Не е вярно.

— Чувствах се така, сякаш нищо си нямам — коригира се меко тя. — Това беше вярно. Чувствах се неудобно и не на място — направи пауза и си помисли колко удобно се чувстваше в момента, както си седеше и разговаряше тихо със съпруга си. — Сега нещата са различни. Такава, каквата съм — какъвто е бизнесът ми — вече не се чувствам заплашена.

Джефри взе ръката ѝ в своята и зараглежда нежните линии по дланта ѝ.

— Това поне е очевидно, независимо дали изобщо е било оправдано преди, или не. Но — вдигна поглед той — ще ти бъде ли удобно да ги приемеш тук? — Тази идея беше занимавала съзнанието му дни наред, но едва сега, в топлата атмосфера, която се бе установила помежду им, бе събрал смелост да я сподели.

— Разбира се — отвърна Сара, без окото ѝ да трепне. Знаеше това, което на него не му бе известно — че много пъти бе приемала и забавлявала гости в Ню Йорк — а тази мисъл ѝ даваше още повече увереност.

— Разбира се? — усмихна се накриво Джефри. — Просто така?

— А защо не? Ти какво имаше предвид?

— Една вечеря.

Лицето ѝ се озари от усмивка.

— Моят специалитет.

— Сигурно се шегуваш.

— Не, говоря сериозно. Кажете ми какво желаете. Вечеря за колко души?

Той задържа погледа ѝ изпитателно.

— Тридесет?

— Тридесет! Ех, че вечеря ще бъде!

— Много ли са?

— Не, не. От моя страна няма проблеми — понамръщи се и лицето ѝ стана сериозно. — Предполагам, ще можем да наемем маси и да разположим по няколко в няколко различни стаи.

— Ще можем ли?

Сара се разсмя на изненадата в гласа му.

— Разбира се. Как иначе щяхме да се справим с толкова много гости?

— Можеше да направим шведска маса.

Тя сбърчи нос.

— Шведската маса често създава впечатление за такава прибързаност... Ако ще го правим, можем поне да го направим както трябва. Има ли някакъв специален повод за това събитие, или просто е твой ред?

— Така, както го казваш, звучи безсърдечно.

— Ако единствената причина, поради която го правиш, е да отвърнеш на получени покани, предполагам, че наистина е безсърдечно.

Той стисна непоколебимо ръката ѝ.

— В такъв случай мога да те уверя, че не е. Да, има някои хора, които са ме канили на гости през изминалите няколко месеца. А и определено има такива, с които напоследък прекарваме време заедно. Но има и други, с които бих искал да се запознаеш, включително и с някои представители на медиите, които просто биха могли да ти осигурят малко реклама сега, когато офисът ти най-после е открит.

— И така, това е дебют? — шеговито провлече думата Сара.

— Както ти харесва — ухили се Джефри.

— И ти би желал да се проведе... вчера? — пак с този хумор. Тя в действителност се радваше на перспективата да му покаже как може да изпълнява ролята си на домакиня сега, десет години по-късно.

— В средата на януари ще бъде добре — увери я той, като това, че външно се забавляваше, прикриваше вътрешното му учудване. Щеше ли наистина да го направи? Можеше ли?

— Чудесно! Ще се захвана от утре. Но кажи ми, имаме ли някакво шампанско в мазето?

— За партито ли?

— За новогодишната вечер. Ако ще правим нещата както трябва...

Новата година дойде наистина както трябва. Цареше тишина, интимност, топлина. Сара чувстваше как любовта ѝ към Джефри се лее свободно като отворената от него бутилка шампанско. Стана ѝ тъжно единствено при мисълта за празненството следващата година — тъжно и странно... Просто не можеше да проумее как двама души, които се разбират така добре, не се надяват бракът им да потръгне за постоянно. Обичаше ли я Джефри? Изглеждаше така, и все пак, той никога не го бе споменал. Какви бяха неговите мисли? Все още ли просто си търсеше партньор за осиновяването, или бе успяла да му влезе под кожата, макар и малко? Тя беше модерна жена; трябваше да попита. Но не можеше от страх, че ще чуе най-лошото. Страхливка, наричаше сама себе си неведнъж. Но не обели нито дума, за да не развали деликатното равновесие, което, изглежда, тъкмо бяха постигнали. Освен това, беше толкова щастлива така — неведението ѝ наистина беше блажено. Ако просто можеше да престане да си задава въпроси...

Но така се случи, че новата година бързо набра скорост и на Сара не ѝ остана много време за размисли.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сара едва се бе върнала в Ню Йорк, когато Джефри получи известие за предварителната обработка на документите по осиновяването и за насроченото интервю за петък сутринта същата седмица. Бързо премествайки ангажиментите си, Сара долетя обратно на Западното крайбрежие само два кратки дни след като бе заминала. Доброто протичане на срещата със съдебния социален работник беше достатъчно оправдание за привързаността, с която трябваше да се действа. Това, че Джефри изглеждаше особено доволен, компенсираше умората. А и фактът, че си беше у дома, в Сан Франциско, с него и с Лизи, даже след такова кратко отсъствие, правеше удовлетворението от положените усилия още по-голямо.

Но на изморените не се полага почивка. В събота телефонът в малката къщичка не спря да звъни. Сара използва неделята, за да очертае предварителните си планове за партито. В понеделник — бизнес, както винаги; предимно междуградски разговори до Ню Йорк. Честно казано, струваше ѝ се удивително лесно да работи по този начин, даже и при съществуващото напрежение, породено от бенефиса, който, по съвпадение, трябваше да се проведе седмица след партито. Нейният нюйоркски екип бе запретнал подобаващо ръкави за случая, като се справяше с всичко възможно и задържаше останалото за онези два-три дни от седмицата, когато тя се присъединяваше към тях.

Макар че нещата протичаха по план и продължиха така през втората седмица на януари, в определени моменти на Сара ѝ се струваше, че се е захванала с прекалено много. Защото, в добавка към бизнес делата и плановете за партито, съществуваха също и Джеф и Лизи, всеки един, от които изяждаше огромни порции от времето ѝ. Те не го изискваха; тя сама им го предоставяше. Не би се съгласила, ако нещата стояха по друг начин. Тя искаше да прекарва известно време с Джеф всяка сутрин на закуска, а после и вечерта, когато тихо си говореха за случилото се през деня. Искеше да се грижи за Лизи, като я

хранеше и къпеше винаги, когато бе възможно, четеше ѝ, играеше си с нея и даже я заведе на контролен преглед при педиатъра, за когото Джеф се бе изказал толкова възторжено. Ъ ако това да прекарва времето си със семейството — както съвсем определено бе започнала да смята Джеф и Лизи — означаваше да работи още по-усърдно и в странни часове на денонощието, тя чувстваше, че целта оправдава средствата.

Два дни преди насроченото вечерно парти, докато Сара и Джеф закусуваха в осем сутринта, телефонът иззвъня.

— Нещо неприятно ли? — попита Джефри, когато Сара се върна от библиотеката с пребледняло лице.

— Обадиха се от офиса. Дейвид е болен.

Дейвид беше изпълнителният вицепрезидент, който с орловия си поглед държеше нещата под око и заместваше Сара, когато тя отсъстваше от Ню Йорк. Разсеяна, Сара се облегна на рамката на прозореца и впери невиждащо очи в пода.

— Какво му е?

— Не са съвсем сигурни. Събудил се посред нощ с болки в гърдите. Жена му е с него в болницата — бавно поклати глава, а после вдигна поглед. — Трябва да се върна.

— Да летиш за Ню Йорк, днес? Не можеш да направиш това, Сара. Та ти долетя едва вчера!

За секунда погледът ѝ стана твърд.

— Не мога ли? Нашата сделка не предвижда ли спешни случаи?

Джефри се извърна и застана лице в лице с нея, а тонът му съвсем не отстъпваше по дълбочина и твърдост на погледа ѝ.

— Не това имах предвид и ти го знаеш! Ако настояваш да се метнеш на самолета и да отпрашиш за Ню Йорк — моля. Мислех си за теб и за онзи списък, пълен със задачи, който прехвърляше снощи.

Осъзнала грешката си, Сара отмести поглед. Нима наистина се държеше отбранително, или просто беше уморена и поради това — почувствителна? От мигновената му реакция ясно пролича, че ѝ мисли само доброто. Заговори по-меко.

— Тези неща просто ще трябва да почакаат. Първо, искам да видя как е Дейвид. Той е с мен, откакто открих магазин в Ню Йорк, и е специален човек. Освен това намръщи се — с този бенефис, който идва след малко повече от седмица, някой трябва да движи нещата.

Ако отлети днес, ще имам на разположение целия утрешен ден, за да свърша това-онова. В събота сутринта ще мога да летя и да се върна тук навреме преди партито.

Като отмести стола си от масата, Джефри скочи на крака.

— Но ти вече си съвсем изтощена! Я се погледни. Цяла седмица си бледа. Този график явно не е здравословен — а понеже това беше така най-вече по негова вина, се почувства отговорен.

— Всичко ще бъде наред, Джеф. Наистина! Нещата за партито са почти готови. Тези, които осигуряват храната, си знаят работата, също както и цветарят. Мога да направя списък с другите неща и госпожа Флеминг ще ги следи. Докато съм в Ню Йорк, ще се погрижа за телефонните обаждания, които щях да направя днес...

— Няма да издържиш, Сара!

Тя въздъхна, сведе глава и потърка слепоочията си. После го погледна отново.

— Нямам избор, нали?

Последвалата тишина прикова вниманието ѝ. Когато най-накрая Джефри проговори, Сара остана изумена.

— Аз ще отида — натъртено обяви той. — Ще ми кажеш къде да отида, с кого да се видя, какво да направя и ще го направя. Мога да започна от болницата и да видя как я кара твоят Дейвид, а после ще мина през офиса. Какво ще кажеш?

— Не мога да искам от теб да го направиш — прошепна зашеметена.

Той се приближи до нея като олицетворение на смелостта.

— Не ти искаш; аз ти предлагам. Искам да го направя, Сара — освен ако не предпочиташ обратното.

— Уверявам те, че искам! Това толкова би улеснило нещата. Ами твоята, работа? Ти си имаш достатъчно ангажменти.

— Ще почакай — той хвана раменете ѝ и я повдигна. — Освен това наистина е мой ред.

— Твой ред?

— Да ти помогна малко с това пътуване. Сигурно ти е трудно — да сновеш като совалка напред-назад, както ти правиш.

— Нямам нищо против това — прошепна тя и се почувства толкова близка с него.

— Е, аз имам — контрира я той. — Но ще отида в Ню Йорк само при едно условие.

Тя плъзна ръцете си около кръста му, огледално отразявайки неговото движение и наведе назад глава.

— И какво е то?

— Да се напиш. Да си лягаш рано. И двете ноци.

— А какво друго бих могла да правя, докато те няма? — откликна тя с мека спонтанност. Зачуди се още повече, когато той наведе глава и я целуна.

— Не знам — промърмори той върху устните ѝ, а после погали бузата ѝ с леки целувки, които водеха към ухото. — Какво правеше преди?

— Не знам — въздъхна тя със затворени очи, зашеметена от близостта му.

Когато Джефри я прегръщаше така, толкова нежно, толкова силно, Сара не можеше да мисли за нищо друго, освен за настоящия момент. А той беше главозамайващ — обвили ръце един около друг, телата им плътно се притискаха. Тя вдъхна чистата мъжествена миризма, която я опиваше, плъзна ръце по широкия му гръб. Когато Джеф се върна към устните ѝ и отново я целуна, тя безмълвно изрази любовта си в отговор.

— Знаеш ли какво искам да направя? — прошепна той по-дрезгаво.

— Какво? — попита тя, като че ли напрегнатото му тяло не го издаваше.

— Да те върна в леглото.

— Веднага ли?

— Веднага.

— Чие легло? — ето че въпросът бе поставен, зададен сякаш от миниатюрно животинче, стаено в някое кътче на сърцето ѝ. Това бе най-близко до открития въпрос дали Джеф я обича. Но тъкмо когато сърцето ѝ бе потупало в трескаво очакване, кухненската врата се отвори поривисто и вътре влезе госпожа Флеминг.

— О! Извинете... — възкликна тя и изчезна също тъй бързо, както бе дошла. Но и двете глави се бяха обърнали натам и магията бе развалена.

— Ами... Аз... По-добре да се обадя в офиса, после на летището да видя какви полети имат днес. Ако можеше да нахвърлиш някои бележки какво да направя за теб, ще е от голяма полза.

Сара кимна, неспособна да пророни и дума. Беше се доближила толкова много до момента, в който щеше да разбере; просто не беше честно. Но сякаш за да компенсира разочарованието ѝ, съществуваше мисълта за онова друго бремене, което Джефри бе свалил от плещите ѝ. Докато го следваше към библиотеката, осъзна, че само половината от облекчението ѝ се дължи на факта, че не се налага да предприеме пътуването. Другата половина идваше от съзнаването, че нейният съпруг го върши заради нея. А един ден и на този въпрос щеше да има и друг шанс да се отговори.

Пътуването от Сан Франциско до Ню Йорк сякаш отвори очите на Джефри. Бе очаквал четири часа и половина отмора, но вместо това през цялото време размишляваше. Обичаше ли го Сара? Не го ли обичаше? За първи път успя да оцени предимството на това да бъде в Сан Франциско, зает през цялото време, освен когато беше с нея. Ако на него му се налагаше да прави това пътуване два пъти в седмицата, щеше да си загуби ума — освен, разбира се, ако не знаеше, че тя го обича и го чака — а още по-добре, ако беше с него по време на полета. Това би могло да бъде забавно, разсъди той. Може би дори и от полза за нея, може би щяха да се връщат заедно... В края на краищата, Карин и госпожа Флеминг щяха да обграждат Лизи с грижи, а на Сара ѝ трябваше придружител.

Тя беше забележителна, реши Джефри с първата глътка от второто си шотландско уиски. Бе организирала всичко за партито — храната, местата за сядане, цветя, вино и песни... Къде ли беше намерила този малък оркестър от дървени духови инструменти? Или пък къде бе открила другите неща? Сякаш всеки се отзоваваме на нейното позвъняване, а и тя самата се чувстваше напълно в свои води, докато работеше с тях. В сравнение с миналото, това беше, меко казано, промяна. Тогава тя имаше всичко необходимо за подобно събитие, а просто се паникьосваше; бе повече от щастлива да предостави организирането на някой друг. Всъщност, когато първоначално бе предложил идеята за партито, предполагаше, че тя ще

остави почти всичко на госпожа Флеминг. Сега обаче Сара не просто бе поела грижата за всичко до най-малките подробности, а и бе успяла да накара госпожа Флеминг да се чувства страхотно, внушавайки ѝ, че ролята на контролираща другите е жизненоважна, докато истината бе, че тя е просто символична.

Да, Сара беше едно чудо... Но изморено чудо. Можеше да го забележи по бледността ѝ, по начина, по който често задрямваше на рамото му вечер, по сенките под очите, преди да ги е покрила с грим. Стараеше се далеч повече, отколкото изискваха задълженията ѝ, а той не знаеше защо. Обичаше ли го? Или просто изпълняваше своята част от сделката с присъщата си всеотдайност? Отново се връщаше на изходната точка. Може би беше време за още един скок.

Една стюардеса се приближи изотзад и подмина мястото му, като спокойно се оглеждаше наляво-надясно в търсене на пасажери, които имат нужда от помощта ѝ. Джефри се канеше да я извика, но после отпусна ръка и просто проследи с очи слабата блондинка, която се отдалечаваше. Имаше време, когато може би щеше да се опита да грабне вниманието на една толкова привлекателна жена. Но не и сега. Сега само една жена представляваше интерес за него.

Погледът му се спусна към златната халка на пръста му и той забеляза колко комфортно се чувства. Тя беше част от този комфорт. Самата женитба беше комфортна. Само да знаеше какво крие бъдещето... Само да можеше свободно да признае любовта си... Но това можеше да се изтълкува като натиск. Ако Сара се отдръпнеше при една клетва, която наемкваше за по-дълбоко обвързване, той щеше да е още по-обезсърчен. Освен това, щеше ли изобщо да му повярва? Преди бяха влюбени, а той бе допуснал някои неща да застанат между тях. Какво можеха да ѝ дадат думите? По-добре да ѝ покаже любовта си.

Тъглчетата на устните му се свиха иронично, когато си спомни за своя план да се държи хладнокръвно, да я държи на разстояние. Нима наистина бе смятал, че е възможно? Или просто беше твърде боязлив да си признае истината — че сега Сара го интригува дори по-силно, отколкото преди десет години в Сноумас? Това бе част от имиджа на един мъж: да се мисли за силен и за контролиращ напълно съдбата си. Но така ли беше наистина? Що се отнася до Сара, Джефри се чувстваше безпомощен.

Сара, от друга страна, далеч не беше безпомощна. Джефри го виждаше навсякъде, където се обърнеше в Ню Йорк — колегите ѝ пееха хвалебствени песнопения по неин адрес; фирмата „Сара Макрей Ориджиналс“ функционираше безотказно. Дори предвид факта, че Дейвид беше на легло в болницата вследствие на, както се оказа, за щастие, лек сърдечен удар, бизнесът беше в отлично състояние. Не му трябваше много, за да се досети, че сърдечният прием, който му бе оказан, просто представляваше капка в морето от обожание, което бе насочено към съпругата му, а не изстрадано облекчение за това, че най-сетне е пристигнала помощ. За много други мъже това би било деморализиращо преживяване — да се окажат в положението на хванали се за пешовете на съпругите си. За Джеф обаче, преуспяващ и уверен в себе си, това бе източник на гордост, която се задълбочи в събота вечерта на партито, организирано толкова умело. Беше един ненадминат, неописуем успех. Храната беше превъзходна, обстановката — елегантна, а атмосферата — даряващ наслада лукс. Съвършената домакиня, Сара се движеше от група на група, излъчваща искрена топлина, присъединяваща се към водения разговор, забавляваше се и в пълна степен се наслаждаваше на своя триумф.

Смайването на Джефри от успеха на вечерта се смекчаваше само от постоянното му внимание и вежливост. Винаги беше някъде наблизо, за да представи Сара на новодошлите, да привлече интереса на хората към „Сара Макрей Ориджиналс“, когато скромността ѝ я принуждаваше да замълчи, да се увери, че не се нуждае нито от храна, нито от пиене. Макар че, както се полага на домакин, обикаляше наоколо, винаги се връщаше при нея, за да усети прилива на задоволство, когато тя протягаше ръка и хващаше неговата, за да го привлече в кръга на разговарящите.

Сара беше идеалната жена и домакиня, докато си тръгна и последният гостенин, докато помощниците приключиха с работата си, а после се свлече на един стол напълно изтощена. Джефри, който бе прекарал вечерта едва ли не боготворейки я, се притесни повече, отколкото при по-нормални обстоятелства.

— По дяволите, Сара! Знаех си, че не бива да вършиш всичко това! Изглеждаш така, сякаш не можеш да направиш и една крачка повече!

— Не мога — изтощено се засмя тя и го погледна. — Но и не се налага, не и до утре — хм, до днес.

Той присви очите си, които гледаха мрачно.

— Ти няма да...

— Трябва — каза с въздишка тя. — Все още има толкова много работа по бенефиса. Трябва да поговоря с дизайнерите и да проверя как напредва работата — поклати глава. — Надявах се да остана тук до четвъртък, но при условие, че Дейвид още не е на линия, по-добре да се върна в сряда. Ако искам всичко да е готово до петък вечерта...

— Ако не позабавиш малко темпото, ти ще се озовеш в болница, а не Дейвид. А какво ще стане с нас? — възкликна импулсивно той, като съзнаваше колко много бе започнал да зависи от присъствието ѝ, но въпреки това го изрече, без да се замисля за възможното тълкуване на думите си — или за погрешното им тълкуване.

Смразена, Сара се оттласна от стола и се отправи към стълбите, а цялата радост я напусна. За Джефри тя беше, както видя, не повече от това, което бяха за нея снабдителите с храна, цветарите или музикантите. Просто служеше на една цел, която стоеше над всички други.

— Не се притеснявай — процеди през зъби тя. — Ще се оправя.

Но не стана така. И въпреки че бе очаквала Джефри да се държи спокойно и всеопрощаващо на следващата сутрин, не стана така. Неделята, понеделникът и вторникът минаха напрегнато. Когато дойде сряда и тя се качи на самолета за Ню Йорк, беше изцедена не само физически, но и емоционално.

Почувства известно облекчение, когато подготовката за предстоящия бенефис я отклони от най-мрачните ѝ мисли. Но пък оставаше проблемът с физическото ѝ изтощение, чието решаване само би ѝ предоставило време, през което да се отдаде на мислите си, а тя далеч не искаше това. И така, съзнателно оставаше непрестанно в движение, като правеше дори повече от предвиденото и си казваше, че ще си почине, щом мине бенефисът. Когато пристигна Джефри, Сара се трудеше с пълна пара.

— Джефри? Тук? — извика прегракнало на рецепционистката, която се обади с това известие в средата на следобеда. Когато въпросният мъж се появи лично на вратата на нейния офис, отговор вече не беше необходим. Измърмори едно изумено „Благодаря“ и

затвори телефона. Изправи се, с лудо разтуптяно сърце, неспособна да свали очи от високото, тъмно видение пред себе си.

— Джеф! Ти пък кога влетя тук?

Макар че изглеждаше невероятно официален, вече сякаш не ѝ бе ядосан.

— Дойдох направо от летището — обясни той, като напрегнато я изучаваше с поглед. В полуусмивката му нямаше никакъв хумор. — Сметнах, че трябва да видя с очите си събитието, което ти отне толкова много сили напоследък.

— Добре съм. Наистина — определено беше по-добре сега, след като разбра, че се е сетил да дойде. Всъщност, част от нея ликуваше, че си е направил труда да прелети цялото разстояние до Ню Йорк, след като бе летял и в двете посоки миналата седмица. Присъствието му тук щеше да ѝ действа ободрително, а в момента ужасно се нуждаеше от подобно нещо. Усмихна се уморено.

— Във всеки случай, ще се радвам, когато свърши. Не мога да си спомня нещо да ме е уморявало толкова много досега.

Очите му се присвиха, с намек за старото им спречкване.

— Това е така, защото може би никога не си носила толкова много дини под една мишница. Някога да ти е хрумвало, че може би се претоварваш прекалено много?

— А какво да направя, Джеф? Не възнамерявах всичко да ми се струпа изведнъж. И ако държиш да знаеш, съгласих се да направя този бенефис преди повече от година! Тогава не знаех, че ще хвърча от едното крайбрежие до другото, както сега! — бе повишила глас гневно и обвинително. Изглеждаше така, сякаш се захващат за стария спор оттам, откъдето го бяха оставили. Но Сара нито бе подготвена за болка от такъв характер, нито бе в достатъчно добра форма, за да се справи с нея. — Виж какво — каза с въздишка, — ти си прав. А аз съм изтощена. Последното, от което се нуждая, е да се препирам с теб — погледна часовника си. — Тук имам работа за още един час, преди да отида вкъщи да се преоблека. Ако искаш, можеш да ме почакаш...

Но той поклати глава и взе праметнатото през ръката си палто с намерението да го облече.

— Трябва да свърша една работа. В колко часа трябва да бъдеш в хотела?

— В шест.

— Ще те взема в пет и четиридесет и пет. Окей?
— Окей.

До края на вечерта Сара се убеди в съществуването на своя ангел хранител. От бенефиса не само бяха събрани четвърт милион долара в помощ на децата с увреждания, но, в светлините на прожекторите, нейните бижута изглеждаха още по-великолепно, отколкото се бе надявала. А и Джефри бе до нея, красив и изтънчен придружител, който събираше повече от полагаемите му се погледи, в които се четеше негласно любопитство. Като двойка изглеждаха просто зашеметяващо — той в черния си смокинг, тя в дългата до земята рокля от меко драпиран червен шифон. Джефри я допълваше съвършено във всяко едно отношение, като поемаше най-тежката част от бремето на разговора всеки път, когато тя започнеше да отпада. Когато почивката от няколко мига отново ѝ влееше сили, отдръпваше се дискретно в сянка. На силната му ръка винаги можеше да се облекне, от мълчаливото му присъствие — да почерпи сила.

Когато вечерта я заведе в апартамента, Сара беше оптимистично настроена. Когато страстно се любиха в ранните часове на деня, потъваше в екстаз. Когато обаче телефонът звънна в девет сутринта и събуди и двамата от съня, от който тя поне се нуждаеше толкова отчаяно, Сара веднага скочи.

Заопипва сляпо и откри слушалката. Прокашля се и я доближи до ухото си.

— Ало? Да? — гласът ѝ изведнъж се проясни. — Госпожо Флеминг? — топлото, издължено тяло на мъжа до нея се размърда. Когато една дълга ръка посегна към телефона, Сара се извърна и настойчиво продължи с разговора. — Няма нищо. И без това трябваше да ставаме. Какво се е случило? — докато слушаше гласа, който идваше от Сан Франциско, очите ѝ се разшириха от притеснение. — Кога започна всичко? Някаква температура? Ъ-хъ... И това не я свали?

— Какво има? — настойчиво прошепна Джефри в свободното ѝ ухо, но тя вдигна към него ръка в знак да почака и отдаде цялото си внимание на госпожа Флеминг.

— Обадихте ли се на доктор Шоу? Зная, но телефонният ѝ секретар ще запише съобщението.

— Сара...

Като се изправи и седна отстрани на леглото, тя пренебрегна и голотата си, и настойчивия тон на съпруга си.

— Не, не, госпожо Флеминг. Постъпили сте правилно — присви очи към часовника в другия край на стаята. — Слушайте какво — защо не се обадите на доктора и не оставите съобщение, а през това време аз ще позвъня на летището и ще се опитам да намеря ранен полет. Ще ви се обадя до час. Окей? — след още една-две думи затвори и остана лице в лице с основателно загрижения Джефри.

— Какво има? Нещо с Лизи, нали?

— Разболяла се вчера следобед и изкарала зле нощта.

— Разболяла се? От какво?

— Капризничи и има температура. Стомахът ѝ не може да задържи много — лицето на Сара бе олицетворение на тревогата. — Бих искала да взема първия възможен полет — но Джефри вече я бе изпреварил, като се пресегна през нея да достигне телефона. След минути вече имаха резервация за полета в десет и петдесет и трескаво се заловиха да се изкъпят, облекат и приготвят багажа, преди да повикат такси.

Полетът им се стори безкраен. Седнали един до друг, те почти не говореха, а всеки бе потънал в тревога и вина. До момента, когато Сайръс ги посрещна в Сан Франциско, вече бяха успели да изпаднат в мрачно настроение. А докато пристигнат в къщата, лошото настроение бе изместено от неприкрита напрегнатост.

— Как е тя? — попита Сара, като нахлу през вратата и веднага свали палтото си.

Госпожа Флеминг ги посрещна.

— Почти без промяна. Лекарката обаче се отби. Тя мисли, че не е нищо повече от някаква стомашна бактерия. Но на мен сърцето ми се къса за малката. Постоянно иска някой да я държи на ръце.

Джефри вече бе започнал да се изкачва по стълбите. Сара мълчаливо стисна ръката на госпожа Флеминг в знак на благодарност и го последва. След секунди се озоваха в стаята на Лизи, а там Карин люлееше детето в ръце. Джефри бързо я пое в своите.

— Какво ти става, тиквичке? — изгука той, като отмахна косицата от челото ѝ и целуна топлината му. Малките ѝ бузки бяха бледи, очите ѝ блестяха трескаво, долната ѝ устничка трепереше.

Преди Джефри да успее да каже още една дума, Лизи протегна малките си ръчички към Сара.

— Мами-и-и-и... Мами-и-и-и... — проплака тя и се успокои едва когато Сара я взе на ръце и я прегърна силно.

— Хайде, скъпа, всичко е наред. Мами е тук — гушна детето, обърна се и потъна в люлеещия стол, който Карин бе освободила. — Мами е тук.

Мами беше там през по-голямата част от следващите няколко дни, като дремваше само когато Лизи заспиваше, и то — с едно отворено око, в случай, че Сърчо, примамен с толкова труд да кацне на клепките ѝ, внезапно решише да се завърне в своите селения.

— Нека аз да поседя малко с нея — подканяше Джефри отново и отново, но отговорът на Сара оставаше един и същ.

— Сега ѝ е по-добре. Всичко е наред.

— Ами ти? Не успя въобще да си починеш.

— Добре съм. Лизи, изглежда, се оправя. Ще си почина, когато температурата ѝ спадне.

Когато настана това време, Сара бе в почти толкова изтощено състояние, както и детето. Спа двадесет и четири часа, а после подремваше от време на време и на другия ден. Но когато въпреки това не се възстанови, Джефри пое нещата в свои ръце.

— Ти си направил какво? — попита Сара, току-що събудила се от дрямката си, виждайки Джефри седнал на един стол до леглото ѝ.

Той я гледаше мрачно.

— Помолих Том Ройс да се отбие. Искам да те прегледа.

— Нищо ми няма, Джеф! Само се нуждая от малко почивка.

— Вече от два дни си почиваш и все още не си на себе си. Лизи вече се справи, и още как, но не и ти.

— Тя е дете. Децата се възстановяват много по-бързо. Между другото, сигурна съм, че просто съм пипнала вируса или каквото беше там, от който тя се беше разболяла. И като се има предвид колко бях смазана, нищо чудно, че все още съм уморена.

— Ти не се храниш.

— Не съм гладна.

От самата мисъл за храна ѝ прилошаваше.

— Но как ще си възвърнеш силите, ако не ядеш? Изтощена, Сара потъна назад във възглавниците и затвори очи.

— Ще ям утре.

— А дотогава аз ще се чувствам по-спокоен, ако чуя мнението на лекаря.

Бързо отвори очи и се канеше да протестира, но той стана, отиде до вратата и изчезна, преди тя да събере сили да каже нещо. Може би има право, замисли се Сара. Освен това, какво можеше да ѝ навреди едно лекарско посещение?

Няколко часа по-късно обаче, когато Том Ройс затвори чантата си и я погледна, както беше седнал край леглото ѝ, преразгледа мнението си.

— Ти си изтощена. В това няма съмнение.

Прекъсна ги едно тихо почукване на вратата. Джефри надникна и като видя, че прегледът е свършил, влезе и застана до леглото ѝ.

— Е?

— Тъкмо казвах на жена ти, че определено е изтощена — погледна отново Сара. — Но се съмнявам, че си прихванала нещо от детето. Няма нито треска, нито повръщане — поколеба се, погледна към Джефри, а после обратно. — Има ли някаква възможност да си бременна?

— Бременна? — очите на Сара се разшириха, а лицето ѝ стана още по-бледо. — Не. Не съм бременна.

Джефри се вкамени.

— Моята жена взема строги предпазни мерки — процеди през зъби той.

Като пренебрегна жлъчния му тон, лекарят се обърна към Сара.

— Какво вземате?

— Да вземам?... — думите ѝ прозвучаха глухо, като някакво ехо.

— Хапчета против забременяване. Джеф имаше предвид това, нали?

— Ами... — Сара погледна уплашено съпруга си и се замисли дали да не излъже. Но вече беше зрял човек, за да прибегва до това. — Да, но всъщност — не...

Джефри пребледня.

— Какво „не“? — гласът му беше нисък и напрегнат, а нейният, когато отговори, едва доловим шепот.

— Не, не вземам нищо.

В очите му проблесна загадъчна светлина.

— Нищо? — възкликна той, а всяка фибра на тялото му сякаш се концентрира внимателно. — Значи, наистина може да си бременна?

— Не съм! — контрира го тя, а лекарят беше съвсем забравен.

Джефри се намръщи; изглеждаше раздразнен.

— Откъде знаеш?

— Знам. Това е всичко.

Том Ройс се приведе напред.

— Кога за последен път си посещавала гинеколога си, Сара?

Тя се обърна към него, изумена.

— Аз... ами... миналото лято.

— А кога беше последният ти цикъл?

Няколко секунди остана толкова неподвижна, че ударите на сърцето ѝ сякаш караха нежното ѝ тяло да трепери като лист. Отново погледна Джефри; отново отмести поглед.

— Не съм сигурна. Всичко... всичко беше толкова напрегнато. Предполагам, че съм изгубила представа.

Сега не можеше да има никакво съмнение относно раздразнението на Джефри. То беше съвсем реално — всъщност, граничеше с гняв.

— Каква е тази история? Толкова те бива за всичко друго, а очакваш от мен да повярвам, че не можеш да следиш нещо толкова просто като...

— Не е редовен!

— Не и ако си бременна!

— Но аз не съм!

Лекарят потупа ръката ѝ.

— Успокойте се — каза, като хвърли поглед през рамо. — И двамата. При всички положения, мисля, че е добра идея да се посети лекар. Трябва да се направят някои кръвни тестове, а моето предположение е, че те очаква цял чаршаф рецепти с витамини. Що се отнася до другото, когато и да посетиш, може да изясни нещата. Ако желаяш, мога да се обадя на лекаря ти и да му кажа за визитата си.

Сара се усмихна бързо, но насила.

— Няма нужда. Той е в Ню Йорк. Когато се върна там следващата седмица...

— Дума да не става! — Джефри поднови спора, а очите му ядно искряха. — Ще посетиш някого тук. Тази седмица — обърна се към

приятеля си. — Кой е най-добрият?

Лекарят извади едно топче с листчета за рецепти от джоба на сакото си и започна да изписва някакво име. Очевидно съгласен с твърдата намеса на съпруга, откъсна листчето и, като пренебрегна Сара, го подаде на Джефри.

Сара позеленя от яд, но това не облекчи състоянието ѝ. Нито пък съня през нощта, който изобщо не я отмори. Все още кипеше от яд, когато на следващата сутрин Джефри я набута в кабинета на един от най-добрите гинеколози. Знаеше, че гневът е защитен механизъм, нещо, с което прикрива надеждата, страха и острото си състояние на обърканост. А за това докторът нямаше лекарство, както щеше бързо да разбере при произнасянето на диагнозата му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Вие определено сте бременна — заяви той, преди Сара даже да е станала от масата за преглед.

— Сигурен ли сте? — прошепна тя.

Учтивата усмивка на лекаря беше един безплоден опит да намали напрежението ѝ.

— В този бизнес съм от твърде дълго, за да пропусна най-очевидните симптоми. От това, което ми казахте и което сам видях, бих могъл да кажа, че сте в третия месец — направи пауза, леко изненадан. — Това, което не разбирам, е защо не сте се усъмнили по-рано.

— Аз изобщо не подозирах! — отвърна, а кафявите ѝ очи се бяха ококорили шокирано още повече.

— Вие сте млада, омъжена отскоро. Не сте използвали никакво предпазно средство. Сигурно сте съзнавали, че това може да се случи.

— Но аз не съзнавах! — Сара погледна доктора в безпомощно объркване. — Не може да съм бременна. Казаха ми, че...

— Кой ви го каза?

— Лекарят, който извърши операцията.

— Хм! Мисля, че пропускам нещо — гинекологът се облегна на края на масата за прегледи и потърка брадичката си. — Отвън не казахте нищо за операция, освен за рутинна апендектомия.

— Вие казахте рутинна. Аз казах апендектомия.

— Значи е било нещо повече?

Сара се вгледа в свитите си в юмруци ръце.

— Да. Е, започна като апендектомия, с болки и така нататък. Но в процеса на операцията откриха няколко кисти по яйчниците. Докато свършиха, останах с един яйчник — разстроена, вдигна поглед. — Тогава бях на петнайсет години. — Казаха ми, че шансовете някога изобщо да забременея са много малки. Беше съкрушително — поколеба се и погледна затворената врата, зад която беше съпругът ѝ.

— Джефри просто прие, че взимам нещо. Аз... Аз... Нямах смелостта да му кажа истината...

Лекарят я изгледа преценяващо.

— Вие се радвате за бебето, нали?

Това беше въпросът на деня. О, да, тя се радваше. Бе развълнувана, ликуваше! Но какво щеше да стане с Джеф и с тяхната сделка? Наличието на едно дете определено щеше да промени нещата. Но как? За по-добро или за по-лошо?

— Аз... Да, така мисля — усмихна се едва-едва. — Толкова е внезапно. Почти не мога да повярвам.

— О, можеш да повярваш, Сара. Имаш думата ми — изправи се и пое дълбоко въздух. — Е, защо сега не вземеш да се облечеш? Ще отида да предам добрата новина на съпруга ти, после искам да седнем и да поговорим тримата. Сигурен съм, че ще имате въпроси към мен.

Въпросите, които Сара искаше да зададе, не бяха към лекаря, а към Джефри. Но той упорито бе решил да разпитва доктора, както и бе започнал вече, преди да се появи тя, пребледняла и колеблива, на входа на стаята за прегледи. От двамата, които я поздравиха, изражението на лекаря бе далеч по-приветливо.

— Седни, Сара. Джефри тъкмо ме питаше колко ще трае изтощението, което изпитваш.

Заета с това да изучава тона на Джефри, изрази му, пълния контрол на тялото му, когато седна до нея, тя почти не чу нито дума, успяваше просто да кимне, когато трябваше, и да пророни няколко разпокъсани „да“ и „аха“. Не беше склонна да усложнява и без това напрегнатата ситуация, затова просто му позволи да сложи в джоба си рецептата за витамините, да уговори следващия час при лекаря, да я съпроводи до колата и да я откара вкъщи. Едва когато влязоха в предния салон, той се обърна към нея, с мрачно изражение и твърд глас.

— Пълна почивка на легло за два дни. Така каза лекарят. Ти се качи горе. Аз ще се обадя в Ню Йорк.

— Аз мога...

— Аз ще го направя — очите му проблеснаха гневно, а думите му смазаха протеста ѝ. Обърна ѝ гръб и изчезна в библиотеката, като затвори вратата след себе си с красноречив трясък.

Сара нямаше нито желанието, а още по-малко силата да му извика да се върне. Обърна се и се отправи към леглото, само за да открие, че почивката ѝ убягва, докато емоциите ѝ бушуват. Имаше нужда да помисли, да осъзнае всичко това, да пренареди приоритетите си, като отчете елемента, който така чудно бе навлязъл в живота ѝ.

Надигна се от леглото, навлече джинси и пуловер и потърси убежище в солариума, насаме с растенията и мислите си. Джефри бе ядосан. Знаеше това. Не се бе пазарил за дете, когато я бе помолил да се омъжи за него. А сега щеше да има още една отговорност, която далеч щеше да надвиши лимита на определеното време.

Притисна с пръсти устните си и почувства бремето на тази отговорност върху себе си. После, съвсем спонтанно, усети как у нея се надига раздразнение. Какво бе очаквал Джефри? Изобщо не я бе попитал; просто бе приел, че се е погрижила за предпазването си от бременност. Ами той? Това бе една отговорност, напълно споделена; неговата роля в това постижение беше толкова активна, колкото и нейната.

За първи път, откакто Том Ройс бе произнесъл думата „бременна“ вчера, чертите ѝ се отпуснаха в плаха усмивка. Беше бременна, бременна наистина! След като бе изживяла половината от живота си, приемайки невъзможността за това, беше бременна! А и с детето на Джефри — коя мисъл би могла да бъде по-прекрасна!

Имаше още една — че Джефри може би я обича, но Сара я отхвърли като невъзможна. О, да, той щеше да бъде повече от склонен да се грижи за нея и за детето. В края на краищата, оставаше и Лизи, която все още се нуждаеше от майка. Какъв по-добър начин да си осигури услугите на Сара за неограничен период от време? Не че това бе една неприятна картина. Напротив. Мисълта за тях четиримата заедно — тя и Джеф, Лизи и новото бебе — я караше да сияе. Но докато една част от нея чувстваше, че е дарена с най-големия възможен дар, другата бе ужасена от мисълта за това, което щеше да представлява животът ѝ с Джефри в състояние на един безкраен антагонизъм. Веднъж вече го бе изживяла, а с бебето или без него, съмняваше се, че би могла да го направи отново. Сега беше независима жена. Ако се стигнеше до това, щеше да отгледа бебето си сама.

— Мисля, че ти казах да отиваш в леглото! — дойде гневен изблик откъм вратата. Сара се обърна, видя Джефри, който се

приближаваше с властен вид, и това накара кръвта ѝ да закипи. Най-после беше време да отстои позицията си.

— Не исках да си лягам точно сега — отвърна, като гордо вирна брадичка.

— Чу какво каза докторът: пълна почивка на легло.

— А ти беше този, който каза „Разбрано, докторе“. Ако толкова твърдо си решил да му се подчиняваш, ти върви да си лягаш. Аз ще правя това, което искам. — След като бе проявила тази малка символична съпротива, се почувства странно облекчена. Или просто набра сили от искрите изненада, които резкият ѝ тон предизвика в очите на Джефри? Проследи го как изправи рамене, zakрачи към далечния край на солариума, обърна се и я погледна изучаващо, а после бавно се върна обратно. Сара смело се изправи, като отказа да отвърне поглед, знаейки, че няма какво да загуби, ако се държи твърдо. Беше крайно време да станат откровени един с друг. А и в този момент не ѝ се щеше да се разпореждат с нея.

Не знаеше какво очаква — може би спорът да продължи, може би Джефри да излезе гневно от стаята... Това, което не очакваше, бе внезапното смекчаване на чертите му. Нито пък бе подготвена за думите му.

— Предполагам, дължа ти извинение, Сара — започна тихо, като застана право пред нея с ръце в джобовете си. — Наистина, ти не си го търсеше. Не искаше нищо такова. Аз бях този, който те въвлече в това, и разбирам, че ти причиних куп неприятности.

Когато той спря, Сара затаи дъх. Не само не знаеше какво да каже, но почувства идването на нещо друго, нещо по-значително от едно извинение. Изразът на лицето му не приличаше на други, които бе носил — една смесица от сила и скромност, едновременно невинен и разбиращ. Странно, но почувства, че партньорите му по бизнес са виждали това изражение. Така беше. Изглежда, отново се пазареше, но доста по-различно от начина, по който го бе направил през ноември. Вдигнала поглед към него, тя чакаше да чуе предложението му.

— Доста мислих по това — продължи Джефри с равен глас. — В светлината на това, което се случи, мисля, че е съвсем честно да ти предложи свободата. — Сара трепна, но той пренебрегна това. — Очевидно е непочтено да те излагам на подобно напрежение — да пътуваш до Ню Йорк и обратно, а никога не бих могъл да те помоля да

се откажеш от бизнеса си. В края на краищата, ти си преди всичко и най-вече Сара Макрей и това трябва да остане така. Ти си толкова отдадена на своята компания, колкото беше и майка ми.

У Сара се надигна гореща вълна на ярост. Със стиснати в юмруци ръце, пребледняла, невярваща, би отворила уста да каже нещо, ако Джефри не беше продължил спокойно, хладно.

— Ще ти дам каквото пожелаеш, Сара. Разбира се, ще те обезщетя подобаващо, а ако решиш да родиш детето...

— Ако реша?... — прошепна смаяно тя.

Той продължи необезпокоен.

— Ако решиш да родиш детето, определено ще го осигуря финансово. Всъщност, ако решиш да го родиш, но сметнеш, че едно бебе може да се намеси неприятно в живота ти в Ню Йорк, ще се радвам да поема правата си върху него. Що се отнася до правото ти на посещения, ще бъда щедър...

— Право на посещения? — Сара произнесе думите, като в началото не беше в състояние да схване смисъла им. Нима Джефри ѝ говореше така, с този безстрастен тон, систематично подхвърляйки предложения за отървяването от едно все още неродено дете? Нима всичко бе един фарс — изпълнените с топлина часове, които бяха прекарвали заедно, нежните погледи, правенето на любов? Би ли могъл да я прогони просто ей така?

— Не ти вярвам — промълви тя, а коленете ѝ трепереха в един ритъм с вътрешностите ѝ. — Не ти вярвам!

— Говоря сериозно — настоя Джефри със същия приятелски тон. — Твоят живот се обърна с главата надолу, а вината за това е моя. Ще направя каквото поискаш, за да оправя нещата — замълча, а погледът му я изгаряше. — Знаеш колко много исках дете... но, ако желаеш да направиш аборт, съм готов да уредя нещата.

— Аборт? — гласът ѝ беше дрезгав, а втория път — по-силен. — Аборт? — Сега трепереше от главата до петите, а лицето ѝ бе оловносиво. Направи разтреперана крачка назад, мръзнеше и същевременно изгаряше. — Не искам аборт. И не искам никакъв развод! — след всичко, което ѝ бе сторил, се опитваше и да я зарече. Никога в живота си не бе била толкова вбесена. Направи крачка напред и го бодна с пръст в гърдите.

— За твое сведение, затънал си в тая каша до ушите. И нямам никакво намерение да те откача от въдицата! — гласът ѝ се извиси с половин октава. — За какъв се мислиш, да си играеш с живота на хората по този начин! Само защото винаги си имал всичко, което си желал, не значи, че така трябва! И никога, никога не ме сравнявай с майка си! Майка ти беше една безмилостна жена без капка топлина в себе си. Моля се аз да бъда по-човечна до края на дните си! — вбесена, размаха ръце във въздуха, после се обърна, за да се отдалечи, но размисли, върна се и продължи тирадата с ръце на хълбоците. — Трябваше да съм подготвена. Трябваше да се досетя. Ти го направи веднъж преди — позволи ми да си отида, както би освободил наетата прислуга — пое си въздух, за да се подкрепи, но това изглеждаше безпредметно. Яростта я беше завладяла напълно. — Е, този път няма да го направиш, Джефри! Няма да се отървеш от мен толкова лесно! Този път ще трябва да ме изриташ. И те предупреждавам, ще ти се наложи да се разправяш със съда — изгледа го твърдо. — Няма да ти позволя да ме купиш. Не се нуждая от парите ти! Нито пък моето дете. Но ще си имам съпруг и баща за бебето си. И ще бъда майка на Лизи — очите ѝ се присвиха, а гласът ѝ се сниши предизвикателно, — до деня, в който докажеш, че съм неспособна на това.

Напрежението от изблика започна да взима своето. Като направи моментна пауза, Сара се почувства толкова изумена от собствените си думи, колкото и от онези, които ги бяха предизвикали. Очите ѝ станаха по-тъмни, а страните ѝ — още по-бледи.

— Защото аз съм добра майка, Джеф. Обичам Лизи и ще обичам също и това бебе. И въпреки думите ти, съм горда, че успях да съчета семейството и кариерата, да сторя това, което съм направила.

Емоциите ѝ бързо я заливаха. Сведе очи и започна да изучава мраморния под, но изящните му спирали не и предложиха утеха. Когато отново вдигна поглед и заговори, гласът ѝ сякаш се изтръгваше дълбоко от дъното на душата.

— Нямах нужда да се омъжа за теб, за да открия клон на фирмата си по Западното крайбрежие. Имам достатъчно средства и достатъчно контакти. Предполагам, разбираш това — поколеба се, но продължи. — Защо, всъщност, мислиш, че се съгласих с женитбата, ако не да добавя към живота си нещо, което липсваше? Някога имахме доста големи надежди. Не мислиш ли, че исках да видя дали бихме

могли да уловим онова, което сме изгубили? — очите ѝ се навлажниха, а гласът ѝ премина в шепот. — Не ти ли хрумна, че може отново да се влюбя в теб?

Чувайки думите си, изпита гняв към себе си — гняв, задето се бе влюбила, гняв, че го бе признала. Бе неспособна да види лицето на Джефри през сълзите си: отчаяна, засъбира остатъците от гордостта си.

— Ще ти кажа едно нещо. Сега, когато най-после открих онова, което да направи по-пълен живота ми, няма да се откажа от него! Толкова добре се справяше с ролята на влюбен през последните два месеца... и адски добре можеш да продължиш!

Извърна се и се наклони да излезе с достойнство; прекоси помещението и посегна към вратата, само за да установи, че е заключена. Натисна бравата и дръпна, натисна и дръпна, но тя не се поддаде. Извърна се и зърна самодоволната усмивка върху лицето на Джефри. През ума ѝ като светкавица мина прозрението, че той трябва да е заключил вратата, че е искал да я задържи, че не е имал никакво намерение да я остави да си отиде, както беше казал, а и че тя е захапала въдицата тъкмо както е възнамерявал той.

— Ти блъфираше — извика слисано тя.

Джефри бавно се приближи.

— И още как. И поддържа — усмивката му се разтегна още по-широко, а трапчинката я подразни шеговито, но безмилостно. — Време беше някой от нас да изрече всичко това. Аз просто ти дадох един тласък.

— Възползва се от мен, докато бях повалена на земята — обвини го Сара, но раздразнението ѝ бе престорено. Самата истина бе тази — не знаеше дали да се гневи, или да чувства облекчение. — Не е честно! Не съм във форма да се справям с подлите ти маневри!

— Мила госпожо, след тази малка демонстрация, която току-що направи, смятам, че си в прекрасна форма за това, което имам предвид — без нито дума повече, той я придърпа в ръцете си и я целуна дълго и страстно, в красноречив израз на това, че я притежаваше. Когато най-после я освободи, и двамата бяха останали без дъх.

Но в съзнанието на Сара нищо не се бе разяснило, освен това, че Джефри все още я намира привлекателна. Ако нуждата го изискваше, винаги би могла да отрече това.

— Ами ти, Джеф? Кажи ми нещо, което да не зная.

Той наведе глава и я погледна, а чертите му изглеждаха сурови, но нежни посвоему.

— Обичам те, Сара. Искам да останеш тук с мен завинаги. Нуждая се от теб. Не можеш ли да видиш това?

Дочула трескавата нотка на нетърпение в гласа му, тя предпазливо си позволи да изпита надежда.

— Искам да го виждам, но... понякога е трудно. Има моменти, когато изглеждаш толкова далечен, когато не зная за какво си мислиш, когато се боя да ти кажа какво мисля аз.

— Не си говорим.

Тя дръзна да се усмихне леко.

— Искаш да кажеш, говорим си — но не си говорим.

— Точно така. И ето това ще се наложи да променим. Отсега нататък каквото е в ума, това ще е на езика.

— Обичам те — прошепна Сара, покорила се незабавно.

— И аз те обичам — отвърна Джефри, като едва сега протегна ръцете си в подканящия жест, който тя бе очаквала. Без колебание, Сара се разтвори в прегръдката му, изтощена, но изпълнена с радост. — Това е твоето място — закле ѝ се той. — Никога не го забравяй — притисна я към себе си и зарови лице в златната ѝ коса. — Обичам те, Сара Макрей Паркър. Обичам те.

Сара не бе чувала по-славни думи досега.

— Наистина ли? — попита, като се бореше да приеме мисълта, че може би надеждите ѝ се изпълняват.

— О, да — простена той и потрепери. — Обичам те.

Останаха така, заедно, прегърнати в израз на желанията на сърцата си. Когато Джефри най-послед се раздвижи, то бе само за да я вдигне на ръце и да я отнесе до вратата.

— Ключът — прошепна дрезгаво, — в джоба на ризата ми е.

Сара порови и най-послед го намери, като не преставаше да целува Джефри. Кожата му сякаш я зовеше, все по-силно и по-силно.

— Докога щеше да ме държиш заключена?

— Докато решеше да останеш.

Тя вдигна ключа пред очите му.

— Предадох се доста бързо, а?

Джеф я погледна с обожание.

— Доста бързо — после кимна с глава към вратата.

— Отвори я.

— Ами ако не я отворя? Всяка игра си има две страни, нали знаеш? Мога да си спомня една интересна нощ, която прекарахме точно тук.

— Отвори вратата — изръмжа той.

Тя се протегна и така и направи.

— Къде ме носиш?

— Просто изпълнявам заповедите на лекаря.

— Заповедите на лекаря?

— Аха. Той ти заповяда почивка на легло и точно това ще получиш.

— Но, Джеф...

— Недей да спориш.

И тя не го направи. Защото той я отнесе в своето легло — най-после в своето.

Два дни по-късно Сара все още беше там, когато Джефри нахлу с лице, озарено от онази любов, на пламъка на която тя се грееше оттогава. Като се приведе, той я целуна нежно, продължително, после се изправи да свали сакото си и го метна на един стол.

— Прибрал си се рано — зарадвано отбеляза тя и остави тефтера със скиците си на нощното шкафче.

Той се усмихна подкупващо.

— Нещо не можех да се съсредоточа — изпъна врата си и разхлаби възела на вратовръзката си. — Странно, но напоследък това постоянно ми създава проблеми.

— О-о.

— Недей да ми о-о-каш толкова невинно. Сигурен съм, че знаеш съвсем точно какъв е проблемът.

Вратовръзката му падна върху сакото, а той се зае с копчетата на ризата си. Сара го гледаше като в унес, съзнавайки растящата му възбуда, докато се събличаше. Когато изхлузи панталоните си, най-накрая проговори.

— Добре, да си го кажем. Какво се върти в главата ти точно сега?

— Точно сега? Мислех си колко обожавам тялото ти — като се плъзна изпод чаршафите, тя коленичи на леглото и посегна към него. Той дойде с готовност, легна до нея на леглото и я прислони нежно към

себе си. Така си лежаха, с преплетени ръце и крака, а лицата им бяха на сантиметри едно от друго. Сара отметна назад глава и я положи на жилестото му рамо. — Много е възбуждащо.

— Така ли? — попита Джефри, а очите му блеснаха палаво.

— Аха...

Целуна я веднъж, много нежно, а после отмахна едни дълъг кичур от бузата ѝ и стана много сериозен.

— Казах ли ти някога защо чаках да стана на двадесет и осем, преди да се ожения?

— Предположих, че е защото си имал всичко, което си искал, и без женитба. Това бе едно от нещата, които ме притесняваха най-много, когато положението се влошаваше. Продължавах да се питам защо си се оженил за мен, при положение че си имал на разположение всички онези по-изтънчени от мен жени и си ги държал в прегръдките си.

— Аз не ги исках, Сара. Исках само теб. Ти имаше топлината, от която се нуждаех. Ти беше по-различна. Беше жива. И все още си всичко това, че и повече. О!... — като се изскубна от нейната прегръдка, той скочи от леглото.

— Джефри, къде...

— Така ме подлудяваш, че не мога да си събера мислите! Имаше причина — о, извини ме, друга причина — за това да се прибера у дома по-рано — наведе се над стола и бръкна в джоба на самото си, за да извади една малка кутийка, опакована в бяла хартия, която бе завързана с тясна сатенена панделка.

— За какво е това? — попита Сара, гледайки кутията, която той ѝ подаде.

— За... Просто така.

— Просто така?

Той се усмихна дяволито.

— Просто така. Хайде, отвори я.

В погледа на Сара се изписа съмнение, а после тя внимателно развърза панделката и отви хартията. Вътре намери, както бе очаквала, кутийка с пръстен. Когато обаче повдигна капака ѝ, остана без дъх.

— Джефри... какво?... — посегна внимателно и извади отвътре един изящен необработен диамант. Повъртя го лекичко в пръстите си,

разгледа го от всеки ъгъл, а окото ѝ на бижутер лесно прецени стойността му. — Великолепен е. Но не разбирам...

— За теб е, Сара. Искам да си направиш пръстен.

— Но аз никога не съм работила с диаманти.

— Забелязах. Но защо не? Работиш с рубини, сапфири, смарагди.

Защо не с диаманти?

— Защото... Защото...

— Честно.

— Честно? Защото, в съзнанието ми, диамантите винаги са били синоним на годечни пръстени и обещания за щастие.

— И ти си мислеше, че никога няма да имаш такъв?

— Предполагам, да.

— Е, сгрешила си. Ето го.

— Но ние не сме... Никога не сме били сгодени.

— Да, така е — съгласи се Джефри с нежна увереност. — Този пръстен е моят начин да ти благодаря.

— За какво? — попита по-срамежливо Сара.

— За това, което си. За това, че ме обичаш. За това, че прие Лизи в сърцето си — плъзна знаеща ръка по корема ѝ. — За това, че ми даде перспективата за едно дете.

Задавена от сълзи, Сара стисна в едната ръка диаманта, а с другата посегна, взе дланта на Джефри и я сложи на бузата си.

— Още не мога да повярвам, че съм бременна — прошепна с отслабнал глас. — Толкова дълго мислех, че...

Джефри я взе в ръцете си и я прегърна силно.

— Като се замисля, че си живяла с този страх през цялото това време, сърцето ме боли. Не беше честно, Сара. Аз те обичах. Заслужавах да споделя това с теб. И ако ми беше казала, можехме да избегнем поне едно недоразумение.

— Бях толкова млада, Джеф. Чувствах се неадекватно от момента, в който прекрачих прага на този дом. И на всичко отгоре, да ти кажа, че не мога да имам дете... Просто не можех!

— Но я се погледни — просветна усмивката му. — Съвсем не бих казал, че имаш основания да се чувстваш така. А и в онези дни аз те обичах заради самата теб, а не заради това, което можеше или не можеше да правиш — поглеждайки извърнатото ѝ нагоре лице, той нежно положи целувка върху клепачите ѝ, после върху нослето и

накрая върху устните. Чувството му се издигна далеч над страстта, към едно по-възвишено, сладко усещане. Когато се отдръпна, то бе, за да разтвори пръстите ѝ нежно и да издигне диаманта към светлината. Изгледа го, завъртя го, а после се пресегна и го постави внимателно на нощното шкафче. След това прекара пръсти през косата на Сара и погали страните ѝ с палци.

— Спомняш ли си първия ни разговор за скъпоценните камъни? — попита меко той. — Бяхме в къщичката, горе в ателието, и аз те попитах кои са ти любимите. Ти говореше за скъпоценните камъни, които бяха най-искрящи и цветни. И уникални. Така каза. Спомняш ли си?

— Да — прошепна тя.

— Е, искаш ли да знаеш нещо? Ти си по-скъпоценна, от който и да е от тях. Ти си блестяща и пъстра. И неповторима. Не мисля, че на света има друг човек, чийто характер да е толкова многостранен, толкова искрящ и несравним.

— Джефри — смъмри го леко Сара, преливаща от радост, но и смутена. — Ако не внимаваш, самочувствието ми скоро ще се надуе досущ като корема ми.

Джеф затаи дъх.

— Това ще бъде прекрасно — наведе глава и я целуна от цялото си сърце и душа. — Ти си прекрасна — прошепна върху устните ѝ. Преди Сара да успее да отговори, ръцете му я потърсиха, обхванаха гърдите ѝ, талията, ханша, а после проследиха обратния път, сякаш да я обгърнат цялата и да я опишат, да я направят истинска.

За Сара също това бе време на открития. В светлината на деня тя забелязваше всяка сянка, всеки контур по тялото на Джефри. Гледаше го, изучаваше го, следеше ръцете и устните си, които очертаваха мъжествените му форми. Откри си любими местенца — пухкавото килимче на гърдите му току под ключиците, гладката, по-бледа кожа около ханша, туптящата вена на врата му, която запулсира още по-силно под пръстите ѝ. Мисълта, че може да доведе този мъж до такова зряло, обещаващо състояние, беше главозамайваща и тя се опиваше от нея, доколкото ѝ позволяваше собствената ѝ, главоломно растяща възбуда.

Когато Джефри се премести върху нея, Сара нетърпеливо го привлече към себе си. Кожата му пламтеше по нейната, изгаряше

бедрата ѝ. Целуна я още веднъж, с езика и устните си. После, наблюдавайки любовната игра в очите ѝ, проникна в нея.

— О, Джеф...

— Зная, принцесо. Зная — за минута той просто я притисна плътно към себе си, нуждаейки се от близостта ѝ, от пълното разбиране за това, което бе намерил. После започна да се движи, а яснотата на мисълта отстъпи пред заслепяващата сила на любовта.

Един лъч светлина проникна през пердетата и падна върху диаманта, искрящ предвестник на бъдещето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.